

Moldován Béla
Látható, láthatatlan és a hit

Készült a Református Egyház
Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában
Felelős vezető: Tonk István

Moldován Béla

LÁTHATÓ,
LÁTHATATLAN
ÉS A HIT

Einstein is tévedhetett

Az Erdélyi Református Egyházkerület kiadása
Kolozsvár 2008

Saul, Saul, mit kergetsz engem?...
Én vagyok Jézus, akit te kergetsz:
nehéz neked az ösztön ellen
rugódoznod (ApCsel 9,4-5).

Áron fiamnak
Aranyom és ezüstöm nincsen, de amit adott
a Lélek, azt adom: az Úr Jézus Krisztus
nevében higgy!

I.

Amikor ezeket a sorokat írtam, Te még alig három és fél éves voltál, én meg vergődtem, állandóan harcoltam, viaskodtam valamivel vagy valakivel. Mindig többet akartam megtudni arról, amit mi nem láthatunk még a legtokélete sebb optikai elektronikai felszerelésekkel sem.

Most, amikor ezeket a sorokat fogod olvasni, én már nem a négydimenziós téridőgörbületben, hanem a láthatatlan többdimenziós rendszerben fogom figyelni, hogy hogyan kutatsz a gondolataim között, a „Nagy általános program” hoz tartozó kis segédprogram leforgatását kutatását követve. Én már nem fogok a holografikus vetületek világáig tartozni, már ott leszek, ahol az igazi jelenségek leját szólnak.

Visszaemlékszem, amikor kicsi voltál, nagy érdeklődésről tettél tanúbizonyságot. Mindig kérdezted: mi az? miért van az? hol van az? mi történik ott? Mindenre rákérdeztél. Én vagy tudtam kielégítő választ adni Neked, vagy nem. Most megint elképzelem, hogy megkérdezed: mi az a világmindenség, amiben élünk? honnan állott elő? Minden olyan végtelen, amit nem láthatunk, mint ahogyan elképzeljük valamikor? Ezek a kérdések az én kíváncsiságomat is ostromolták. Sokáig kellett hogy várjak a válaszra, ha úgy akarod, a helyes válaszra, amíg a *Mindenható kegyelméből* a

Szentlélek meg nem nyitotta az én szemeim. Mert bizony ez a Szentlélek munkája.

Sokat kellett tévelyegnem, amíg megtaláltam azt az utat, amely elvezet a valóság megismeréséhez. Mert nem az a valóság, amit látunk, hanem az, amely az örökkévalóságból áll elő. Igen, Isten örökkévalóságából. Akármennyire furcsának hangzik Neked ez az igazság. Még legyen egy kicsi türelmed. Rövidesen megtudod, hogy miért írom ezeket Neked.

Te olyan nevelésben részesültél, amely az egész világ mindenséget csak anyagnak tekinti. Elmesélték, hogy van élettelen anyag és élő anyag. Anyagias volt az egész nevelésed, életmódod, életszemléleted, mert akkor az volt a divat. Tévelyegtél Te is a több milliárddal együtt, keresve valamit, de soha nem találva. Akkor hiába próbáltam volna megmagyarázni Neked, úgysem értetted volna meg. Miért mondom most el mindezt Neked? Azért, mert én is megjártam ezt az utat. Nehéz út és főleg veszélyes. Veszélyes, mert a bizonytalanhoz vezet. Hogy erről meggyőződjél, most hallgass meg egy kis történetet.

II.

Abban az időben, amikor a hitetlenség különböző elméletei aratták egyre másra sikerüket, egy kis gyülekezetben, ahol különböző lelkek keresték egymást, ahol mindenki megpróbált egy rövid kis időre kiemelkedni a négydimenziós téridőgörbület görcsös szorításából Istent dicsérve és magasztalva, valaki a következőképpen próbált tanúbizonyságot tenni arról, ami az anyagi embert nemcsak az atom alkotóelemei sokaságának, hanem a Nagy Program egyik szerves részének tekinti. (Függelék)

III.

Nem azért mondtam el ezt a rövid történetet és nem azért írtam le az elmondottakat és a következőket, hogy a jó Isten létezését, örökkévalóságát bizonyítsam vagy a Bibliában leírt történetek hitelességét alátámasszam, mert erre egyáltalán nincsen szükség. Ilyen vállalkozásom nem is lehet, mert a teremtmény soha nem fogja a Teremtő létezését bizonyítani. Csupán csak azt szeretném megmutatni és alátámasztani, hogy semmi sem bizonyíthatja be azt, hogy Isten nem létezik, hogy Jézus Krisztus csak legenda és a Bibliában misztikus elbeszélések találhatók. A tudományos ismeret kiszélesedése és gazdagodása mindinkább elvezet ahhoz a megállapításhoz, hogy mi egy előtérben vagyunk és a jelenségek a háttérben játszódnak le. Mi az előtérből nem tudunk a háttérbe betekintést nyerni. A háttér Isten örökkévalóságában található. Másképpen kifejezve: a jelenségek egy többdimenziós rendszerben játszódnak le, az univerzum nem más, mint ezen jelenségeknek a négydimenziós téridőgörbületben való holografikus vetülete. Ezért mi nem láthatjuk és nem érzékelhetjük ezeket a jelenségeket, csak a vetületüket a négydimenziós téridőgörbületben. Az anyag tehát nem elsődleges, hanem csak következmény, egy vetület projekció, amely a „Nagy általános program” futtatásának az eredménye. Fiam, Te nem maradhatsz csak egy vetület. Ki kell emelkedned a téridőgörbület zárkájából! Ez másképpen nem sikerülhet, csak hit által, Isten ingyen kegyelméből, Jézus Krisztus érdeméért. Tégy hát meg mindent ennek érdekében.

Apád

Utóirat

Ezeket a sorokat abban az időben írtam, amikor a tudósok, főleg a fizikusok nagy erőfeszítéseket tettek annak érdekében, hogy az általános fizikai elméletet megtalálják, az egységes geometriai térelméletet kidolgozzák. Más szóval:

idegen eszközök segítségével próbáltak kilépni a négydimenziós tér-idő kontinuumból. Ez a próbálkozás sikertelen, mert nem rendelkezünk megfelelő „vetülettel”, amely a többdimenziós rendszerben lejátszódó jelenségek megismeréséhez vezessen. Most talán jobban megérted azt, hogy a láthatatlanban benne foglaltatik a látható világ. Hiába keressük az általános elmélet és az egyetemes állandók közötti összefüggést, mert az a láthatatlanban rejtőzik. Ezért nem tudjuk megtalálni az úgynevezett „anyag” és szellem kapcsolatának rejtélyét. Mindaz, amit mi érzékelni tudunk az „anyagi világban”, a négydimenziós tér-idő kontinuumban, csak vetülete azon jelenségeknek, amelyek a többdimenziós rendszerben játszódnak le. Abban a többdimenziós rendszerben, amelynek a tér-időgörbület kontinuum alkotórészét képezi. A megismerésünk határa ez a tér-időgörbület. Ami ehhez tartozik, azt megismerhetjük, ami nem, azt nem, legalábbis nem lényegében, hanem csak bizonyos vetületeiben.

ELŐSZÓ

**Mid van ugyanis, amit nem kaptál volna?
Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekedel,
mintha nem kaptad volna? (1Kor 4,7)
Ha... valaki azt hiszi, hogy tud valamit,
még semmit sem ismer úgy, amint is-
mernie kell. Hanem ha valaki az Istent
szereti, az ismertetik Őtőle (1Kor 8,2-3).
A kegyelmi ajándékokban pedig külön-
ség van, de ugyanaz a Lélek (1Kor 12,4).**

Isten hat nap alatt teremtette a világot, és a hetedik nap megpihent. A teremtés viszont nem szűnt meg, hanem tovább folytatódik. Tovább folytatja az Úr az Ő teremtető munkáját teremtményei által. Földi vonatkozásban (hiszen más intelligencia is feltételezhető az univerzumban) az ember által, aki a legtökéletesebb teremtménye és akit partneréül választott. A Nagy Programban ennek a partnernek is jutott szerep a teremtésben. Az ember mint lélek és szellem a Nagy Program keretében futtat különböző segédprogramokat, ami a természet alakításához vezet. A Nagy Program a láthatatlan világban, Isten örökkévalóságában, a többdimenziós rendszerben játszódik le. A többdimenziós rendszer magában foglalja a téridő-kontinuumot is, így tehát ez is Isten örökkévalóságába tartozik. A téridő-kontinuumban mint holografikus vetületek jelennek meg a többdimenziós rendszerben lejátszódó jelenségek, azaz a program futtatásának eredményei. A Teremtő megadta teremtményének és választott partnerének, az embernek, azt a lehetőséget, hogy kicsiben leutánozza az egész teremtés folyamatát, biztosította a „szimilitudín” cselekvéseket.

Más szóval: megengedte neki, hogy a fizika, de főleg a matematika útján eljusson az Ősrobbanásig, a Big Bangig, hogy megépítsen egy olyan komplikált komputer rendszert, aminek a segítségével a természet gyors átalakításában részt vehet, és ezáltal magát mint embert mindjobban tökéletesítheti.

A Teremtő nem engedett meg mindent az embernek, meghagyta számára a megismerés határait és parancsolta neki: „A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról ... ne egyél” (1Móz 2,16–17). Nem engedte meg a teremő Atya, hogy mindent megismerjünk. A négydimenziós tér-idő-kontinuumban megadta a lehetőséget a kutatásra, kísérletezésre, építésre, de a téridő-kontinuumot nem hagyhatjuk el még gondolatainkkal sem. Lehet, hogy a matematika, amely sokkal intelligensebb, mint az ember – mert azt nem az ember teremtette, hanem az Atya és az embernek is rendelkezésére bocsátotta –, betekintést enged a többdimenziós rendszer felépítésébe és a benne lejátszódó jelenségek matematikai megismerésébe, de fizikai kísérleteink sohasem fognak a megfigyelésekhez elvezetni. Akármilyen mélyen hatolunk be a tudomány labirintusaiba, mindjobban fogunk meggyőződni arról, hogy milyen keveset ismerünk és tudunk. Mert a többdimenziós rendszerben mi mint lélek és szellem vagyunk jelen, mint Isten, a Nagy Komputer beszélgető, „konverzáló” partnerei. Csakis a hit által juthatunk el mint lélek az Atyához, szent Fia, Jézus Krisztuson keresztül, amint megmondotta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet” (Jn 14,6).

Az ember mindig próbálkozott és próbálkozik egyedül kitörni a téridő-kontinuum szorításából,

megtalálni a kivezető utat egy olyan általános fizikai elmélet felé, amely magában foglalja az összes eddig ismert kölcsönhatásokat. Ez mindmáig nem sikerült, és véleményem szerint nem is fog sikerülni, mert a jelenségek a többdimenziós rendszerben játszódnak le, mi pedig a négydimenziós téridő-kontinuumban csak a holografikus vetületeket mint hatásokat észleljük. Ezért munkálkodott olyan sokat korunk legnagyobb tudósa, A. Einstein, aki, miután megalkotta a speciális és az általános relativitáselméletet, (önéletrajzából tudjuk) keservesen vallotta be az általános fizikai elmélet megszerkesztésével kapcsolatosan: „Megpróbálkoztam komplex koordináta-transzformációk bevonásával. Minden fáradozásom sikertelen maradt. A *tér dimenziószámának* nyílt vagy rejtett növeléséről szintén letettem. Az ilyen irányú fáradozások alapjait Kaluza vetette meg, s projektív változatának még ma is vannak hívei.” Talán kár volt, hogy a nagy tudós letett a dimenziók számának növeléséről. Lehet, ha tovább is kutat egy ilyen nagy szellem, eredményre jutott volna. Vagy talán ő is rájött arra, hogy a négydimenziós téridőgörbületből még gondolataink által sem jöhetünk ki? Mint ahogy erre szintén utal az általános gravitációs egyenletek felállításánál, amikor ezt mondja: „Az itt javasolt elmélet szerintem elég nagy valószínűséggel beválhat, amennyiben a fizikai realitásnak a *kontinuum alapján* való teljes előállítása *egyáltalában lehetséges.*”

Nem volt alkalmam T. Kaluza, O. Klein, B. Rummer, P. Jordan, Y. R. Thiry, I. Podewski többdimenziós Reimann-terekre vonatkozó munkáit megismerni, tanulmányozni. Lehet, hogy a többdimenziós térelmélet bizonyos problémák megoldásához vezet.

De kétségbe vonom, hogy a többdimenziós rendszerben lejátszódó jelenségeket valaha közvetlen módon megismerhetjük. Einstein és kortársai, amikor lemondtak az általános fizikai elmélet megalkotásáról, még csak négyféle kölcsönhatás (gravitáció, elektromágnesesség, nukleáris vagy magerő, gyenge vagy bomlási erők) egyesítésén fáradoztak, mert abban az időben ezek voltak ismeretesek. Ma viszont a Cronin-Fitch-effektus, a CP-szimmetria megértése a k-mezonok bomlásánál egy újabb, ötödik alapvető erő létezésére enged következtetni. Mily komplikált lesz ezek után az általános fizikai elmélet felállítása. És ha mégis sikerül, nem jelenik-e meg egy hatodik kölcsönhatás? Egy újabb holografikus vetület a négydimenziós téridő-kontinuumban? Nagyon valószínű, hogy igen, mert Newton három törvényének felfedezésétől (ami csak egy kölcsönhatásnak tulajdonítható) még csak 300 év telt el, és ma már öt alapvető kölcsönhatásról beszélünk. A fizika fellegvára mindjobban épül, de a megismerés határai a téridő-kontinuumban maradnak, a négydimenziós téridőgörbületben.

Nekünk embereknek elégséges is ez. A téridő-kontinuumban folytathatjuk kísérleteinket, tudományos kutatásainkat, technikai megvalósításainkat, az emberi faj tökéletesítését, hallgatván erre a parancsra: „Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá” (1Móz 1,28). Maradjunk azonban alázatosak a Teremtő előtt, hallgatván parancsaira, tudván azt, hogy a látható világ benne foglaltatik a láthatatlan világban, az Ő örökkévalóságában. Adjunk hálát, hogy elküldte nekünk szent Fiát, az Úr Jézus Krisztust, kinek áldozata által mi is

bűnbocsánatot és örök életet nyerünk. Vagyis, miután megszűnünk létezni mint holografikus vetületek összege a négydimenziós téridőgörbületben (kontinuumban), a többdimenziós rendszerben mint *szellemi test* örök életet nyerünk. Tudjuk azt, hogy nem a mi érdemeinkért igazulunk meg, hanem Jézus Krisztus érdemeért. Mi ezért hálával tartozunk Istenünknek. Mit adhatunk mi viszonzásképpen hálából Istennek? Csak azt, amit embertársainknak adunk, ami hasznukra váljon: szeretetet, ami mindent magába ölel. A szeretet az Isten iránti szeretetet is jelenti. Akik Istent szeretik, minden javukra van (Róm 8,28), továbbá: „Arról ismernek meg titeket, ha szeretitek egymást”, mondja Jézus Krisztus tanítványainak, tehát nekünk is. Hit, remény, szeretet, a legnagyobb a szeretet. Az Atya végcélja teremtményével, az emberrel, hogy a szeretetben teljessedjen ki. Tehát, ha nem vagyunk képesek bűn nélkül élni, legalább arra kell törekednünk, hogy valami módon hálát adjunk Istenünknek határtalan jótéteményéért. Olyan cselekedetekre törekedjünk, amelyekkel embertársainknak a javát, saját életünk kiteljesítését szolgáljuk. Mit tehetünk tehát? Munkálkodjunk a világ és az emberiség tökéletesítéséért. A krisztusi elvet kell követnünk, amely ezt mondja: „Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiái közül, énvelem cselekedtétek meg” ... „Amennyiben nem cselekedtétek meg eggyel eme legkisebbek közül, énvelem sem cselekedtétek meg” (Mt 25,40.45). Az idők folyamán rengeteg tudós, kutató munkálkodott, hogy valamit nyújtson az emberiségnek, ami a javára szolgáljon. Ha voltak is egyes dolgok, amik nem váltak be mint elméletek, vagy

megoldások, vagy megvalósítások, ha a szeretet indította őket, Istennek szentelt cselekedetek voltak, tudatosan vagy tudatlanul. Az emberi személyiség kiteljesedése még mindig folyamatban van. És ez a kiteljesedési folyamat nagyon sok dimenziót tartalmaz. Még mindig van lehetőség arra, hogy talentumainkat mint a Szentlélek drága ajándékát kamatoztassuk, tudván azt, hogy Jézus Krisztus egyik példázatában a talentumokkal kapcsolatosan azt mondta, hogy „jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te Uradnak örömébe” (Mt 25,21). Feltehetjük itt ezt a kérdést úgy is, hogy nem érdekből tennénk ezt az üdvösségünkért? Semmiképpen nem, mert nem a mi érdemünkért, hanem Jézus Krisztus drága érdeméért igazulunk meg. „Kegyelemből tartattatok meg, hit által”, mondja Pál apostol az Efézus 2,8-ban. Ugyancsak ő mondja: ha „valaki Krisztusban van, új teremtes az; a régiek elmúltak” (2Kor 5,17). Ez mutatja meg az utat az ember igazi tökéletesedéséhez. Krisztusban lenni, átengedni neki a komputerprogram elkészítését, átengedni neki a program futtatását, amit a Szentlélek által végez el. Így semmi lehetősége nem marad a Sátánnak a program megzavarására. Ez az egyedüli biztos út – Krisztusban lenni. Ahhoz, hogy boldog legyél (igazi boldogságról van szó), „elég neked az én kegyelmem” (2Kor 12,9), hallgass az Úr szavára és cselekedjél akképpen.

„Nem a hatalom adja az erőt és nem az erő adja a hatalmat, hanem az Istennek kegyelme biztosítja a te békességedet”, mert Mózesnek ezt mondja: „könyörülök azon, akin könyörülök, és kegyelmezek annak, akinek kegyelmezek. Annak okáért nem azé, aki akar-

ja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené” (Róm 9,15.16). Szolgálni az Urat, szolgálva embertársaidat. Ebből a meggondolásból próbálom közölni kusza gondolataimat, amire a Lélek készítetett. Még egyszer átgondolván nagy elődeink megállapításait: „Az ellentétes elemek nem ellentmondóak, hanem megfelelőképpen kiegészítik egymást” (Nils Bohr). „A fizika alaptörvényei matematikai szempontból szépek kell hogy legyenek” (P. A. M. Dirac). „A természet maga is lényegében egyszerű” (Yukawa). „Egy mély értelmű igazság ellentéte lehet egy másik mély értelmű igazság is” (W. Heisenberg). „Az Isten nem kockázik” (Einstein). „Egyetlen részecskeelméletet sem lehet felépíteni csupán a részecskéket tekintetbe véve (azaz nem véve tekintetbe a gravitációt)” (I. A. Wheeler) – mindjobban rájöttem arra, hogy az ember csak teremtmény és csak a téridő-kontinuumban adott meg neki, hogy a természetet tanulmányozza, kutassa. Zarándokok vagyunk.

Zarándok

I. fejezet

AZ ANYAG A TÉRIDŐ-KONTINUUMBAN

**És megáldá őket Isten, és monda nékik:
szaporodjatok és sokasodjatok,
és töltsétek be a földet és hajtsátok
birodalmatok alá (1Móz 1,28).**

A történelem folyamán az ember az „univerzumot”, világegyetemet és annak alkotóelemét, az anyagot sokféle módon szemlélte. Ez a szemléletváltozása magával hozta a világképek kialakulását és változását. Világképen a körülöttünk levő valóság teljességének a leírását értjük. Tehát nem világnézetet értünk rajta. Nagyjából az elmúlt idők folyamán három világkép kialakulásáról beszélhetünk:

- I. a naiv világkép,
- II. az újkori természettudományos világkép,
- III. a legújabb kor természetképe.

A történelemben a következőképpen helyezhetjük el e változatokat: a naiv világkép kb. 1500-ig volt érvényben; az újkori természettudományos világkép kb. az 1920-as évekig tartotta magát. Ez után megjelent a legújabb kor természetképe. Az anyagot az ember lényegesen eltérően látta és vizsgálta a különböző világképek keretében. A naiv világkép az anyag keletkezését és az ember teremtését Isten csodálatos munkájával kapcsolta össze. Ezt a világképet az egyetemes elképzelés jellemzi: középen a Föld, fölötte egy olyan valóság, amelyet Istenhez tartozónak tekintettek és égnek vagy mennynek neveztek; alatta volt egy harmadik valóság, amelyet a sötétséghez tartozónak te-

kintettek és a Sátán birodalmának, pokolnak nevezték. Ez az emeletes elképzelés – menny, föld, pokol –, három egymás felett elképzelt térrész uralja az ember középkori elképzelését. Az ember tudásvágyának a kielégítésére csak a középső rész, a Föld volt hozzáférhető. Ami fölötte vagy alatta helyezkedett el, az csak a hit vagy az okoskodás részére volt fenntartva. Ez a világgép valóban világgép volt, mert magába foglalta a valóság egészét. Ez a megállapítás azért fontos, mert az ember nemcsak egy látható tárgyi világban él, hanem vonatkozásban van egy másik világgal is, körülbelül ennek az Igének az értelmében: „Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik” (Mt 4,4). Ez a világgép naivitás volt, mégpedig tudatlanságból és alázatosságból fakadó naivitás. Ebben az időben az ember keveset tudott még a körülötte levő világról. Ez a világ az akkori görög filozófiának megfelelő szemlélettel azonosult – a világegyetem geometricitását fogadta el (Arisztotelész). Ebben a világgépben volt hely Istennek. Isten a próféták által a Bibliában kijelentette magát az ember számára. Az embert szövetségesévé fogadta el. Az ember tudta, hogy az Isten valahol a mennyben lakik, és a mennyet valahol fönt gondolta el. Könnyen elképzelte az ember, hogy az Isten onnan fentről irányítja az ember sorsát, onnan nyúl bele alkotni a természetbe és a történelembe. Tudott az ember az Istentől való elszakadás helyéről is, a „pokolról”, és hitt abban, hogy az ember a földi lét után átmegy egy másik valóságba, és akkor a személyes Istenben való hitétől függ, hogy ő az üdvözültek vagy a kárhozottak birodalmába jut-e el.

Az újkori természettudományos világkép a reneszánsz után alakult ki. Az ember mindjobban megismeri környezetét, amelyben él, és az őt körülfogó világot. Ennek a világképnek különböző jellegzetességei voltak: nem volt világkép, inkább természetkép, de azzal kérkedett, hogy világkép abban az értelemben, hogy belőle kiindulva minden leírható és megmagyarázható, amihez az embernek köze van, és eszerint minden kérdés megválaszolható. Ebben a természetképben az ember csak a látható tárgyi valóságra korlátozta magát, és ezáltal sok kérdést kiküszöbölt, különösen az ember pszichikai életére vonatkozó kérdéseket. Ez az úgynevezett világkép szintén naivitás volt, mégpedig ismerethiányból és önhittségből fakadó naivitás. Ebben a világképben nincsen igazán hely Isten számára. Ebben a világképben Isten úgyszólván *hajléktalanná és munkanélkülivé vált*. Azokat a tulajdonságokat, amelyeket csak Isten érdemel meg, az emberek a természetre ruházták. Helytelen szubsztitúciót, helyettesítést követett el az ember. Az előző naiv világkép szorossága szétoszlott. Mindenütt csak univerzumot látott az ember. Értelem szerint nem lehetett feltételezni, hogy van valami az ilyenformán „beszűkített” univerzum mellett, fölött vagy alatt.

Hol lehetett volna egy olyan tartomány, amelyben Isten lakozhatna és igazgathatná a természetet? Az olyan tulajdonságokat, mint az idő, tér és anyag végtelensége, az ember a természetre ruházta. A természet örökkévalóságát, az anyag önszervezését vallották. Mivel e felfogás szerint mindent a természet-törvényszerűség vezérel egészen az emberi érzés és gondolkodás legfinomabb rezgéséig, Isten beavatkozását már el sem lehetett gondolni. Míg az előző naiv

világképben Istent örökkévalónak, végtelennek vallották, ebben a világképben ezeket a tulajdonságokat a természetre ruházták át. Az ember felszabadultnak érezte magát. Úgy képzelte, hogy jogosan részt vállal a fejlődés irányításában. Voltak olyan elképzelések, hogy a természet folyását teljesen előre meg lehet határozni.

Differenciálegyenletekkel és egyéb matematikai segédeszközökkel majdnem mindent ki lehet számítani. Egy végső képlet után kutattak, aminek a segítségével a világnak minden jövődő állapotát a kezdeti feltételek ismeretében pontosan ki lehessen számítani. Ezzel ki lehetne küszöbölni minden bizonytalanságot az emberi élet bármely területén. A tudásra szomjúhozó ember mindjobban elmélyült az ismeretlen „sötét sűrűjében”, és nem vette észre, hogy idő teltével a bizonytalanság hatványosan nő és örök törvényszerűségeknek vélt események mindinkább meghatározhatatlanoknak bizonyulnak. Az ember, a kutató ember a módszereiben vélte a tévedéseket felfedezni. Remélte, hogy más módszerek, precízebb vizsgálatok eredményre vezetnek.

Olyan híres tudósok és kutatók, mint Laplace, bátran jelentették ki, hogy nincsen szükségük a világképükben az Isten feltételezésére. Meggyőződésből vallották ezt. Ezzel kapcsolatosan ismeretes Laplace egyik kijelentése: „Én az egész világmindenséget átvizsgáltam látcsövemmel, és sehol sem fedeztem fel a mennyországot, sehol sem találtam meg Istent.” Ez a híres matematikus és fizikus tudós élete végéig azon fáradozott, hogy ezt a világképet minél jobban tökéletesítse. Ebben a világképben az ember nem hagyott semmi helyet Isten számára. A kérdések az ember

előtt mindjobban tornyosultak, és a megfelelő feleletek nem akartak jelentkezni. A tudósok kezdtek rájönni arra, hogy ez a világkép nem komplett, nagyjából csak bizonyos határeseteket tud megmagyarázni. Különösen a mikrofizika megalapítása után a meg nem magyarázott jelenségek száma mindegyre nőtt. Az ember rákényszerült, hogy valami újabb természeti szemléletet keressen, amely megmagyarázhatja a titokzatos jelenségeket.

Így jutott el a tudományos szemlélet a jelenlegi *természetkép*hez. Ezt a természetképet nem nevezhetjük világképnek. A természettudós, a kutató tudja, hogy amit adhat, az csak természetkép lehet, vagyis annak leírása, ami megfigyelhető, érzékelhető. Tudomásul kellett venni, hogy vannak olyan kérdések, amelyekre a természetkép alapján nem vagyunk képesek válaszolni, mert azok olyan területekre szorítkoznak, amelyekeken nincs lehetőségünk a megfigyelésre, kutatásra. A jelenlegi természetkép megismerését négy fontos terület elemzésével, megvizsgálásával érhetjük el. Ez a négy terület a tér, idő, anyag és a természeti törvény. Amíg az előző világképben mindezeket abszolútnak, függetlennek tekintették, amint látni fogjuk, a jelenlegi természetképben ezek elvesztették abszolút jellegüket.

A tér: a világmindenség, a világűr, az előző világképben a tér – végtelen kiterjedésűnek tűnt. Igaz, hogy ez csak „logikus” következtetésekből eredt, mert tudományosan a tér végtelenségét nem bizonyította be senki. Később kiderült, hogy a logikai következtetés hiányos adatokkal manőverezett. A legújabb kutatások arra engednek következtetni, hogy a világűr, az univerzum véges, több milliárd fényévnyi átmérőjű,

de mégis véges térfogatú. Akár egy nyitott rendszerről beszélünk, amely állandóan tágul (az univerzum tágulása), akár egy zárt rendszerről, amely bizonyos idő után a gravitációs tér hatására összezsugorodik és megtörténik a berobbanás. Mindenesetre nem mondhatjuk többé, hogy a tér végtelen és abszolút. A tér szervesen hozzátartozik az anyaghoz. Ameddig van anyag, van tér, és ahol már nincsen anyag, ott térről sem beszélhetünk.

Az idő, amit végtelennek képeltünk – rá kellett jönnünk –, szintén véges. Ez is szorosan kötődik az anyaghoz. Az időt az anyag mozgása által mérhetjük, mivel ma már tudjuk, hogy a világegyetem keletkezett. Életkora eléri a 16–20 milliárd évet. Ugyanúgy vége lesz az időnek is. Tehát az idő önmagában nem létezik. Az idő csupán egy dimenziója az anyagnak. Az idő tehát relativizálódott. Nem beszélhetünk többé egy abszolút matematikai időről, ami függetlenül létezne az anyagtól.

Az anyag is relativizálódott. A múlthoz viszonyítva az anyagnak mindinkább eljutunk a bonthatóságához, mindinkább több építőkövét fedezzük fel. Nem olyan rég az anyag legkisebb részének az atomot tartották, azután bizonyos kísérletek által megfigyelhették, hogy az atomnak léteznek kisebb alkotóelemei. Feltételezték az atommagokat, a protonokat, neutronokat. Az új szubnukleáris fizika eljutott a leptonokig, a hadronokig, a kvarkokig, és még mindig várható új részecskék felbukkanása bizonyos kísérletek elvégzése után. Az anyag ciklikusan átalakul energiává és visszaalakul anyaggá. (Az energiát magát anyagnak tekintjük.) De most már tudjuk, hogy az anyag nem más, mint egy rezgőmezőben a csomópontok, amelyek

mozognak, keringenek egymás körül. Tehát nem mondhatjuk azt, hogy az anyag létezik, hanem hogy történik. Szervesen, mint tulajdonsága kötődik az anyaghoz az idő és a tér. Mindhárman együtt egy egészet alkotnak. Tehát az anyag is relativizálódott. Az anyag eredetét tudományos módszerekkel nem tudjuk kikutatni. Az anyag többé nem objektíválható a megfigyeléstől, és a kísérlet függvényében mindig másképpen jelentkezik. Ismerjük az anyagnak a duális tulajdonságait, amelyek a kísérletnek megfelelően ilyen vagy olyan formán jelentkeznek. Elég, hogy megemlítsük a fény duális tulajdonságát. Egyes kísérletekben úgy jelentkezik, mint korpuszkula, részecske (fotonok), más kísérletekben mint hullám. A két tulajdonság, bár egyszerre létezik, egyszerre nem mutatható ki. Az anyag többé nem objektíválható.

Ezzel elérkeztünk a természeti törvények, törvényszerűségek relativizálódásához. Az anyagi részek viselkedése statisztikus jellegű. Nem lehet abszolút törvényeknek alávetni. A mikrofizikában nem tudjuk a részecskék helyét, impulzusát, sebességét ugyanazon időben meghatározni csak egy bizonyos valószínűséggel. Ez a valószínűség a Planck-állandó függvényében nyilvánul meg. Érvényes Heisenberg határozatlansági törvénye. Csupán valószínűségi megállapításokat tehetünk arról, hogy miként viselkedik az anyag mikroszkopikusan. Nem számíthatjuk ki előre az egyes elemi részecskék reakcióját csak bizonyos valószínűséggel, mindig hozzá kell fűzni, hogy másképpen is történhet. A makrofizikában, a kicsiben való határozatlanság ellenére, a cselekvések, mint határesetek, determinálnak tűnnek. Ez a nagy számok törvénye alapján történik, ebből következik. A roppant sok

elemi részecske különböző reakciói, amelyek egy makrofizikai kísérletnél adva vannak, úgyszólván összesűrűsödnek egy egészen határozott átlagmagatartássá. Ekképpen, ha a kezdeti feltételeket ismerjük, a történés kiszámítható. Tehát a meghatározatlanra épül a meghatározott. Ez egy nagyon érdekes tulajdonsága az anyagnak, és ezzel a törvényszerűségek is, amelyek az anyagra vonatkoznak, relativizálódnak. Tehát minden relativizálódott: a tér és az idő, amelyek az anyagra vezethetők vissza, és amelyek csak annyira léteznek, amennyire anyag van. Az anyag viszont nem önmagából áll elő, hanem mástól függ, anélkül hogy meg lehetne állapítani, honnan származik.

Miután láttuk az anyag, a tér, az idő és a természeti törvény relativizálódását, feltehetünk egy sor kérdést, amire választ a megfigyeléseink alapján nehezen tudunk kapni.

Például azt kérdezhetnénk: Ha a világegyetem, az univerzum véges, akkor mi van rajta kívül? Megfigyelés alapján erre a kérdésre nem lehet felelni. Megfigyelni csak addig lehet, ameddig anyag van, ahol nincsen anyag, ott lehetetlen a megfigyelés. A kérdés a természettudós számára nyitott marad. A nihilista filozófus azt mondja: a világegyetemen kívül nincsen semmi. Bizonyítani ezt lehetetlen, ezt csak hinni lehet. Tehát a nihilista hite a semmiben van. A keresztény hívő ember, akinek a számára a teremtő Isten kijelentette magát, ezt mondja: az univerzumon, a világegyetemen kívül Isten örökkévalósága rejtőzik. Ez sem bizonyítható, ez is egy hit, az Istenben való hit, aki az embert partnerévé teremtette és neki kijelentette magát. Úgyszintén feltehető a következő kér-

dés: mi volt a világegyetem születése előtt? A nihilista válasza ismét a semmi. A hívő ember válasza: Isten örökkévalósága. Mert a következő kérdést is feltehetjük: miből keletkezett az anyag, miből állt elő az anyag, és mi történik vele, miután az univerzum, a kozmosz megsemmisül? A nihilista azt mondja, hogy az anyag a semmiből keletkezett és a semmibe fog visszaalakulni. A hívő ember válasza: az anyag az Isten örökkévalóságából állt elő, és az Isten örökkévalóságában létezik most is, és ugyancsak abba fog visszaalakulni. Tehát a mai természetkép (nem világkép) mindkét hitnek helyet ad. A nihilista számára is, és az Istenben hívő ember számára is. A különbség csupán az, hogy a hívő ember *Istenre* bízta magát, a nihilista pedig a *semmire*. Mindezekből látjuk, hogy a természetkép (a jelenkori természetkép) nem világkép. Sok feltehető kérdés válasz nélkül marad, mert a természet nem adhat rájuk választ. Ezek a kérdések az okoskodás, a filozófia, a hitbeli döntés területére vonatkoznak.

A jelenlegi természetkép nem vetette el egészében az újkori természettudományos fizikai világképet, csupán megtisztította a metafizikai maradványoktól, az abszolutizálástól. Relativizálta az anyagot és hozzátartozóit: a teret, időt és természettörvényeket. A mikrofizikai megismerések elvezettek az anyag duális tulajdonságának a megismeréséhez, ami bevezeti a relatív mellé a valószínű fogalmát is. Tehát nem határozhatjuk meg csak bizonyos valószínűséggel az anyagban bekövetkező történéseket. Ez a természetképnek bizonyos naivitást is kölcsönöz, megmutatja azt, hogy nincsen lehetőség az abszolút igazság megismerésére. Minket embereket, akik kutatjuk a termé-

szetet, arra kötelez, hogy szerények, sőt alázatosabbak legyünk, mert vannak dolgok, amiket nem ismerhetünk meg, vannak kérdések, amelyeket nyitva kell hagynunk. A jelenkori természetkép helyet kapott Isten valóságában, az örökkévalóságban. Nem mint a naiv, emeletes világképben (a mennyországban), a mai természetkép beleillik Isten örökkévalóságába. A jelenkori természetkép akarva, nem akarva elvezet a természettudományos megismerés határaihoz.

A legújabb tudományos kutatások eredményei alapján határként látjuk az idő és a tér végeességét. A döntő határt az anyag relativizálódása jelenti. Itt ütközünk bele a döntő határba, az anyag és a lét határába. Mert, amint az előbbiekben láttuk, az anyagról nem azt állíthatjuk, hogy létezik, hanem hogy történik, mivelhogy az anyag alkotóelemei nem másak, mint a rezgőmező csomópontjai, amelyek egymás körül óriási (a fény sebességéhez közeli) sebességgel keringenek, és kísérleteink által ezeknek csak a határait érzlelhetjük. Nevezzük őket leptonoknak, mezonoknak vagy hadronoknak, eredetüket megállapítani nem tudjuk. A mikrofizika, szubnukleáris fizika doménumában tárgytalanná válik az a kérdés, hogy mik ezek az elemi részecskék és honnan származnak. Egy dolgot leszögezhetünk: hogy ezek a részecskék nem tárgyi természetűek, nem szubsztanciák, mert Heisenberg határozatlansági relációja kategorikusan kijelenti (sőt be is bizonyítja matematikai módszerekkel), hogy egy részecskének ugyanazon időpontban helyét és impulzusát pontosan meghatározni nem lehet, csak bizonyos valószínűséggel (x p h); ebben a relációban x a helyét, p a részecske impulzusát jelenti, h pedig a Planck-féle állandó függvénye. Márpedig egy tárgy

esetében, akármilyen sebességgel mozogjon is az a kijelölt pályáján, akármilyen pillanatban a helye és impulzusa is meghatározható. Végső fokon a részecskék eredete egy sugárzás, egy energetikai mezőcsomó pontjainak vektoriális változásai.

Ha jól megvizsgáljuk ezek hatásait, rájövünk arra, hogy ezek a részecskék inkább eszmei egységek, amelyekkel a fizika számol, amelyek között magasfokú matematikai összefüggéseket lehet felállítani, és amelyekre a technika minden alkalmazását alapozza. A közelmúltban az anyagi alkotóelemeket tekintették reálisnak, objektív valóságnak. Ma rá kellett jönnünk arra, hogy a jelenségek reálisak, az anyag alkotóelemei pedig relativizálódtak. A másik jellegzetesség az, hogy az atomok, az anyag alkotó elemi részecskéi nem rendelkeznek önmagukban azokkal a mechanikai és térbeli tulajdonságokkal, amelyek rajtuk megnyilvánulnak. Ezek a tulajdonságok csak a megfelelő kísérletek során válnak megfigyelhetővé. Mindez azt mutatja, hogy az anyag építőköveinek, elemi részecskéinek (mint a fény esetében is) komplementer, kiegészítő viselkedése figyelhető meg.

Tehát a fizikai folyamatoknál nem az alapot, az alapelveket kell reálisnak vennünk és a jelenségeket azokból levezetnünk, hanem a jelenségeket kell megfigyelni, megérteni és az alapot levezetnünk. Ezek szerint teljesen nyitva marad a kérdés, hogy az alap miből adódik. Ez a megismerésünk egyik legfontosabb határa.

A valóság nem írható le szemléletesen. Még egyszer a fény duális tulajdonságaira kell utalnunk – bizonyos kísérletekben korpuszkuláris részecske tulajdonságait ismerjük fel, más kísérletekben hullámtulaj-

donságot tapasztalunk. Nincsen és nem is lehet olyan kísérletünk, amely mindkét tulajdonságot egyszerre kimutassa, mivel ezek a tulajdonságok ellentmondóak és mégis kiegészítők (komplementárisak).

Ebből világosan következik, hogy nem szabad a valóságot szemléletünk kedvéért torzítanunk. El kell ismernünk azt, hogy a mi szemléleti képességünk nem elégséges arra, hogy ezt a valóságot végső adottságai-ban, eredetében megismerjük. Ez nem a megfigyelési eszközeink vagy módszereink hiányosságának az oka, hanem ez a megismerésünk határa. Matematikailag értékelve aszimptotikusan haladunk, de sohasem érjük el ezt a határt.

Nagyon sok híres kutató próbálta átlépni ezt a ha-tárt, de rá kellett jönniük arra, ahogy Eddington meg-világította: „a valóság a mi számunkra csak mint elő-térbeli történés (valaminek a következtében) létezik, és mint ilyen, megfigyelhető és objektív. Hogy mi szolgál alapjául ennek az előtérbeli történésnek, hogy honnan ered, ez a mi megfigyelésünk elől el van zárva és ezért minden tekintetben ismeretlen.” Vagy H. Rohrbach professzor szerint mi magunk és az érzék-szerveink, értelmünk számára hozzáférhető, a körül-löttünk levő világ úgyszólván egy mélység fölött lebeg az ürességben.

A megrendülés hasonlít a középkori ember meg-rendüléséhez, amikor tudomásul kellett vennie, hogy a Föld gömb alakú és a Nap körül kering. A mélység fölött valami tart, hogy mi az, azt nem lehet tudomá-nyos kutatások alapján megállapítani. Ehhez nagyon találó C. F. Weizsäcker híres atomtudós megjegyzése, miszerint „az a bizonyos megrendülés a bennünk és alattunk levő mélység tudatossá válásakor hasonlít

Isten előtt való megfélemléséhez”. Ezzel a problémával maga a XX. század egyik leghíresebb atomtudósa, Albert Einstein is foglalkozott. Mivel megoldásra nem jutott kutatásai folyamán, kénytelen volt elismerni, hogy: „Az én vallásom abban áll, hogy alázatosan csodálom a végtelen, határtalan, minden fölött élő Szellemet, aki a legparányibb jelenségekben is megnyilatkozik – azokban a jelenségekben, amelyeket törekeny és gyöngye szellemünkkel képesek vagyunk észrevenni. Ez a mélyen megindító meggyőződésemm egy magasabb rendű gondolkodó hatalom jelenlétéről, amelyik az egyetemes és felfoghatatlan világmindenségben megnyilatkozik. Ez az én Istenről való képzetem.” Einstein tehát a háttérben mozgó Szellemet, Istent látta az előtérben történő cselekmények forrásának. Ez a hatalom a tudományon keresztül nem ismerhető meg, csakis hit által. Erről a Szentírás nagyon világosan és érthetően értesít, amikor ezt mondja: „Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti utaitok az én utaim, így szól az Úr! Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én utaim utaitoknál és gondolataim gondolataitoknál!” (Ézs 55,8–9).

Nagyon sokan próbálták a tudósok közül Istent keresni és megtalálni az anyagi világban, sokan próbáltak az einsteini úton járva eredményre jutni, de nem sikerült. Nem is sikerülhet, mert nem a tudománynak adatott meg ez az üdvösség. A zsoltáros így mondja: „Mely nagyok, Uram, a te műveid, igen mélységesek a te gondolataid” (Zsolt 92,6). Tehát itt van a mi megismerésünk határa: a Teremtő gondolatainál. Ezeket mi sohasem ismerhetjük meg. Még nagyon távol vagyunk e határtól.

A tudományban egy másik megismerési határ a természeti törvényeknél jelentkezik. Azt már láttuk, hogy a szubnukleáris és mikrofizikában a jelenségek csak bizonyos valószínűséggel határozhatók meg. A makrofizikában ezen természeti törvények határesetével találkozunk csupán. Amikor a makrofizikában bizonyos jelenségek ellentmondanak egyes természeti törvényeknek, csodáról beszélünk, pedig csak a nagy számok törvényszerűsége alapján a mikrofizikai események összegezésének köszönhető a csodaként jelentkező ismert természettörvény nem követése.

Ha a makrokozmoszt és a mikrokozmoszt tüzetesen megvizsgáljuk, észrevehetjük az anyag roppant ritkaságát. A mikrokozmoszban az anyagi részecskék között roppant nagy űr tátong. Például, ha egy hidrogénatom esetében az atommagot egy 130 m-es átmérőjű gömbnek képzeljük el, akkor e körül az elektron, ami 13 m-es átmérőjű gömb, egy Földünk sugarával megegyező pályán kering. Vagy egy másik hasonlat szerint (Otto Willi Gaul fizikus számításai alapján), ha egy selyempapír lap olyan vastag lenne, hogy már nem lehetne a Föld és a Hold között elhelyezni, tehát 380 000 km-nél vastagabb, akkor ehhez képest egy atommag csak akkora lenne, mint egy borsószem. Vagy ha egy hajszál 60 millió km vastagságú lenne, vagyis 4000-szer vastagabb, mint a földgömb, az atommagok, amelyek a hajszálban találhatók, borsószemek, az elektronok meg gombostűfejű nagyságúak lennének. Egy másik hasonlat szerint, ha egy teljes atom olyan térfogatú lenne, mint a kölni dóm, akkor a benne lebegő atommag csak egy 5 mm átmérőjű golyócska lenne, és ebben az elképzelt „dóm”-ban minden egyéb csak űr lenne. Milyen felfoghatatlan kicsiny

megjelenése ez az anyagnak. Mivel az atommag átmérője nem sokkal nagyobb, mint az egész atom átmérőjének 100 000-ed része, a szubsztancia jellegű atommag az egész atomnak csak 100 000-szer 100 000-ed része lenne. Egy atomtériségben levő űr pontosan megfelel a makrokozmoszban levő űrnek. A csillagvilágban Schwarzschild professzor szerint a napok és a naprendszerek oly ritkán oszlanak el, mintha minden 30–100 km távolságban csak egyetlen gombostűfejet találnánk és a csillagok és csillagcsoportok között levő közbeeső terület üressége csak fényévekkel lenne mérhető. A világmindenségben található „anyagmegoszlás” alapján véve mindenütt ugyanolyan arányú (Hubble). I. Ians szerint a világmindenség inkább egy nagy gondolathoz kezd hasonlítani, mint egy nagy gépezethez. Ezeket az űröket valami nem anyagi jelleggű tölti ki.

Vannak olyan feltételezések, hogy a világűrt egy úgynevezett neutrínótenger tölti ki, de ez még nem bizonyított tény. Mindenesetre inkább mondhatjuk, hogy egy rezgőmező-energia van jelen, amelynek különböző csoportosulásai az anyagot képezik. Ezek között az anyagi részek között, mind a mikro-, mind a makrofizikában, kölcsönhatások vannak jelen. Ezek a kölcsönhatások vagy erők tartják dinamikus egyensúlyban mind a mikrokozmoszt, mind a makrokozmoszt. E kölcsönhatások természetét csak kevésbé ismerjük, az eredetét még kevésbé. Itt megint a megismerésünk határához érünk. Ezek a kölcsönhatások relativisztikusak, tehát a törvényszerűségük is, amely a megjelenésüket leírja, relativisztikus. Ezek abszolutizálásáról sohasem beszélhetünk. Ez nem a technikai fejletlenségen múlik, nem a különböző megfigyelési

eszközök perfekciója, tökéletessége játszik szerepet, hanem itt megismerésünk határáról van szó.

Az utóbbi időben a tudósok szorgalmasan munkálkodnak egy általános fizikai törvényszerűség felfedezésén, amely kifejezzon mindenfajta kölcsönhatást, amely a természetben előfordul. Így a gravitációt, az elektromágnesességet, a nukleáris vagy magerőket, a gyenge vegybomlású erőket, ami azt jelentené, hogy ez az új elmélet (általános fizikai elmélet) magába foglalná az összes eddig ismert fizikai elméleteket: a newtoni mechanikai, a Newton-féle gravitációs elméletet, a speciális relativitáselméletet, a nem relativisztikus kvantummechanika elméletét, a relativisztikus kvantumelméletet. Még ha sikerülne is egy ilyen elméletet találni, az utolsó időkben találkozunk olyan fizikai jelenségekkel a mikrofizikában, mint a Cronin–Fitch-effektus által észlelt CP-szimmetria megsértése a k-mezonok bomlásánál, ami egy még nem ismert ötödik kölcsönhatás létezését feltételezi. Az egyre bonyolultabb kísérletek a fizikában mind újabb jelenségeket tárnak fel előttünk, amelyekre a jelenleg ismert természeti törvények nem válaszolnak. Tehát kidolgozni egy általános fizikai elméletet, amely a még fel nem fedezett kölcsönhatásokat is megmagyarázza, egyenesen lehetetlen. Lehetetlen, mert nem ismerjük a már említett háttérben mozgó események törvényszerűségét. Szükségünk van ennek a megismerésére? Mint embereknek, akik kutatunk, kísérletezünk, dolgozunk, egyre-másra újabb technikai csodák elé állítjuk magunkat, nem szükséges megismerni a háttérben levő erők törvényszerűségét. Elég, ha alázatosan tudomást veszünk a megfigyelhető jelenségekről, és azokat részletesen áttanulmányozva következtetéseket vonunk le

a még nem ismert dolgok megmagyarázására. Közben kutathatunk tovább az általános fizikai elmélet felfedezéséért, de az előbb említett határok ebben megakadályoznak. Azért mindenki vallhatja: „Ember küzdj és bízva bízzál!” Tehát bízhatunk abban, hogy a matematika, amely számtalan elvont jelenséget megmagyarázott már, egyszer elvezet e titok megfejtéséhez is? Az általános fizikai elmélet megtalálása nem jelenti ugyanakkor, hogy az előbb említett határokat átléphetjük. Még mindig titokzatos marad számunkra az anyag eredete a földi életünkben. *A titok az Istennél van és nála marad.*

II. fejezet

AZ ANYAG EGYÁLTALÁN MAGÁBAN LÉTEZIK-E?

Vezérelj utamat a te igéd szerint,
és ne engedd, hogy valami hamisság
uralkodjék rajtam! (Zsolt 119,133).
Mely igen szeretem a te törvényedet,
egész napestig arról gondolkodom!
(Zsolt 119,97)

A legújabb tudományos felfedezések főleg a mikrofizikában, a szubnukleáris fizikában az embert rengeteg dilemma elé állították. Az anyagi részecskék duális tulajdonságai, az energia különböző megjelenési formái, a részecskék közötti kölcsönhatások mind megfelelhetetlen kérdések elé állítottak. Joggal tesszük fel a kérdést: vajon az a világ létezik valójában,

amit mi érzékelünk, látunk, megfigyelhetünk, vagy mi csak egy részét láthatjuk az abszolút valóságnak? Ez a kérdés mind élesebben tevődik fel akkor, ha a természetben előforduló más csodákkal is foglalkozunk, ha ezek tudományos megfejtésén fáradozunk. Itt nemcsak a gömbvillámra gondolok, hanem a telepátia, a parapszichológia, telekinézia, valamint a levitáció titokzatos megnyilvánulásaira.

Röviden foglaljuk össze a jelenségeket, amelyek a természettudományban az ismeretlen elé állítottak bennünket:

- A fény korpuszkuláris (részecske-) és hullámjellege ugyanabban az időben.

- Heisenbergnek az anyagi részecskére vonatkozó határozatlansági relációja, vagyis az, hogy egy adott pillanatban bármely részecske helyét és impulzusát meghatározni csak bizonyos valószínűséggel lehet.

- A fény elhajlása a fekete lyukak közelében.

- A szubnukleáris fizikában a történések meghatározatlansága.

- A Cronin–Fitch-effektus a kmezonok bomlásánál (a CP-szimmetria megsértése).

- A gravitációs tér létezése (előidézője, fenntartója).

- A tér torziójainak, valamint a kompenzációs terek létezésének feltételezése.

Az előbbiek arra engednek következtetni, hogy mi a valóságnak csak egy részét láthatjuk. Más szóval kimondhatjuk azt, hogy a jelenleg ismert négydimenziós rendszerben, téridőgörbületben nincsen lehetőségünk az előbb felsorolt jelenségek megfejtésére. A világegyetemet szabad úgy tekintenünk, mint (csakis matematikailag értelmezhető) nemeuklideszi görbült

teret. Ebben az úgynevezett téridőgörbületben bármily egyenes irányba haladjunk is, a kiindulópontba érünk vissza. Ezt a következőképpen tudnánk szemléltetni: ha egy gömb felületén egy pontból akármilyen irányba kiindulva haladunk, ugyanabba a pontba térünk vissza, anélkül, hogy észrevennénk. Tehát gondoljuk el azt a négydimenziós téridőgörbületet, amelyek koordinátái (x , y , z és t) egy háromdimenziós gömbnek. A gömb felületén tartózkodó sík megfigyelőnek a gömb felülete végtelennek tűnik. Bár ennek a gömbnek pontosan kiszámítható a felülete (területe), köbtartalma, tömege. Mi szükséges ehhez? A megfigyelőnek rendelkeznie kell a harmadik dimenzióval is, ami a térlátást biztosítja. Hasonlóképpen történik a téridőgörbülettel, a megfigyelőnek rendelkeznie kell a negyedik dimenzióval is. Ez természetesen matematikailag lehetséges. Így végezhetek számításokat is az univerzum adatainak megállapítására (kiterjedés, tömeg).

Az előbbiekből adódik, hogy a világegyetem véges térfogatú és csak fokozatosan, az energia, az anyag kiterjedésével állt elő. Az idő és a tér egymástól függ, és mindkettő az anyaghoz kapcsolódik.

Ebben a négydimenziós téridőgörbületben, láttuk e fejezet elején, az anyagnak duális tulajdonságát figyelhetjük meg. Vegyük a fény esetét. Bizonyos kísérletben a fénynek korpuszkuláris részecske jellegét ismerjük fel, más kísérletsorozatban pedig a hullámtulajdonságát észleljük. Ez a kettő ugyanabban az időben jelen van, de a megfigyelése a kísérlettől függ. Továbbá e két tulajdonság ellentmondó, mert a korpuszkuláris jelleg azt jelenti, hogy a fény részecskéje, a foton bizonyos pályán mozog, melynek helye minden

pillanatban meghatározható. A hullámtulajdonság azt jelenti, hogy a fény egy pontból kiindulva a térben szétterjed. Mindebből mire következtethetünk? Hogy a jelenségek, amelyek lejátszódnak, nem négydimenziós rendszerben, hanem többdimenziós rendszerben történnek. Mi ezeknek a jelenségeknek a négydimenziós rendszerben (téridő-kontinuumban) csak bizonyos, ún. holografikus vetületét figyelhetjük meg, éspedig a „szög” függvényében, amelyből a vetítés történik. Tehát ez a szög nem más, mint a kísérlet, amely által a jelenséget vizsgáljuk.

Hogy könnyebben megérthessük ezt a gondolatmenetet, képzeljük el a téridőgörbületet, -kontinuumot egy síknak (amelynek csak két dimenziója van). E sík felett helyezzünk el egy tárgyat, amelynek háromdimenziós kiterjedése van. Ha ezt a tárgyat bizonyos szögből vetítjük a síkra, kapunk egy vetületet, ha a vetítési szöget változtatjuk, a síkra levetített forma is változni fog. Tegyük fel, hogy nem ismerjük a tárgyat (sem nagyságát, sem formáját, vagyis dimenzióit). A tárgyat a síkra eszközölt vetületekből fogjuk megismerni következtetés útján. Tehát ahhoz, hogy minél pontosabban megismerhessük a tárgyat, szükségünk van minél több szögből realizált (megvalósított) vetületre. Ezek a „szögek”, amelyek függvényében a vetületek változnak, nem másak, mint a kísérletek, amelyek által vizsgáljuk a jelenségeket. Tehát minél többfajta kísérletet végzünk el, annál többféle vetületét észleljük a négydimenziós kontinuumban azon jelenségeknek, amelyek egy többdimenziós rendszerben játszódnak le. A mi lehetőségünk, megfigyelésünk határa: a jelenségeknek, amelyek egy többdimenziós („K” dimenziós) rendszerben játszódnak le,

a négydimenziós téridő-kontinuumban csak a holografikus vetületeit figyelhetjük meg.

Mivel az univerzumban minden anyag lebontható elemi részecskékre (tehát azt mondhatjuk, hogy az anyagi részecskék összessége alkotja a világegyetemet) és ezek az elemi részecskék duális tulajdonságokkal rendelkeznek, ezek nem másak, mint végső sorban holografikus vetületei a négydimenziós téridőgörbületben azon jelenségeknek, amelyek egy több, „K” dimenziós rendszerben játszódnak le. Ezek a vetületek természetesen változnak a vetítési szög, a kísérletek függvényében. Az előbbi fejezethez visszatérve azonosíthatjuk a többdimenziós rendszert a háttérrel, ahol a jelenségek lejátszódnak, a négydimenziós téridő-kontinuumot pedig az előtérrel, ahol a hatásokat, vetületeket megfigyelhetjük. A többdimenziós rendszerben, ahol a jelenségek lejátszódnak, a tér és idő nem mint dimenziók, hanem mint paraméterek szerepelnek.

Az embernek nem adatott meg a többdimenziós látás. Meg kell elégednünk a négydimenziós látással. Tehát nem vizsgálhatjuk és nem érzékelhetjük a jelenségeket, amelyek a többdimenziós rendszerben játszódnak le, csak ezek vetületein keresztül, amelyek bizonyos kísérletek eredményeként a négydimenziós téridő-kontinuumban jelentkeznek. Tehát az egész univerzum nem más, mint holografikus vetülete azon jelenségeknek, amelyek a többdimenziós rendszerben játszódnak le. *Az igazi megismerésünk határa tulajdonképpen ez: nem vagyunk képesek a többdimenziós rendszerben lejátszódó jelenségek megfigyelésére – csak ezek vetületeit követhetjük a négydimenziós téridő-kontinuumban.* Ebből következik az is, hogy nem tudjuk megál-

lapítani azt, hogy ezek a jelenségek tulajdonképpen hány dimenziós rendszerben játszódnak le.

Minél több vetületét ismerjük meg egy jelenségnek a négydimenziós téridő-kontinuumban, annál inkább tudunk következtetni a jelenség valóságára. Ezért szükséges a mikrofizikában minél többfajta kísérlet elvégzése ahhoz, hogy a jelenségeket minél hűbben kikövetkeztethessük.

A négydimenziós téridőgörbület vagy téridő-kontinuum benne foglaltatik a több, „K” dimenziós rendszerben. Erre a megállapításra könnyen rájöhetünk, ha a Szentírást tanulmányozzuk. Mert világosan meg van írva, hogy van egy láthatatlan világ, amelyben benne foglaltatik a látható világ. Amint Pál apostol írja (2Kor 4,18): „Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók” (Zsid 11,3). Más szóval mondva: a láthatatlan a többdimenziós rendszer, a látható a négydimenziós téridőgörbület vagy téridő-kontinuum. A látható a láthatatlanból állt elő, vagyis a téridőgörbület az ősrobbanás alkalmával (Big Bang) a többdimenziós rendszerből állt elő.

A téridőgörbület a többdimenziós, „K” dimenziós rendszerben benne foglaltatik, mint a „B” halmaz az „A” halmazban. A téridőgörbület az univerzummal együtt állandóan kiterjed. A többdimenziós rendszerben végbemenő jelenségek vetületei megtalálhatók a téridőgörbületben. Plasztikusabban kifejezve, a jelenségek a többdimenziós rendszerben játszódnak le, a négydimenziós téridőgörbületben csak ezeknek a hatását érzékeljük. Tehát más szóval kifejezve, az Edington által megnevezett előtér megfelel a téridőgörbületnek, a háttér, ahol a jelenségek végbemennek,

megfelel a többdimenziós rendszernek. Az anyag, amiről a legújabb kutatások alapján azt állíthattuk, hogy történik (nem *létezik*) mint a rezgőmező különböző csomópontjai, csak a négydimenziós téridő-kontinuumban jellemezhető mint anyag, a többdimenziós rendszerben mint az általunk nem ismert jelenségek halmaza.

Mivel a négydimenziós rendszerben, téridő-kontinuumban az anyag átalakulhat energiává és fordítva, az energia anyaggá, a többdimenziós rendszerben ez az átalakulás a matematikában is ismert integrálás és deriválás műveleteivel azonosítható. Ezek a műveletek a négydimenziós téridőgörbületben szintén mint vetületek jelentkeznek. Az illető kísérlet, amelyet választunk, megfelel a vetítési szögnek.

A négydimenziós téridőgörbületben vagy téridő-kontinuumban észlelt vetületek sokasága és sokfélesége a matematika felhasználásával megengedi nekünk, hogy logikus következtetéssel kísérjük a többdimenziós rendszerben történő eseményeket. A többdimenziós rendszerben a gondolkodás magyarázatot enged minden fizikai, kémiai, sőt más természetű jelenség megértésére.

A Szentírás (Biblia) számtalan helyen felhívja a figyelmünket arra, hogy bizonyos jelenségeket, amelyek a mi látható világunkban mennek végbe, csak a láthatatlanban történtek által tudunk megmagyarázni. A bibliai csodák egész sora ezen a kijelentésen alapszik. Az egyik jellegzetes történet a 2Kir 6-ban van megírva. Elizeus próféta a szíriaiak elől menekülve Dotán városában húzódott meg szolgájával együtt. A várost az ellenség körülveszi, ostromolja, emberileg nézve reménytelenné vált a helyzet. A szolga elcsüg-

ged. Ekkor Elizeus vigasztalni kezdi őt, mondván: „Ne félj, mert többen vannak, akik velünk vannak, mint akik ővelük.” A félénk szolga nem lát semmit és nem hisz Elizeusnak. Akkor Elizeus, az Isten embere imádkozik a szolgáláért: „Uram! nyisd meg kérlek az ő szemeit, hadd lásson”, és a szolga ezután látott: „És íme, a hegy rakva volt tüzes lovagokkal és szekerekkel Elizeus körül.” Mi történt tulajdonképpen? Bekövetkezett a többdimenziós látás. Elizeusnak és szolgálójának a négydimenziós téridő-kontinuumban megjelentek a többdimenziós rendszerben lejátszódott jelenségek, amik mások számára láthatatlanok maradtak.

Az ún. természeti csodák, amelyekkel a négydimenziós téridő-kontinuumban találkozunk, többé nem csodák, hanem a többdimenziós rendszerben megváltozott jelenségek vetületei. Másképpen úgy is mondhatjuk, hogy a nagy számok törvénye alapján bekövetkezett indeterminált hatások eredője. Eddig a tudományos kutatások megmutatták azt, hogy a meghatározatlanok összessége mint különböző határese-tek adják a meghatározhatót, vagyis az ismert természeti törvényeknek megfelelőt. Tehát a meghatározott a meghatározatlanon nyugszik. Most rá kellett jönnünk arra, hogy a láthatatlanból áll elő a látható, vagyis a többdimenziós rendszerben lejátszódó jelenségek mint holografikus vetületek állnak elő a négydimenziós téridő-kontinuumban. Elégséges nekünk embereknek, hogy ezeket a vetületeket ismerjük, észleljük és általuk természeti törvényszerűségeket állítsunk fel, ami nem mond ellent a többdimenziós rendszerben lejátszódó jelenségeknek. Megmaradva ezeknek a vetületeknek a birodalmában, tudunk technikai és más tudományos megvalósításokat elérni.

III. fejezet

A LÁTHATATLAN VALÓSÁG

**Bizony nincs messze egyiküktől
sem [az Isten], mert Őbenne élünk,
mozgunk és vagyunk (ApCsel 27-28).**

Pál apostol ezt az Igét az athénieknek mondta, és ebben Isten örökkévalóságát értette.

A láthatatlan valóságot csak hitben lehet megragadni. Próbáljuk megvizsgálni, hogy miért. Az embert anyagilag tekintve, végső fokon lebontjuk molekulákra, atomokra, ezek alkotóelemeire (elektronok, protonok, leptonok, hadronok, kvarkok), végső fokon eljutunk a rezgő erőterhez, aminek az eredete a többdimenziós rendszerben keresendő. Tehát végső fokon az ember is egy holografikus vetület a négydimenziós téridőgörbületben. De az embert nem tekinthetjük csak anyagnak vagy energiának, még azt sem állíthatjuk róla, hogy élő anyag, mert ez hiányos meghatározás. Az embernek lelke és szelleme van. Nem tudjuk meghatározni a lélek és a szellem lakóhelyét. Csak azt állíthatjuk, hogy az emberhez tartozik. Bármilyen erőfeszítéseket végeztek az antropológiai kutatók, bármennyire erőltették Darwin evolúciós elméletének létjogosultságát, az ember lényegesen különbözik bármely más élőlénytől, és ezt nem az anyag véletlen önszervezésének köszönheti.

Erről meggyőződhetünk a Szentírás tanulmányozása folytán. Isten, a teremtő Atya, az embernek, teremtményének kijelentette magát. A teremtés történetéből tudjuk (1Móz 1,26-27): „És mondá Isten:

Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra... Teremté tehát az *Isten* az embert az ő képére.” A János evangéliumából tudjuk: „*Az Isten lélek*” (Jn 4,24). Lélek, amely örökkévaló, a láthatatlan örökkévaló.

Az Isten az embert szövetségesének teremtette, és megajándékozta lélekkel és szabadsággal. Olyan szabadsággal, amely a teremtménynek szabad mozgást enged, s választhat a jó és a rossz között, az élet és a halál között. Tehát az embert nem tekinthetjük egyszerűen anyagnak, hanem inkább léleknek. A lélek viszont a láthatatlan világhoz tartozik. Az embernek tehát megadatott az a privilégium, hogy ne csak téridő-kontinuumban létezzen, hanem lelkén keresztül szervesen belefoglaltasson a többdimenziós rendszerbe. Tehát az embernek megadatott az n -edik dimenzió, a lélek dimenziója, amely által kiemelkedik a téridőgörbületből és mozgáslehetősége nyílik a többdimenziós láthatatlan valóságban. A lélek már nem holografikus vetülete egy jelenségnek a négydimenziós téridő-kontinuumban, amely a többdimenziós rendszerben játszódik le, hanem maga entitás, amely a többdimenziós rendszerben található. A lelket hiába kutatjuk a négydimenziós téridőgörbületben, mert sohasem fogjuk megtalálni, érzékelni. A lélek derivátuma a szellem, amely szintén nem vetület a téridő-kontinuumban. Így az embert, ha matematikailag elemezzük, egy hármas halmazhoz hasonlíthatjuk: ezek a halmazok a lélek, szellem és az anyag, vagyis az utóbbi a többdimenziós rendszerben lejátszódó jelenségek vetülete a téridő-kontinuumban. Az ember tehát már több dimenzióval rendelkezik, mint az anyag (4 dimenzió): a lélek dimenziójával és a szellem di-

menziójával. Az utóbbi kettő határozza meg az embernek mint teremtménynek mozgásszabadságát a többdimenziós rendszerben vagy a láthatatlan valóságban. A teremtő Atya a Szentírásban ezt az ember számára világosan, érthetően kijelentette: „Az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az átkot, válaszd azért az életet” (5Móz 30,19), vagy amikor Isten azt mondja a Mózes könyvében: „Meddig sántikáltok még kétfelé?” Mindkét Ige világosan mutatja, hogy Isten az embernek, akit partnerének választott, felajánlotta a boldogságot és az örök életet. Ugyanakkor szabad akaratot engedvén lelkének, megadta azt a lehetőséget is, amivel az ember az első bűnbeesés alkalmával élt is, hogy a bűnt, a halált válassza. „A bűn zsoldja halál” (Róm 6,23) – jelenti ki Pál apostol.

A Sátánnak sikerült az *emberi* lelket megteveszteni, az embert a bűn rabjává tenni. Ki a Sátán tulajdonképpen? A rossz szellem, az antipólusa a jó szellemnek a többdimenziós rendszerben vagy a láthatatlan valóságban. Ezt csak szimbolikusan értelmezhetjük, úgy, hogy megértsük azt, hogy a lélek, az ember lelke soha nem foglal el egy statikus pontot, állandó mozgásban van: vagy a jó felé, azaz Isten felé, vagy a gonosz felé, azaz a Sátán felé. A Sátán alárendeltje Istennek. A Sátán sohasem egyenrangú Istennel. Istennek mindenkor hatalma van fölötte és bármikor „megálljt” parancsolhat neki. Emberi szemszögből úgy vélem, mintha Isten a Sátánt mint egy „próbakövet” állítja az ember életébe. Erre a részre később részletesen visszatérek. Most vizsgáljuk meg azokat a jelenségeket, amelyeket a lélek mozgási szabadsága előidézik vagy eredményez a többdimenziós rendszerben. Természetesen előrebocsátva azt, hogy ezeket a jelenségeket

a természettudományos megfigyelések alapján nem tudjuk megmagyarázni. Gondoljunk itt a szuggerálásra, telepátiára, telekinéziára vagy akár a bibliai próféciákra, mint az elkövetkező események megjelentésére, vagy akár más bibliai csodákra.

Elöljáróban összefoglaljuk az előbbiekből következő megállapításokat.

Az anyag, amely az energia-rezgőmezőben foglaltatik, a többdimenziós rendszerben található, mint a jelenségek holografikus vetülete a négydimenziós téridőgörbületben vagy téridő-kontinuumban.

A lélek a láthatatlan többdimenziós rendszerben található.

Végző fokon a léleknek és a testnek (mint anyagnak) a többdimenziós rendszerben van az origója (szisztemikusan kapcsolódnak egymásba).

A szellem a többdimenziós rendszerben a lélek derivátuma, és mint ilyen szintén az anyaggal kapcsolódik szisztemikusan.

Ha meg kellene állapítani egy sorrendet, akkor ez így alakulna: lélek, szellem és anyag. Meg merem *kockáztatni* azt a feltevést, hogy az anyagot tekinthetjük többdimenziós rendszerben és a szellem derivátumaként egyaránt. Ez most nem lényeges. E feltételezés nélkül is a logikai fonal folytonosan, megszakítás nélkül haladhat. Hogy a jelenségeket minél jobban megértsük, visszatérünk egy analógiára és egyszerűsítésre, éspedig a (négydimenziós) téridő-kontinuumot egy síknak képzeljük el. Minden e sík feletti történés (mozgás) a láthatatlanban van. E sík felett tehát nem beszélhetünk térről és időről. Ha a léleknek megadatik, hogy a sík fölé emelkedjen és olyan dimenzió mentén mozduljon el, hogy az egész síkot beláthassa,

a síkban minden vetületet egyszerre szemlél. Mivel a síkot jellemzi az idő dimenziója is (téridő-kontinuum vagy téridőgörbület), ez a lélek előre látja a jövőben bekövetkező eseményeket, még azokat is, amelyek a földi szemlélőnek a véletlen folytán következnek be. Tehát a véletlen a többdimenziós rendszerben (ahol az idő nem dimenzió) nem létezik. Csak a téridő-kontinuumban tűnnek egyes események véletlennek.

Ezt máskülönben a Szentírásból is megtudhatjuk, amikor a teremő Atya a prófétán keresztül közli velünk: „Egy hajszál sem eshetik le fejetekről az én akaratom nélkül.” Tehát ennek az Igének az értelmezése is arra a következtetésre vezet, hogy nincs véletlen, minden program szerint történik (erre majd a későbbi fejezetekben részletesen kitérek). Arra vonatkozólag, hogy a láthatatlan valóságban, a többdimenziós rendszerben az idő nem dimenzió, a következő bibliai kifejezés figyelmeztet minket, „hogyan ott nem leszen idő többé” (Jel 10,6).

A többdimenziós rendszerben bekövetkehetnek olyan jelenségek, amelyek a négydimenziós téridő-kontinuumban mint holografikus vetületek csodaként szerepelnek. Ezek a jelenségek csak a téridő-kontinuumban megismert természeti törvényeknek mondanak ellent. Ez az embert csodálatba ejti, mert az ember gondolkozásmódja is a téridő-kontinuumban észlelt hatásokhoz idomodott. A legújabb mikrofizikai kutatások is bizonyítják, hogy lehetséges olyan események bekövetkezése, amelyek az ismert természeti törvénynek ellentmondanak, mert a meghatározott a nagy számok törvénye alapján, a meghatározatlan valószínű összegezésén alapszik. Tehát nincs is szükségünk, hogy kilépjünk a téridő-kontinumból

ahhoz, hogy megállapíthassuk, hogy a csodák nem mondanak ellent a természeti törvényeknek. Ha a többdimenziós rendszerben próbálunk logikai következtetésekkel erre az eredményre jutni, még világosabban látszik ez a megállapítás.

A lélek dimenziójának a paramétere a hit. Hit által az emberi lélek Istenhez közeledik. Hit nélkül ellenkező pólus felé tolódik el, a Sátán irányába. A hit által a lélek képes bizonyos jelenségek megváltoztatására a többdimenziós rendszerben, amelyek a téridő-kontinuumban is a holografikus vetületek megváltoztatását eredményezik. Tehát a lélek a téridő-kontinuumban az anyag viselkedésének vagy strukturális, vegyi összetételű, vagy fizikai módosulásokat okoz. Tehát a lélek le tudja győzni a gravitációs erőteret, vagy az általános tömegvonzást. Ebben az esetben telekinéziáról vagy telepátiáról beszélünk, de éppen úgy beszélhetünk levitációról is. A Szentírás nagyon sok helyen tudat minket erről a lehetőségről, sőt fel is szólítja az embert, hogy éljen ezzel a lehetőséggel. „Kérjetelek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik néktek” (Mt 7,7).

Mindezt az ember csak hit által érheti el. A hit kifejezőeszköze az imádság. Ezért tapasztaljuk a Biblia tanulmányozása folyamán azt a rengeteg csodatettet, ami bekövetkezett az ószövetségi prófétáknál vagy az újszövetségi apostoloknál őszinte, bűnbánó, segítségkérő, alázatosan könyörgő imádkozás eredményeként. A legkifejezőbb tanítás ebben az irányban Jézus Krisztusunktól jött, amikor a földön járt, s amikor így szólt a tanítványaihoz: „Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne; és semmi sem volna lehe-

tetlen néktek” (Mt 17,20). Sok esetben a hit őszinteségétől és a bizalom nagyságától is függhet a kért csodatett véghezvitele. Mint egy feed-back, visszacsatolás, az Atyától következik be az erős hittel kért segítség, amit a hitetlenek csodának neveznek. Isten a teremtetett partnerével a lelkén keresztül hit által tartja a kapcsolatot, megengedvén a Sátánnak külön és az embernek külön egy bizonyos cselekvési szabadságot. Ezt az Ószövetségből, Jób esetéből is tudjuk. Jóbot az erős hite tartotta meg. Számptalan prófétánál találkozunk a hit csodatetteivel (Illés, Elizeus, Dániel stb.). De napjainkban is felfedezünk sok olyan eseményt, ami hit által adatik meg az Atyától, és ami csodaszámba megy.

Bekövetkezhethetnek csodák a „negatív hit” által is, úgymond a Sátán segítségével, de ezekben nincsen köszönet; bár előbb segítségnek tűnik munkája, hogy aztán teljesen megkötözze áldozatát, öngyilkosságba s ezzel együtt kárhozatba kergesse. Erről a lehetőségről értesít a Szentírás. Az Ószövetségben Mózes könyvéből olvashatjuk a következő történetet: a fáraó udvarában a pogány varázslók is véghezvittek néhány csodát, amit Mózes Isten parancsára bemutatott: az eldobott botból kígyót varázsolni stb., de ezek a varázslók csak bizonyos határig juthattak el, nem tudtak ellenállni az Úr akaratának a zsidók Egyiptomból való kivonulásának megakadályozásával. Ilyen módon lehet telepátiát előidézni a hitetlennek, vagy telekinéziát végezni, anélkül hogy Istent hívnánk segítségül. A lényeges az, hogy mindezek az események (telepátia, telekinézia, levitáció) eredője a többdimenziós rendszerben történő jelenségek módosulásában rejlik. A feltételes, ún. telepatikus hullámok megjelenését,

terjedését és eredetét nem lehet az ismert természeti törvények alapján megmagyarázni. Ezért a tudósok nagy része egyszerűen nem akar tudomást venni róluk. A parapszichológiát is nagymértékben alkalmazzák, de tudományosan megmagyarázni ezeket a jelenségeket képtelenek vagyunk. Kezdetben feltételezték, hogy a telepatikus hullámok elektromágneses hullám természetűek. De a kísérletek kimutatták, hogy a Faraday-rács nem akadályozza meg terjedésüket. (Telepátiai kísérleteket végeztek az Apollo űrprogram keretén belül is. A kísérletek sikerrel jártak, csak a jelenségek tudományos magyarázata maradt el.) Ezek a feltételezett telepatikus hullámok nem a négydimenziós téridőgörbülethez, hanem a többdimenziós rendszerhez, a láthatatlan valósághoz tartoznak.

A parapszichológia szintén magyarázható a lélek által módosított jelenségek lejátszásában a többdimenziós rendszerben, amelyeknek vetületei a téridőkontinuumban a parapszichológiai eseményeket mutatják.

Nem az anyag idézi elő e furcsa jelenségeket, mint ahogy egyesek állítják. Mert ez kísérletek által kimutatható lenne. A lélek munkája a parapszichológia. Ha a négydimenziós görbület doméniumában maradunk, akkor azt mondhatjuk, hogy egy nem ismert szellemi energia hatást gyakorol az anyagra. Egyesek szerint a szellemi energia az agy produktuma. Ez az állítás nem kimutatható és teljesen hibás. Csak a látszat kelti azt, hogy az agy mint anyag képes ilyen szellemi energia létrehozására. Egészen más a helyzet, ha ezt a műveletet a léleknek tulajdonítjuk, vagy a szellemnek a többdimenziós rendszerben. A lélek a többdimenziós rendszerben nem foglal statikus pozíciót. Úgymond

állandóan mozgásban van. Ha a lélek a jó irányba, Isten fele tolódik el, megjelenik a szeretet, a tisztaságra vágyó élet. Minél közelebb kerül a lélek Istenhez, annál nagyobb lesz a szeretet, a krisztusi szerető magatartás annál erősebbé válik. A lélek mozgása, eltolódása nem térben és időben történik. Tehát nem tudjuk hasonlóságokkal leképezni a közeledést és távolodást. A lélek eltávolodása Istentől a szeretet, a jó cselekedetek elapadását és megszűnését jelenti. Ugyanakkor közeledést jelent a Sátán felé. Nem áll módunkban az, hogy a láthatatlan valóságban, a többdimenziós rendszerben levő jelenségek mechanizmusát, törvényszerűségét megismerjük, legalábbis nem a tudomány segítségével.

Nem mindig a tudatos hitnek köszönhetjük a lélek Isten fele tolódását. Erre Jézus Krisztus egy példázata tanít (Mt 21,28–31): „De mit gondoltok ti? Vala egy embernek két fia, és odamenvén az elsőhöz, monda: Eredj, fiam, munkálkodjál ma az én szőlőmben. Az pedig felelvén, mondja: Nem megyek; de azután meggondolván magát, elméne. A másikhöz is odamenvén, hasonlóképpen szóla. Az pedig felelvén monda: Én elmegyek...; de nem méne el.” Ha valaki hitetlen tudatlanságból ismeretlenül is cselekszi Krisztus tanításait, annak lelke Isten fele tolódik el. Ez megfelel a példázatban az első fiúnak. Kijelenti, hogy nem megy el a szőlőbe, de meggondolja magát és mégis elmegy. Természetes a második fiú esete a példázatból. Azt jelképezi, hogy a hívőnek tartott lélek is eltolódhat a Sátán felé. Az ember helyes viselkedése: megígérni és elmenni munkálkodni a szőlőben. Ez az őszinte, imádkozó lélek esetére vonatkozik. A léleknek a szabadsága megengedi bármely irányba az

eltolódást. De gondoljunk az Isten szent Igéjére, az 5Móz 30,19-re: „Az életet és a halált adtam előttökbe, az áldást és az átkot; válaszd azért az életet.” Ez figyelmeztetés és felszólítás. Ember, lélek, szabadságod megvan, de mért nem választod az életet? Erre kell törekednünk: az életet választani, az életet nem a tér-idő-kontinuumban, hanem az örökkévalóságban.

Isten mindent megtett azért, hogy mi helyesen cselekedjünk. Lejött a földre, emberi testet öltve oktatott, tanított, feláldozta magát szent Fia, az Úr Jézus Krisztus keresztre feszítése által, minekünk nem kell mást tenni, mint hinni és hálából parancsolatait betartani.

A bűn zsoldja halál – mondja Pál apostol. Ember, ne akard a halált!

Halál vagy élet – választhatunk, de mindenkinek magának kell dönteni. A tudomány és főleg a matematika, fizika nem vállalhatja át ezt a döntést a kételkedő embertől. Isten kijelentése minden emberhez egyformán szól, értelemre való tekintet nélkül (1Tim 2,4). Az idők folyamán számos tudós próbálta megfejtetni a nagy titkot, amely Dániel próféta könyve szerint lepecsételtetett. A titok titok marad az ember számára. Meg kell elégednünk annyival: „Ne félj, csak higgy” (Mk 5,36). A hit és a tudomány együtt kell hogy haladjon. A tudós, mielőtt a kutatáshoz hozzáfog, hiszi, hogy megtalálja azt, ami után kutat. A sorrend: hinni és megismerni, amiképpen Péter megvallotta Jézusnak: „És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus” (Jn 6,69), vagy amint az apostol mondja: „a hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés” (Zsid 11,1).

A világ korának egyik legnagyobb tudósa, Albert Einstein kezdetben nem hitt Istenben, de később rájött, hogy tévedett. Ezt a következőkből tudjuk: Az 1920-as évek elején, amikor megalkotta két nagy elméletét, a speciális és általános relativitáselméletet, egy beszélgetése alkalmával Faulhaber nevű bíborossal a következőképpen vélekedett: „Én tisztelem a vallást, de a matematikában hiszek, és önnel, eminenciás uram, ez bizonyára fordítva van.” „Ön téved – válaszolt a bíboros –, a vallás és a matematika az én számomra csupán kifejezési formái ugyanannak az isteni pontosságnak.” Einstein csodálkozva erre azt válaszolta: „De mi lenne, ha a matematikai kutatás egy napon arra az eredményre jutna, hogy bizonyos tudományos megismerések ellentmondanak a vallásnak?” Erre Faulhaber ezt válaszolta: „Én olyan nagyra értékelem a matematikát, hogy ön akkor, tisztelt professzor úr, soha meg nem szűnne a számítási hibát keresni.”

Az idő eltelt, a tudós Einstein a kutatásokat tovább folytatta. Az eredmények sem maradtak el. Einstein mind magasabb fokára hágott a kvantumlétrának, megszületett a torziós tér elmélete, a híres einsteini gravitációs elmélet. A fiatal tudós közben megöregedett, tapasztalatai is gazdagabbak lettek. A negyvenes évek végén, miután nem sikerült az anyag és az energia mibenlétét megtalálni, a nagy tudós a Teremtőhöz fordult, amikor ekképpen tett tanúbizonyságot: „Az én vallásom abban áll, hogy alázatosan csodálom a végtelen, határtalan, minden fölött élő Szellemet, aki a legparányibb jelenségekben is megnyilatkozik, azokban a jelenségekben, amelyeket törekeny és gyenge szellemünkkel képesek vagyunk megismerni.

Ez a mélyen megindító meggyőződéselem egy magasabb, ésszel gondolkodó hatalom jelenlétéről, amelyik az egyetemes és felfoghatatlan világmindenségben megnyilatkozik, ez az én Istenről való képzetem.” Ez az Ábrahám, Izsák, Jákób Istene, Jézus Krisztusnak Atyja.

A nagy tudósak is meg kellett hajolni a nagy titok előtt, mert nem adatott meg nekünk, hogy kilépjünk a négydimenziós téridőgörbületből, -kontinuumból csak hit által. A *Teremtő Istenben* való Hit által. Mi tudjuk azt, hogy minden, a többdimenziós rendszer, a téridőgörbület, az energia, a rezgőtér az Isten örökkévalóságából állott elő, „Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk”.

IV. fejezet

A VILÁGEGYETEM SZELLEMISSÉGE

**Az egek beszélnek Isten dicsőségét,
és kezeinek munkáját hirdeti
az égboltozat” (Zsolt 19,2).**

Ami Istenben láthatatlan, tudniillik az Ő örökkévaló hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az ő alkotásaiból megértetve megláttatik (Róm 1,20).

A látható és láthatatlan világ vagy a többdimenziós rendszer meg a négydimenziós téridőgörbület Isten szavára, az Ő örökkévalóságából állott elő. A Teremtőt tökéletes, bölcs és mindenható alkotó léleknek és szellemnek tekintjük, tehát egy örökké létező világal-

kotónak. (A világ alatt értjük a látható és számunkra láthatatlan világot.) Ezt a logikai következtetést nem mellőzhetjük, vagy ahogyan egy modern orvostudós, dr. Horsmann fejezi ki: „tudományos lelkiismeretem tiltja nekem, hogy ne higgyek Istenben”. Nagyon sok kutató tudós rájött erre az igazságra. Pasteur, a híres francia kémikus így tanúskodik: „Isten minden dolgok ősoka, és aki kauzálisan gondolkodik, az Isten irányába gondolkodik. *Mivel elmélyedőn gondolkoztam, éppen ezért tudtam megmaradni hívőnek.*” Igen, akinek sikerül szelleme által a négydimenziós téridőgörbületből kiemelkedni, az ha nem is látja, de érzi, hogy nem ebben a téridő-kontinuumban kell keresni az origót, az a Teremtő felé, Isten felé fordul.

Voltak a századok folyamán olyan filozófusok is, akik elvetették a bibliai kinyilatkoztatási hitet. Ezek előbb-utóbb arra kényszerültek, hogy egy egyetemes istenhitet mégis elismerjenek. Voltaire például így nyilatkozott: „Nem tudom, hogy mit gondoljak a világról. Nem tudom azt hinni, hogy létesülhet egy olyan óra, amelynek nincsen készítője.” Diderot, a XVIII. század forradalmi, felvilágosodási korszakának egyik legbefolyásosabb francia írója így nyilatkozott: „Egy pillangó szárnya vagy egy szúnyog szeme elegendő, hogy mindazokat megzavarja, akik kételkednek Isten létezésében.” Abban az időben, mikor ezek a tudósok éltek, a tudomány nagyon kezdetleges formákban létezett az emberi tevékenység minden területén. Nem ismerték a kvantumelméleteket, a szubnukleáris fizika szédítő felfedezéseit meg a relativitáselméletet sem, nem beszélve a legújabb asztrofizikai és mikrofizikai felfedezésekről. Mégis, abból a kevésből, amit megfigyelhettek, következtetéseket

vontak le a teremő Isten létezéséről és uralkodásáról. Nagyon sokan az idők folyamán kezdtek rájönni arra, hogy az anyag, ami annyira fontos alapköve az univerzumnak, milyen ritkán fordul elő a mikro- és makrokozmoszban egyaránt. Nem volt szükséges még kilépni a téridő görbületkeretei közül, de mindjárt látni lehetett, hogy ezt az egész univerzumot nem is annyira az anyag, hanem az anyagi részeket összetartó erők, energiák dominálják. Csak az utolsó időben jelentek olyan elméletek, amelyek azt állítják, hogy az egész univerzum valami kis részecsketengerben úszik, mint például „neutrínótengerben”. Ezekre a feltételezésekre bizonyítások nincsenek. De ha lesznek is, nem változtatnak azon a lényegen, hogy az univerzumban a részecskéket összetartó erők, energiák vannak túlsúlyban.

Az anyag ritka előfordulása megmutatkozik a mikro- és makrokozmoszban egyaránt. Ebből három fő vonást állapíthatunk meg:

1. Az őszalkatrésznek tartott anyagnak majdnem hihetetlenül parányi volta.

2. A távolságoknak meglepő nagysága a szubsztanciákat hordozó testek között (mind az atomok, mind a csillagok világában).

3. Ebből következik a tér üressége, éppen úgy a legnagyobbak, mint a legkisebbek világában.

Ez, anélkül hogy kilépnénk a négydimenziós téridőgörbületből, arra enged következtetni, hogy a lényegest a természetben ne az elképzelhetetlenül ritkán előforduló anyagban, hanem más tényezőkben keressük.

Több tudós, fizikus végzett összehasonlító számításokat annak bizonyítására, hogy az előbb felsorolt vonások mennyire helytállóak.

A legszemléletesebbek talán Otto Willi Gail fizikus nevéhez fűződnek. Számításait ellenőrizték híres tudósok: Erich Bagger és Otto Kahn. Gail a következő példákban egymilliárdos nagyságúval számol. Ha egy selyempapír lap olyan vastag lenne, hogy már nem lehetne a Föld és a Hold közé elhelyezni, tehát 380 000 km-nél vastagabb, akkor ehhez képest egy atommag csak akkora lenne, mint egy borsószem, egy elektron mint egy gombostűfej. Hasonló nagyságarányban egyetlen egysejtű baktérium be tudná fedni az afrikai kontinenst. Ugyancsak egy ember hajszála 60 millió km vastagságú lenne, az ember magassága pedig meghaladná 1000-szer a Föld–Nap közötti távolságot (1000-szer 149 millió km). Tehát mindezekhez viszonyítva az atommag nem volna nagyobb a borsószem nagyságánál, az elektron még ennél is kisebb, csak gombostűfej nagyságú.

Az anyagi részecskék parányiségének csodájához a nagy távolságok csodája járul. Egy atomot felnagyítva a következő méretekből képzelhetjük el: a 13 000 km átmérőjű földgömb felületén egy 13 m-es átmérőjű golyó elektronként keringene a Föld középpontjában elhelyezett 130 m-es átmérőjű gömbnek megfelelő proton (atommag) körül. Az atommag és elektron közt levő rész űr. Mivel az atommag átmérője kb. 100 000-ed része az atom átmérőjének, a szubsztancia jellegű atommag csak $100\,000^3 = 10\,000$ -szer száz-ezermilliomod része az atomnak (10^{-15}).

Ez az atomtériségben levő űr pontosan megfelel a világűrben levő űrnek. A csillagvilágban Schwarz-

schild professzor szerint a napok és a naprendszerek olyan ritkán oszlanak el, mintha minden 30–100 km távolságban csak egyetlen gombostűfej nagyságú anyagot találhatnánk. A csillagok és csillagcsoportok között levő közbeeső terület üressége csak fényévekkel mérhető (1 fényév = 10 milliószor millió km). A világmindenségben található anyagmegoszlás végeredményben mindenütt ugyanolyan arányú. Ezt igazolja Hubble együtthatója is. Ezek bizonyított tények, amin a technika legjelentősebb eredményei felépülnek. A lényeges az, hogy amit mi a makrofizikában át nem látszónak és szilárdnak mondunk, azt a valóságban inkább laza hurok szövedékéhez lehet hasonlítani. Mivel ebben az egészben a részecskék (mint rezgőtercsomósodások) elképzelhetetlen gyorsasággal mozognak egymás körül, azért lehet, hogy a fénysugarak áthatolnak az ablaküvegen, a röntgensugarak átvilágítanak szilárd anyagot. Mindez azt bizonyítja, hogy a világban a szubsztancia, az anyag nem tekinthető a leglényegesebbnek, hanem inkább az energia, a mozgások, a dinamika és törvényeik azok, amelyek szerint mindez végbemegy.

Dr. A. Neuberg szerint „igen úgy látszik, mintha alapján véve az energia csak összekapcsoló erő, és mindezek az építőkövecskék, protonok és elektronok szinte semmi mások, mint részben röpködő, részben maradó jelenségformái az energiának”.

Ez arra enged következtetni, hogy a világmindenségben létezik egy háttér, ami mindent meghatároz, amibe mi nem vagyunk képesek betekintést nyerni. Mi csak a háttérből jövő hatásokat tudjuk észlelni az előtérben, de mégis a háttér a döntő. Eddington szerint egy ismeretlen személy cselekszik, és mi nem tud-

juk, mint cselekszik. Mi ezeket a hatásokat mérni, kimutatni, kiszámítani tudjuk, sőt ezen ismeretlen cselekvések törvényeit matematikailag részben leírhatjuk, és egyes törvényeit meg is ismerjük. Ez a matematika csodája, amely a teremtésen belül hidat képez ehhez az elképzelhetetlen világhoz a teremtésben. Jeans híres tudós szerint a világmindenség egy olyan hatalomra utal, amelyik saját szellemünkkel valamiképpen közös, és ezt a gondolkozási módot matematikai gondolkozásnak mondjuk. Sir J. Jeans ezzel kapcsolatban azt mondja, hogy a mindenség terve egy tökéletes matematikus munkájának látszik. Érdekes még Sir Edmund Whittaker edinburghi matematika-professzor megjegyzése: „Eljutottunk egy olyan matematikai struktúra, alkat fogalmához, amely az egész világmindenséget átfogja. Kísérletek útján nyilvánvalóvá lett tények egy értelmes lényre mutatnak. A matematikában, az absztrakt gondolkodás e módszerében olyan hatóerő van, amely megoldja a fizika konkrét problémáit.”

Ezáltal az anyag világában arra a következtetésre jutunk, hogy lennie kell egy szellemi lénynek. A szellem nem tekinthető úgy, mint egy betolakodó elem, amely betör az anyag világába. A szellem az anyag világának alkotója és ura. A szellem mutatkozik a döntő tényezőnek a világmindenségben, és J. Jeans megállapítja: a világmindenség inkább egy nagy gondolathoz kezd hasonlítani, mintsem egy nagy gépezethez.

Isten, mikor az embernek kijelentette magát, a Szentírás által vázolta a teremtés történetét. Pál apostol a zsidókhoz írott levelében nagyon szépen tudunkra adja: „Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtetett, hogy ami látható, a láthatat-

lanból állt elő” (Zsid 11,3). Mózes 1. könyve szerint Isten a semmiből teremti a világot. A „semmi” itt a nem látszónak felel meg.

Ezek a nem látszók nem a kis anyagi részecskék, még csak nem is energiák, hanem Isten örökkévalóságában levő jelenségek, amit mi nem érzékelhetünk. A Biblia nem természettudományi könyv. Kétségtelen, hogy abban az időben akik írták, minimális természettudományos ismeretekkel rendelkeztek. De Isten mindig kinyilatkoztatott nekünk prófétáin és apostolain keresztül értelem feletti dolgokat is.

Az utóbbi időben a teológia és a természettudomány mindjobban közeledett egymáshoz. Dr. G. Howe úgy véli, hogy az ellentét a teológia és a fizika között mindjobban elvesztette élességét.

A tulajdonképpeni lényeg mindkét tudomány szerint a láthatatlanban rejlik. Minden létező háttere a Szellemi Lény. Mindazon láthatatlan energia, amely a világmindenséget mozgatja, Isten örökkévalóságának egy része. Az anyag az energiának egyik megjelenési formája. Minden energia Isten örökkévalóságából származik. Isten fenntartja az általa teremtettt világot. Ezért a Szentírás a minden láthatónak kiindulási pontját a mindenható láthatatlan Teremtő kezébe helyezi, amelyből ezek a mérhetetlen erők már évmilliárdok óta szakadatlanul előtörnek. Olyan erők ezek, amelyek Istentől származnak, és nem csupán életre hívták ezt a mérhetetlen mindenséget, hanem mindezek a parányi elektronok, éppúgy, mint a világűrben levő óriási csillagkolosszusok, Általa állandóan életmozgásban vannak (dr. E. Hitzblack, 1957). A Biblia szerint a látható valóság, amelyet látunk, érzékelhetünk, és a láthatatlan valóság nem tekinthetők egy-

másmelletteknek, azok egymásba szövődnek, tevődnek, mint a matematikai halmazelmélet közös tagjai, amelyek egyaránt az „A”-hoz és a „B”-hez is tartoznak. A Szentírás tanúbizonyságot tesz Isten világfelettségéről (Zsolt 93), és egyidejűleg a világban való létéről (Zsolt 139). Mindkét valóság összetartozik: a látható és a láthatatlan. Dr. H. Rohrbach professzor szerint: „a Biblia, vagyis az ennek alapjául szolgáló kinyilatkoztatás mindkettőt: a láthatatlant és a láthatót nem egymás fölött, egymás alatt, vagy egymás mellett, hanem egymásban látja, úgy, hogy a látható bele van ágyazva a láthatatlanba s a kettő áthatja egymást. Mi emberek állandóan e két valóságban élünk.”

V. fejezet

A NAGY PROGRAM

Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én utaim utaitoknál és gondolataim gondolataitoknál! (Ézs 55,9)

**Jót cselekedté a te szolgálóddal,
Uram, a te Igéd szerint.
Az okosságnak és a tudománynak
drága voltára taníts meg engem,
mert hiszek a te parancsolataidnak
(Zsolt 119,65-66).**

Világosan látjuk, hogy az anyag eredetét nem kereshetjük a négydimenziós téridőgörbületben. Hogy a rezgőmező, amelyre az anyagot és energiát levezethetjük, már tovább nem boncolható, eredetét és

milétét tudományos megfigyelések által nem tudjuk megállapítani. Az energia, az anyag eredete a többdimenziós rendszerben keresendő, amely időn és téren felüli, amely Istennek az örökkévalóságában a láthatatlanhoz tartozik. Az energia, anyag, lélek és szellem közös hona a többdimenziós rendszerben, a láthatatlanban található, mint Isten örökkévalóságának szerves része. A látható világ a láthatatlanban magába foglaltatik mint egy matematikai „A” halmaz a „B” halmazba. Nem választhatók szét vagy nem határolhatók el, mindkettő Isten örökkévalóságából állott elő és abban benne foglaltatik.

Az ember mint Isten teremtménye, mint anyag csak holografikus vetülete a téridő-kontinuumban, a többdimenziós rendszerben lejátszódó jelenségeknek. Mint lélek és szellem, a láthatatlan világhoz tartozik. A lélek dimenziója kiemeli az embert a négydimenziós téridő-kontinuumból, és a többdimenziós rendszerben helyezi el, biztosítván az embernek a legnagyobb méltóságot s ennek nyomán a legnagyobb szabadságot, amit az 1Móz 1-ből is tudunk: „Teremté tehát Isten az embert az ő képére. Isten képére teremté őt. Férfiúvá és asszonnyá teremté őket” (1Móz 1,27). „Az életet és halált adtam előtökbe, az áldást és az átkot: válaszd azért az életet” (5Móz 30,19). Az ember ezáltal mint lélek szolgálhat Istennek, a Teremtőjének, de szolgálhat a Sátánnak is, aki szintén Isten örökkévalóságából állott elő. Az előbbiekből azt is láttuk, hogy ez a világ inkább hasonlít egy nagy gondolathoz, mint egy nagy gépezethez (Sir J. Jeans), továbbá a világmindenség terve egy tökéletes matematikus munkájának látszik.

Ugyancsak láttuk, hogy az anyag milyen ritkán fordul elő a mikro- és makrokozmoszban, hogy mindkettőben óriási űrök léteznek, és az anyagi parányi részecskék meg a bolygó- és csillagrendszerek ugyanolyan törvényszerűség elvei alapján léteznek és működnek. Az egész világ, a látható és láthatatlan egy jól meghatározott program szerint működik. Úgy is mondhatjuk, hogy az összes jelenség a többdimenziós rendszerben egy jól meghatározott program szerint megy végbe, ebből adódik, hogy ezek holografikus vetületei a négydimenziós téridő-kontinuumban szintén e program szerint jelentkeznek. Tehát minden jelenség, mind a láthatatlan, mind a látható világban, Isten örökkévalóságában jól meghatározott program szerint történik. A teremtető Isten megengedte partnerének, az embernek, hogy a tudományok világába, de főleg a matematika legfontosabb, legbonyolultabb labirintusaiba behatoljon. Ennek eredményeként az ember (mint lélek és szellem) a tudományok alkalmazása által óriási sikereket ért el, megépítette az egyik legkomplikáltabb komputerrendszert. Úgy tűnik, mintha Isten megengedte volna az embernek, hogy részt vállaljon a világ teremtetésének munkájában, részt vegyen a természet amolyan alakításában. Eleitől kezdve ez nem volt titok az ember számára, mert tudjuk a Mózes első könyvéből: „Sokasodjatok és szaporodjatok, és hajtjátok birodalmatok alá a Földet.” Megengedett tehát az embernek, hogy uralkodjon részlegesen a természeti törvények felett.

Elképzeltető, hogy az egész látható és láthatatlan valóság, amely a többdimenziós rendszerhez tartozik, nem más, mint egy óriási komputerhálózat vagy komputeres szisztematikus egybecsatolása, amely irányítja

az összes jelenség lejátszódását a többdimenziós rendszerben. A programot a Teremtő alkotta és a nagy program szerint mint „fő operátor” irányítja az összes jelenséget. A fő komputeren keresztül vezérel egy végtelen nagy számú „n” komputert, amelyeknek viszont vannak periférius rendszereik, és amelyek számtalan segédprogramnak a futtatását is biztosítják.

Ez a komputerrendszer szisztemikusan kapcsolódik egymásba. A vezérkomputer az Atyánál, a Teremtőnél van. Ő minden programot ismer, hiszen Ő szerkesztette, és minden program futtatásába beleszólhat, módosíthatja azt az Ő szent akarata szerint. Grandiózus ez a komputerrendszer, amely mindent irányít, ami a többdimenziós rendszerben történik. Eszerint a négydimenziós téridőgörbületben észlelhető holografikus vetületeket is irányítja. Az ember, mint lélek és szellem, szintén részt vesz bizonyos segédprogramok futtatásában. Ebben nyilvánul meg az embernek az a szabad akarata szerinti cselekvési szabadsága, amelyet a teremtő Atya ajándékozott teremtményének, akit magának partneréül választott. Ilyen módon tud az ember kutatni, dolgozni, saját sorsának alakításába is beleszólni bizonyos mértékig, futtatván olyan segédprogramokat, amelyeket ő választ magának. Ezáltal avatkozunk bele a láthatatlan világban, a többdimenziós rendszerben történő jelenségek alakulásába. A lélek, amíg „anyagi” ruhájában lakozik, közreműködik a nagy program futtatásában, de nem ellenőrzés nélkül. Szabad akarata szerint dolgozhat, munkálkodhat, de nem felügyelet nélkül. Az egész komputerrendszert az Atya vezérli, irányítja. Ő egyedül az, aki éppenséggel megállíthatná és aztán újból elindíthatná a program működését. Változtathatja a „mágneses szalago-

kat”. A Sátánnak is megadatott az a lehetőség, hogy belekontárkodjon az emberben lakozó lélek tevékenységébe. Így beszélhetünk a Sátán kísértéséről, csábításáról.

Az embernek megadatott Isten által az állandó konverzációs kapcsolat fenntartása Teremtőjével. Hogyan? A hiten keresztül, ima által. Ezt a Szentírásból is tudjuk, mikor így szól hozzánk a teremtető Atya: „Kérjetelek és adatik néktek, keressetek és találtok; zörgezzetek és megnyitattik néktek; (Mt 7,7). Nem más ez, mint a segédoperátor konverzációja, beszélgetése a főtervezővel és kivitelezővel. A hit az egyetlen, ami biztosítja az állandó együttműködését az embernek mint segédoperátornak a Főprogramálóval. A konverzáció ember kommunikációs csatornája pedig az ima. A hitből eredő alázatos, bűnbánó, őszinte ima, meditáció. Az Isten Lélek. Az ember is lélek. Amíg a teremtető a vezérkomputer és ezen keresztül az egész komputerrendszer programját fenntartja, addig az ember csak kis segédprogramok futtatását mondhatja magáénak. Az embernek nem adatott meg az a lehetőség, hogy a vezérprogramba valamikor is beleszóljon. Természetesen nem minden segédoperátor rendelkezik ugyanazzal a segédprogrammal.

Az embernek megadatott a konverzációs lehetősége a Sátánnal is. A Sátán igyekszik „az ember segítségére sietni”, hogy megnyerje magának, de azután, mikor végleg bekebelezte, hatalmában tartja, és az ember többet nem fog rendelkezni szabad akarattal. A Bibliában, főleg az Újtestamentumban, számtalan eset mutatja, hogy az emberbe gonosz lélek költözött. Vagy másképpen szólva, az ember programját most már a Sátán futtatja az ő kívánsága és érdeke szerint.

Minden program és segédprogram a többdimenziós rendszerben lejátszódó jelenségek alakulását irányítja. A „listing” (eredmény) a négydimenziós rendszerben jelenik meg, ezen keresztül lehet részben ellenőrizni a négydimenziós téridőgörbületben megjelenő holografikus vetületeket. A vetületekből tehát tudunk következtetni a többdimenziós rendszerben végbemenő jelenségekre. A nagy program elkészült a világ teremtésekor. Azóta lehet, hogy sokat módosult az idők folyamán. A módosítások csak a teremtőtől származnak, minthogy a program alkotója a Teremtő Isten. Amint látjuk, e nagy programhoz kapcsolódik számtalan segédprogram. Azt mondhatjuk, hogy alprogramok, amelyek az emberrel vannak közvetlen összeköttetésben. Az ember módosíthatja az alprogram bizonyos részét. A módosítás függvényében a négydimenziós téridőgörbületben megjelennek holografikus vetületek, amelyek a többdimenziós rendszerben lejátszódó jelenségek egy részéből származnak.

Tehát megint megjelenik a többfokú kapcsolat a Teremtő és az ember között. Az Isten által vezérelt program állandóan ellenőrzi a komputerrendszert, amelyben az alprogramokat futtatjuk. A Sátán állandóan zavarni akarja az alprogramok futtatását. Ily módon az ember akarata ellenére is más segédprogramot futtathat. Ezt megértjük a Szentírásból is. Pál apostol a Rómabeliekhez írott levelében így figyelmeztet: „Mert amit cselekszem, nem ismerem: mert nem azt művelem, amit akarok, hanem azt, amit gyűlölök, azt cselekszem. Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, megegyezem a törvénnyel, hogy jó. Most azért nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó

bűn. Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekszem, amelyet akarok, hanem a gonoszt cselekszem, amelyet nem akarok. Ha pedig én azt cselekszem, amit nem akarok, nem én mívelem már azt, hanem a bennem lakozó bűn. Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint, de látok egy másik törvényt az én tagjaimba, mely ellenkezik az én elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaimba” (Róm 7,15–24).

Tehát az eredeti segédprogramot, amit futtatni akarok a komputerrendszerben, a Sátán, vagyis a bennem lakozó bűn mindig megakadályozza. Ki tudná a szükséges korrekciót elvégezni? – tevődik fel a kérdés. Csakis a vezérkomputertől jöhet ilyen programkorrekció, amit az apostol a továbbiakban oly szépen megmagyaráz: „Oh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” (Róm 7,24) Csak az Atya, a mi Urunk Jézus Krisztus által, amit így fejez ki az apostol: „Hálát adok Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Azért jóllehet én az elmémmel az Isten törvényének, de testemmel a bűn törvényének szolgállok” (Róm 7,25). Tehát a program korrigálása, kijavítása Istennél van, aki ezt nekünk adja az Ő szent Fiában, az Úr Jézus Krisztusban. Minden lélek (ember) egy kód alatt egy egység. A többdimenziós komputerrendszerben egy operátor szerepét tölti be. A Teremtő, amikor a programot megalkotta és a nagy program futtatását elkezdte, útmutatókat is készített azok részére, akik a komputerhálózatba bele-

tartoznak és mint aktív egységek közreműködnek. A nagy programhoz tartozó, mondhatjuk úgy: a vezérprogramhoz tartozó számtalan „al- és segédprogram” elkészítése és futtatása megfelelő „kódok” és kódrendszerek ismeretét igényli. Ezeket a kódokat és kódrendszereket az Atya a váltság üdvtervében, az útmutatóban, a Bibliában bocsátotta az operátor-emberek rendelkezésére. A Szentírás a hívő ember kódrendszerre, ami alapján futtatja a megfelelő segédprogramjait. Ezt az Úr kijelentette számtalanszor a Szentírásban prófétáin keresztül, miután észrevette, hogy a Sátán mindegyre megzavarja a programot, ennek helyes és harmonikus futtatását. Prófétáin keresztül, szövetségén belül népe tudomására hozta a szükséges korrekciókat.

A nagy programhoz még hozzátartoznak a mikroprogramok, amelyeket a mikroprocesszoroknak megfelelő mikroszámítógépekhez hasonló elemek futtatnak. Ezek nem mások, mint az ember és általában az élőlények szervezetét irányító mikroprocesszorok, amelyeknek folyamatvezérlő szerepük van. Ezeket a mikroprogramokat is meg lehet változtatni. Az ember esetében a segédprogram segítségével vagy a vezérprogramtól jövő „korrekció” segítségével. Ezt a „korrekciót” az ember kell hogy kérje a vezérkomputertől, ami gyakorlatilag hit által imán keresztül történik.

Az ember egészségi állapota tehát függ a saját segédprogram futtatásától, de függ a vezérprogramtól érkező korrekcióktól is. Így meg lehet magyarázni a betegségekből való kigyógyulást, vagy bármely eseményt, amely csodának tűnően az ember helyzetét vagy éppenséggel magát az embert megváltoztatja.

Szükséges tehát a segédoperátornak a konverzációt, a kapcsolatot fenntartania a vezérkomputerrel. Ez egyre nehezebbé válik a Sátán tevékenysége miatt, amelynek romboló, bomlasztó jellege megmutatkozik mindegyre mindenhol. A megoldást, amint látni fogjuk, az Atya szent Fián, az Úr Jézus Krisztuson keresztül valósította meg.

Az állati ösztön vagy növényi reakció a folyamatvezérlő mikroprogramban található. Sem az állat, sem a növény nem tud korrekciót bevinni, csak az ember az alprogram futtatása által, amivel beleavatkozik ezen folyamatvezérlő mikroprogramokba.

Az összes program a többdimenziós rendszerben, a láthatatlanban futtatódik, és ezek eredményei mint „listing” holografikus vetületek jelentkeznek a téridőkontinuumban. Minden elem, amely részt vesz a nagy program futtatásában, valamilyen formában egy memóriatároló rendszerben benne foglaltatik. Sőt egyik memóriarendszerből könnyen át lehet vinni egy másik elraktározóba. Ezeket a műveleteket csak a vezérkomputer irányíthatja. Tehát mint lelkek, benne foglaltunk földi életünkben egy memóriarendszerben. A földi élet befejezése után átkerülünk egy másik tárolóba, memóriarendszerbe, ahonnan majd megint előhívunk a feltámadáskor. Előhívásunk után szintén átalakulhatunk. A Szentírásban világosan tudomásunkra hozza ezt a tényt az Atya. Az Újszövetség evangélistái és apostolai egyaránt felhívják erre a figyelmet. Pál apostol az első Korinthusi levélben így szól: „És vannak mennyei testek és földi testek; de más a mennyeiek dicsősége és más a földieké” (1Kor 15,40). Továbbá a 42., 43. és 44. versben hangsúlyozza az apostol: „Éppen így a halottak feltámadása is.

Elvettetik romlandóságában, feltámasztatik romolhatatlanságban. Elvettetik gyalázatosságban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtelenségben, feltámasztatik erőben. Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki test. Van érzéki test, és van lelki test is.”

Ez a folyamat, bármily bonyolultnak tűnik, könnyen elképzelhető. Mint fizikai test, holografikus vetület a téridőgörbületben, hozzátartozunk egy egységhez (lélek), amely a memóriában van tárolva. Ennek van lehetősége, hogy más komputerekben segédprogramokat futtasson. Ezek eredményeként bizonyos jelenségek a többdimenziós rendszerben úgy alakulnak, hogy holografikus vetülete a téridőgörbületben az ember – a memóriában tárolt egység – tevékenységét tükrözik. Amíg az illető egység, a lélek az első memóriatárolóban tartózkodik, élő tevékenységet folytathat, azaz részt vesz a segédprogramok futtatásában. Mihelyt beáll a téridőgörbületben a halál, az illető lélek bekerül egy másik memóriatárolóba, ahol már nem vehet részt a segédprogramok futtatásában. Ennek következtében nem jelentkezhetnek változások a holografikus vetületeknél a téridőgörbületben.

A feltámadás az adattárolóból való előhívás és elhelyezés egy új memóriába. Megfelel a „lelki test” megszületésének. Ebben a memóriában már nem ismeretes, hogyan történnek az illető egységek tevékenységei, ez az örök élet, a nagy titok. Ez az örökkévalóságban, a többdimenziós rendszerben fog bekövetkezni. A téridőgörbület megszűnik, minden jelenség a többdimenziós rendszerben játszódik le továbbra is, de nem jelentkeznek vetületek a téridőgörbületben. Erről a Szentírás tudósít, amikor az új Jeruzsálemről adnak hírt a próféták és apostolok. „Ott nem lesz idő” – írja

a Jelenések könyve. A nagy programban olyan módosítás fog történni, amit csakis az tudhat, aki a programot szerkesztette, maga az Isten. Az idő sem ismert, hogy ez a változás mikor következik be. Jézus Krisztust mikor megkérdezték a tanítványai, azt válaszolta, hogy csak az Atya tudja, aki a Fiút elküldte.

Mit tehetünk mi emberek mint lelkek, mint egységek a komputerrendszerben, amelyek mint segédoperátorok részt vesznek a nagy program futtatásában? – tevődik fel a kérdés. A válasz egyszerű: a programot a megfelelő útmutatások alapján, a kódok és kódrendszerek tiszteletben tartásával futtassuk. Tehát a Szentírás, a kódrendszer tiszteletben tartásával éljünk. Lehetséges ez? Vajmi kevésbé. Mert létezik az állandó zavaró forrás, a Sátán, amely nem szűnik meg a segédprogramunkat állandóan tönkretenni, így minket romlásba és kárhozatba vinni. Mit tehetsz te, ó ember, mint lélek? Egyedül semmit. Akkor hol a megoldás? Csakis annál, aki a nagy programot szerkesztette és irányítja. Ő elküldte azt, aki képes a te programod újraserkesztésére, kijavítására, sőt futtatására is. Add át magad teljesen Neki, mert az Atya egyszülött Fiát adta érettünk, hogy ha valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Ámen.

VI. fejezet

JÉZUS KRISZTUS SZEREPE A NAGY PROGRAMBAN

És ellenségeskedést szerzek
közötted és az asszony között,
a te magod között, és az ő magva között;
az neked fejedre tapos,
te pedig annak sarkát mardosod (1Móz 3,15).

Kezdetben vala az Ige,
és az Ige vala Istennél,
és Isten vala az Ige (Jn 1,1).

És az Ige testté lett, és lakozék miközöttünk
(és láttuk az ő dicsőségét mint az Atya
egyszülöttének dicsőségét), aki teljes vala
kegyelemmel és igazsággal (Jn 1,14).

A Nagy Program az örökkévalóságban készült el, az Atya készítette el a Fiúval együtt. Azért írja a Szentírás, hogy mielőtt a világ lett volna, a Fiú is volt. Ez a kijelentés, kezdve az Ótestamentum prófétáinál, folytatva az Újszövetség evangélistáinál és apostolainál, mindenütt megtalálható. A Nagy Program futtatása a Big Banggel (ősrobbanással) vette kezdetét, és jelenleg is tart. Meggyőződésem, hogy mivel az örökkévalóságban, a többdimenziós rendszerben történik minden, részünkre a program futtatása végtelen. Láttuk, hogy e programban milyen szerephez jutott az ember mint lélek, és milyen tehetetlen ez a lélek a memóriában mint egységnyi elem, mivelhogy a Sátán állandóan megzavarja tevékenységét.

Az Atya üdvtervében benne volt a Szabadító, a Messiás elküldése, aki a kígyó fejére tapos. Az Ige testté lett. Az Atya elküldte egyszülött fiát a földre, az emberek közé, ember fia formájában, hogy az emberiséget megszabadítsa a Sátán börtönéből. Eljött mihozzánk az Úr Jézus Krisztus, hogy megváltson minket bűneinktől, vagyis kijavítsa és helyrehozza a Sátán által elrontott komputerprogramokat. Mikor itt járt a földön, az emberek között, tökéletesítette a kódrendszert, ami alapján a segédprogramokat futtatnunk kell. „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem” (Mt 5,17) – mondja maga az Úr Jézus.

Az Úr Jézus mikor oktatott, tanított, szüntelenül a kódrendszer tökéletesítésén munkálkodott, és ugyanakkor számtalan példával megmutatta a kódrendszer helyes alkalmazását. Átvett számtalan segéd-, alprogramot, újakat szerkesztett, futtatta őket (csodákat tett). Ő képes a vezérprogram eredeti alkalmazására, módosítására, új segédprogramok szerkesztésére. Ily módon tett annyi csodát a földön. Halottakat támasztott, betegeket gyógyított. Mentésítette a programokat a futtatás zavarásától, mivel bűnösöket térített meg. Ahol Ő járt, minden megváltozott, minden újjászületett. Nemhiába mondja Pál apostol a 2Kor 5,17-ben: „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremts az; a régiék elmúltak, íme, újjá lett minden.” Ez most is érvényes, ezért Jézus Krisztus szerepe a mi életünkben igen nagy. Azt mondhatjuk, Ő nélkül elveszünk, illetve lelkünk végleg a periferikus memóriában, adattárolóban marad.

Jézus Krisztus szerepe a programban döntő: megtanít programálni, programot kiértékelni, programot

kezelni, futtatni, állandó konverzációs kapcsolatot fenntartani a Vezérrel (vezérkomputerrel). Átveszi a programod futtatását, új programot szerkeszt neked. Más-képpen kifejezve, megváltoztatja az életedet. Az Ő érdeméért nem maradsz halálod után egy adattárolóban (kárhozatban), hanem elnyervén az örök életet, a feltámadáskor a lelked dicsőséges mennyei testet ölt, és így előhívatsz és egy másik memóriarendszerbe kerülsz.

Milyen áldásos az Atya üdvterve, amit szent Fián, a Jézus Krisztuson keresztül valósított meg. Élj hát, te teremtmény, a szabadságoddal, add át magad egészen Jézus Krisztusnak. Ő majd új programot szerkeszt neked ahelyett, amit a Sátán elrontott, és gondoskodik a programjaid zavartalan futtatásáról. Neked nem kell mást tenni, mint átengedni Őneki a programod irányítását. Hogyan? Igaz hit által, engedelmes étellel, őszinte imádkozás segítségével. Hiszen Jézus mikor a Genezáret-tavon járt, és Péter is megpróbált a vizeken járni, ezt mondta neki: „Kicsinyhitű, miért kételkedél?” (Mt 14,31) Nagy hitre, erős hitre van szükség, és akkor már a csodáknak tűnő események sem lesznek csodák. Mert ugyancsak a mi Urunk Jézus Krisztus mondta tanítványainak: Ha csak egy mustármagnyi hitetek volna, a hegyet a tengerbe dönthetnétek. Itt van, ó ember, a titkos kód, amely megszabadít a Sátán állandó zavarásától: a Jézus Krisztusban levő hit. Adjuk át neki a mi programjainkat, szerkessze újjá és futtassa Ő, és akkor igazán „Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk” (ApCsel 17,28). Jézus Krisztus a mi megváltónk, szabadítónk, Ő képes mindnyájunk programját újraserkeszteni, futtatni, Ő a pásztor, mi vagyunk a nyáj. Hagyjuk hát, hogy Ő vezessen tovább.

VII. fejezet

A SZENTLÉLEK SZEREPE A NAGY PROGRAMBAN

És ímé én elküldöm tireátok az én Atyámnak ígérétét,
ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, míg nem
felruháztattok mennyei erővel (Lk 24,49).

Mikor pedig eljön majd a Vigasztaló,
akit én küldök majd néktek az Atyától,
az igazságnak Lelke, aki az Atyától
származik, az tesz majd énrólam
bizonyosságot (Jn 15,26).

És megtelének mindnyájan Szentlélekkel,
és kezdének szólani más nyelveken,
amint a Lélek adta nekik szólniuk (ApCsel 2,4).

Jézus Krisztus, mielőtt felment volna a mennybe, megígérte a tanítványainak, hogy elküldi a vigasztaló Szentlelket. Amint tudjuk, az első pünkösöd alkalmával az ígélet be is teljesedett. Az Úr elküldte a Szentlelket, amely által az apostolok, tanítványok csodákat műveltek.

Tehát a Szentlélek – isteni mivoltánál fogva – módosíthatja a programot. Az emberi lelkek al- és segédprogramjainak irányítását, futtatását átveheti. A Szentlélek által Jézus Krisztus beállítja a te komputeren a programod futtatását.

A Szentlélek szerepe tehát: Őáltala a mi Urunk Jézus Krisztus beállítja a programod futtatását, amelyet Ő készített el neked. Eszerint beszélhetünk a Szentlélek ajándékairól mint korrekciókról a programban, amit az Úr Jézus Krisztus ad nekünk, amit Pál apostol

oly szépen felsorol az 1Kor 12,4–11-ben: „A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek. A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr. És különbség van a cselekedetekben is, de ugyanaz az Isten, aki cselekszi mindezt mindenkinben. Mindenkinek azonban haszonra adatik a Léleknek kijelentése. Némelyiknek ugyanis bölcsességnek beszéde adatik a Lélek által, másiknak pedig tudománynak beszéde ugyanazon Lélek szerint. Egynek hit ugyanazon Lélek által, másnak pedig gyógyítás ajándékai azon egy Lélek által. Némelyiknek csodatevő erőnek munkái; némelyiknek pedig prófétálás; némelyiknek pedig lelkeknek megítélése; másiknak nyelvek nemei; másnak pedig nyelvek magyarázása. De mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván mindenkinek külön, amint akarja.”

A Szentlélek ajándékai, amint látjuk, nagyon sokfélék. Ez az egyes programok módosulásában válik esetenként nyilvánvalóvá, meg a különböző más programok megismerésében, ami például a prófétáknak adatik meg. Jézus Krisztus a Szentlélek ajándékai által képes a mi komputerprogramjainkat úgy módosítani, hogy az eredmény mások gyógyítása vagy egyéb csodának tűnő jelenség legyen. Megfigyelhető, hogy ezeket az ajándékokat hit által nyerhetjük el. Hinni nem könnyű. Hitre csak Isten ajándékaként lehet eljutni, amit azonban kérni lehet és kérni kell. Talán úgy is mondhatjuk, hogy ez egy más kis segédprogram futtatását igényli. Azért nem adatik meg mindenkinek. Szükséges ennek az elrontott programnak az elmélyült, nagyon alapos elemzése és értékelése, majd pedig kritikai szemlélettel való módosítása. Más szóval szükség van a bűnnek az életünkben való felkutatásá-

ra, ennek őszinte megbánására, valamint a bűnnel való szakításra, hogy utána elkezdődhessék az életünk megjobbításának folyamata. Ezért az Atyához kell könyörögnünk Krisztus által. Ez jelenti annak a segédprogramnak a futtatását, amely a hívő életre elvezet. A Teremtő mindig kész segítségére sietni az igazi bűnbánattól átitatott imádkozónak. Jézus Krisztus arra tanított minket: „Kérjetekek és adatik néktek, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitattik néktek. Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitattik” (Mt 7,7–8).

Mennyi lehetőségünk van arra, hogy a Sátán által elrontott programunkat kijavíttassuk a Vezérkomputer irányítójával. Élhetnénk ezzel a lehetőséggel, de sajnos nem használjuk ki eléggé. A Szentlélek másik fontos szerepe éppen az, hogy segít nekünk fohászolni az Atyához. Nem zúgolódva, lázadozva, magunkra maradván, erőlködve kell arra törekednünk, hogy mi magunk a programunkat vagy esetleg más segédprogramot vagy alprogramot megváltoztassunk, mert ez úgysem fog sikerülni. Ezt csak a nihilisták remélik hasztalanul. Megtörténik az, hogy kezdetben sikeresnek látszik egy ilyen próbálkozás, mert a Sátán megteheti és megteszi azt, hogy a lelkeket megkísértve az egyén számára kíváncsi helyzetet hozzon létre. De tudnunk kell, hogy a végeredménye minden olyan cselekedetnek, amellyel a Sátán csábításának engedünk, a boldogtalanság, a szenvedés, a halál és a kárhozat. Zákeus is gazdag volt, de nem volt boldog. Amikor átengeded a Sátánnak a programod futtatását, hogy ő szerkessze és futtassa, gazdagsághoz eljuthatsz, de boldogsághoz sohasem. Ezt a Zákeus vámszedő esete is bizonyítja. Amíg nem jelent meg Krisztus az ő életében, addig nem volt boldog.

Kérni kell alázatosan, hittel teljesen az Atyától. Ha tényleg szükségünk van arra, amit kérünk, megadatik nekünk. Jézus Krisztus is azt mondta, hogy „jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van” (Mt 6,32). Tudja a vezérkomputer, hogy milyen segédprogramot kell futtatnod. Semmiféleképpen sem követelődhetünk az Atyától. Ezt világosan megírja Pál apostol a Római levélben: „Sőt inkább kicsoda vagy te, oh ember, hogy versengsz az Istennel? Avagy mondja-e a készítmény a készítőnek: Miért csináltál engem így? Avagy nincsen-e a fazekasnak hatalma az agyagon, hogy ugyanazon gyuradékból némely edényt tisztességre, némelyet pedig becstelenségre csináljon? Ha pedig az Isten az Ő haragját megmutatni és hatalmát megismertetni kívánván, nagy béketűréssel elszenvedte a harag edényeit, melyek veszedelemre készítettetek, és hogy megismertesse az Ő dicsőségének gazdagságát az irgalom edényein, melyeket eleve elkészített a dicsőségre, mit szólhatsz ellene?” (Róm 9,20–23)

Az apostol nagyon komolyan felhívja a figyelmünket arra, hogy aki elkészítette az egész komputerhálózatot és ahhoz a megfelelő programokat, a készítő nem engedheti meg a teremtménynek, a segédoperátornak, hogy beleszóljon a program futtatásának irányításába. A teremtmény ne lépje át saját szerepkörét. Legyen alázatos és fegyelmezett. Add át magad Jézus Krisztusnak, és ő a Szentlélek által olyan programokat fog futtatni a te részedre, amelyek az örök élet elnyeréséhez vezetnek, mert: „Úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Ámen.”

VIII. fejezet

A SÁTÁN SZEREPE A NAGY PROGRAMBAN

És monda a kígyó az asszonynak:
Bizony nem haltok meg. Hanem tudja az Isten,
hogy amely napon ejéndetek abból,
megnyilatkoznak a ti szemeitek,
és olyanok lesztek, mint az Isten,
jónak és gonosznak tudói (1Móz 3,4-5).

Félek azonban, hogy miként a kígyó
a maga álnokságával megcsalta Évát,
akként a ti gondolataitok is megrontat-
nak és eltávolodnak a Krisztus iránt való
egyenességtől (2Kor 11,3).

Az edzés nagyon kínos, sokszor kibírhatatlan, de szükséges ahhoz, hogy a harcot megvívjuk. A hasonlat nem a legplasztikusabb, de úgy tetszik, hogy a Sátán „szükséges” rossz a Nagy Programban. Az Atya üdvtervében elküldte a Megváltót, a Szabadítót, az Úr Jézus Krisztust. A Sátántól megszabadulni nem lehet csakis a Megváltó által. Tehát a Sátán a Nagy Program keretén belül nagy cselekvési szabadsággal rendelkezik. Ő is készíthet különböző segédprogramokat, átvehet más programokat, amelyeket módosít, illetve elront, tönkretesz és úgy futtatja őket. Az Ószövetségből és az Újszövetségből is tudjuk, hogy a Sátán mindenkit megkísért, de főleg a hívőket környékezi meg. Ez történt meg Jóbbal is, amint Jób könyvéből ismerjük: „Lőn pedig, hogy egy napon eljövénék az Istennek fiai, hogy udvaroljanak az Úr előtt. Eljőve a Sátán is közöttük, hogy udvaroljon az Úr előtt. És

monda az Úr a Sátánnak: Honnét jössz? És felele a Sátán az Úrnak, és monda: Körülkerültem és át- meg átjártam a földet. Monda pedig az Úr a Sátánnak: Észrevetted-e az én szolgámat, Jóbót? Bizony nincs a földön olyan, mint ő: feddhetetlen, igaz, istenfélő, büngyűlölő. Még erősen áll az ő feddhetetlenségében, noha ellene ingereltél, hogy ok nélkül rontsam meg őt. És felele a Sátán az Úrnak, és monda: Bőrt bőrért; de mindent, amije van, odaad az ember az életéért. Azért bocsásd ki csak a te kezedet és verd meg őt csontjában és testében: avagy nem átkoz-e meg szemtől szembe téged? Monda pedig az Úr a Sátánnak: Íme, kezekben van ő, csak életét kíméld” (Jób 2,1–6). Tehát a Sátán kikérheti az Úrtól az embert, amit meg is tesz, kikéri, és minden betegséget, nyomorúságot ráfordít, de nem cselekedhet teljhatalommal.

Az embernek megvan a lehetősége, hogy Szabadítójához, Megváltójához forduljon, könyörögjön segítségért. És ezt nem teszi hiába, mert az Úr mindig könyörül és kegyelmez. De mindenképpen megszabadulhatunk, ha élünk ezzel a lehetőséggel. Pál apostolon keresztül így szól az Úr mihozzánk: „Mert Mózesnek ezt mondja: Könyörülök azon, akin könyörülök, és kegyelmezek annak, akinek kegyelmezek. Annak okáért nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené” (Róm 9,15–16). Nem mi döntjük el, hogy milyen módon lesz a mi komputerprogramunk kijavítva, hanem az Atya. De tudjuk azt, hogy szent Fia, a Jézus Krisztus érdeméért mi is megkapjuk ezt az ajándékot.

A Sátán tehát nem avatkozhat bele a különböző komputerprogramok szerkesztésébe és futtatásába csak felügyelet alatt és jóváhagyással. Ki az, akinek ő

alá van rendelve? A teremő Isten, az Atya, Fiú és Szentlélek Isten. Ez a tény a mi szabadulásunknak a kulcsa, hogy nem cselekedhetik az Atya jóváhagyása nélkül. A Sátán viszont mindenhol és mindenkor jelen van. Nem halaszt el egy alkalmat sem, hogy romboló szándékát ne nyilvánítsa ki. Nem átalotta megkísérteni még Jézus Krisztust sem, amikor a földön járt (mert akkor mint embernek Fiát kísértette meg). Mindig kétséget akar kiharcolni az Istennel szemben. „Akkor Jézus viteték a Lélektől a pusztába, hogy megkísértessék az ördögtől. És mikor negyven nap és negyven éjjel böjtölt vala, végre megéhezék. És hozzámenvén a kísértő, monda neki: Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké. Ő pedig felelvén, monda: Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden Igével, amely Istennek szájából származik” (Mt 4,1–4).

A Sátán minden úton-módon a te programodat, vagy minden más segédprogramot, amelyhez te mint lélek hozzáférhetsz, igyekszik eltorzítani, megmásítani, téged ezzel Isten ellen, a Vezér ellen fordítani, diszharmóniát létrehozni, zavart kelteni a különböző programok futtatásában. Neki még arra is van lehetősége, hogy úgy módosítsa a programot, hogy csodát idézzen elő, sőt a halál után az adattárolóból előhozhatja a lelket, szellemet, és akkor szellemidézésről beszélünk. De nem tud feltámasztani halottakat, sem betegeket nem tud gyógyítani, mert ilyenfajta programmódosítást nem végezhet. A Sátán tehát legyőzhetetlennek látszik, földi életedben lehet, hogy az is. De ne felejtse el, hogy a döntő csatát megvívta helyetted az Isten egyszülött Fia, Jézus Krisztus, aki feláldozta magát érettünk, és ezáltal győzedelmeskedett a

halál és a Sátán felett. Ő az, aki a komputerrendszerben a Nagy Program keretén belül felül áll a Sátánnak. Ő az, aki a kígyó fejére tapos. Semlegesíteni a Sátán romboló tevékenységét csak Ő tudja: „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által” (Róm 5,1). Ó, ember, mint lélek, élj hát ezzel a lehetőséggel!

IX. fejezet

A TEREMTŐ A NAGY PROGRAM ÁLTAL IRÁNYÍTJA AZ EGÉSZ UNIVERZUMOT

**Az Úr szavára lettek az egek és szájának
leheletére minden seregük (Zsolt 33,6).**

**És elvégeztették az ég és a föld
és azoknak minden seregük.
Mikor pedig elvégezte Isten
hatodnapon az Ő munkáját,
amelyet alkotott vala, megszűnék
a hetedik napon minden munkájából,
amelyet alkotott vala (1Móz 2,1-2).**

**Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala
az Istennél, és Isten vala az Ige.
Ez kezdetben az Istennél vala.
Minden Őáltala lett, és Nála nélkül
semmi sem lett, ami lett (Jn 1,1-3).**

Az univerzum a Big Bang az ősrobbanással kezdődik, de ugyanakkor jelenik meg a négydimenziós tér-idő-kontinuum, amely az univerzummal együtt mindjobban tágul. Amint a Függelékben is látható, az uni-

verzum teremtese több korszakon ment keresztül, kezdve az időben igen rövid hadron, lepton, sugárzási korszakok után megjelenik az Ósköd, amelyből a Nagy Programnak megfelelően megjelennek a különböző galaktikák, csillagrendszerek, bolygórendszerek és végül a Föld.

Tehát a Nagy Programban úgy volt és van előírva minden, hogy a többdimenziós rendszerben oly módon alakulnak a jelenségek, hogy a téridőgörbületben megjelenő holografikus vetületek a teremtes programját tükrözik. A teremtő Isten a kódrendszer által távirati stílusban közölte az emberrel, az egyik teremtményével a teremtes programjának főbb pontjait. Lényegében a teremtes leírása a Föld megjelenésével kezd részletesebben kibontakozni. És minden ezutáni tudósítás a Föld intelligens teremtményével, az emberrel kapcsolatos.

Jogosan tehetjük fel a kérdést: Létezhetnek-e az univerzumban intelligens vagy sokkal intelligensebb lények, mivelhogy erről a Szentírás nem ad tudósítást? Isten, a Teremtő, azt a kódrendszert, amely a Szentírásban található, földi teremtménye, az ember számára készítette. Miért tudatta volna az embert arról, hogy a világűr más részeit hogyan rendezte be? Ismerhetjük mi tehát a nagy programot részleteiben? Semmiképpen nem, mert csak az ismerheti, aki megalkotta, és akinek tudomására hozta. Nem zárja ki ez a tény tehát azt a lehetőséget, hogy még számtalan intelligencia van a világűrben. Mindezek a Nagy Programba beletartoznak és zavartalanul futtatják részprogramjaikat, anélkül hogy bármiféleképpen zavarnák egymást. Ott is minden jelenség a többdimenziós rendszerben játszódik le és

holografikus vetületeik mint „listing” eredmények jelentkeznek a négydimenziós téridőgörbületben.

Az, hogy még létezik élet az univerzum más részén, csak feltételezés, logikus következtetések eredménye, ám nem bizonyított tény, de nem is lehetetlen. Ez is részét képezheti a Nagy Programnak, amit viszont mi nem ismerünk. Azt sem tudhatjuk, ha létezik is egy életfajta, egy intelligencia, az úgy van-e berendezve, mint itt a Földön. Ott is a Sátánnak meg van engedve a beavatkozás a különböző segéd- és alprogramok szerkesztésébe és futtatásába? Ez mind nyitott kérdés marad.

Az embernek megadatott, hogy uralja a Földet, vizsgálja, tanulmányozza a környezetét, de ahogy eltávolodunk a Földtől bármely irányba, a megismerés mind nehezebbé válik. Ezt az Atya kijelentette nekünk prófétáin keresztül a Szentírásban, mikor így szólt: „Az egek az Úrnak egei, de a földet az ember fiainak adta” (Zsolt 115,16). „És megáldá Isten őket, és mondta nékik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain és az ég madarain és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon” (1Móz 1,28).

Az Isten az embert saját képére teremtette mint lélek, és megajándékozta a matematika és fizika és más tudományok oly adottságaival, amelyek segítségével sok következtetést vonhat le arról, amiről nem tudósít a Szentírás. Ez természetes is, mert a Szentírás sem természetleíró könyv, sem matematika vagy fizika vagy más tudományokat részletesen ismertető leírás. A Biblia a kódrendszert és kódokat tartalmazza, amelyeket a teremtető azért adott nekünk, hogy eszerint

szerkesszük és futtassuk segéd- és alprogramjainkat a Teremtő bonyolult komputerrendszerében. A Szentírás megmutatja, hogyan tudjuk a konverzációt fenntartani a vezérkomputerrel, a teremtő Istennel. Hogyan tudjuk imán keresztül őt kérni, hogy segítségünkre legyen. De a Szentírás nem ad utalást arra, hogy miként juthatunk el más égitestre vagy bolygórendszerbe. Miért nem? Mert az Atya nem ezt a megoldást választotta megmentésünkre, vagyis az emberiség megmentésére, hanem a megváltást és az örök életet a láthatatlanban, a többdimenziós rendszerben, szent Fia, az Úr Jézus Krisztus által.

Bekövetkezhet az univerzumban az entrópia elve alapján elképzelt hőhalál (az univerzum összehúzódása) vagy fagyhalál (az univerzum továbbtágulása, az anyag, energia egyenletes elosztódása), de bekövetkezhet számtalan más fordulat is, amit csak az tudhat, aki a Nagy Programot megalkotta. Ismerhetjük a jeleket, felfedezhetjük a múltat, de nem ismerhetjük a jövőt. Nem ismerhetjük a Nagy Program titkait.

Egyet azért tudunk, hogy az Úr Jézus még egyszer eljön ítélni eleveneket és holtakat, hogy bekövetkezik a feltámadás. Mind az Ószövetségben, mind az Újszövetségben erről tudósítást kapunk: „Mindjárt pedig ama napok nyomorúságai után a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, és a csillagok az égről lehullanak, és az egeknek erősségei megrendülnek. És akkor felteteszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a Föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel” (Mt 24,29–30).

Ebből sok mindent tudhatunk, de semmire sem következtethetünk. Tudhatjuk azt, hogy az Úr Jézus

még egyszer eljön a Földre, de nem következtethetünk arra, hogy mi módon, milyen formában, milyen kozmikus események közrejátszásával, és főleg azt, hogy mikor. Az előbb leírt próféciaák nem az Univerzum végzetét jelentik, a Földre vonatkoznak, lehetséges, hogy a mi bolygórendszerünkre, naprendszerünkre. Ezt mi nem tudhatjuk. De nem is lényeges, mert mit sem változtatna a tényeken.

Azonban ne felejtsd el, hogy sorsodat, életedet bármikor a Teremtő kezébe teheted, aki mindenről gondoskodott megváltó üdvtervében s a te számodra a legjobb megoldást kínálja fel. Elküldte szent Fiát, az Úr Jézus Krisztust a földre, hogy oktasson, tanítson, életét adja a golgotai keresztfán, feláldozva magát érted, hogy te megmenekülj az örök haláltól, a kárhozattól. Fogadd el hát az Ő drága ajándékát, és próbálj hálából úgy élni, cselekedni, ahogy Ő erre tanított. *Akkor lesz béke, testvériség, szeretet.* Mert minden Őtől van, és csak Őáltala lehet. Ne törődj hát az univerzum sorsával, mert nem a kontrakció vagy a további táguulás adja a megoldást a te megmentésedre vagy megsemmisülésedre, hanem egyedül csak az Atya, a teremtő Isten szent Fia, az Úr Jézus Krisztus által, az ő érdeméért.

Ó, ember, mint lélek, a Nagy Programban te is részt vállaltál a világ teremtésében. A Föld arculatát az Atya rajtad keresztül alakítja. Bármily kevés ideig, mert a 20 milliárd évnél csak az utolsó két milliójában jelent meg az ember, de Istennél az idő nem számít. Az idő csak a téridőgörbületben számít a te életedben. Élj tehát ezzel a lehetőséggel: plántálj, öntözz, szerkessz, építs, hiszen a te birodalmad a Föld. Annyi minden nincs még a földön úgy, ahogy szeret-

nénk. Cselekedjél hát, de ne egyedül, hanem a Szentlélek által. Bízzad magad az Ő irányítására, és akkor a Sátán nem fog tudni ártani neked. Krisztus megvásárolt magának drága vére árán. Fogadd el hát Tőle ezt a drága ajándékot, add át magad egészen neki, és akkor részese leszel a többdimenziós rendszerben rád váró jutalomnak. Emelkedj fel hát a négydimenziós téridőgörbületből a többdimenziós rendszerbe, igyekezz mindjobban hasonlítani ahhoz, Aki teremtett mint lélek. Ne feledd: „Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik a Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől” (Róm 8,1–2). Az egyedüli bölcs Istennek a Jézus Krisztus által dicsőség mindörökké. Ámen.

FÜGGELÉK

1. Gyakorlati bizonyítékok arra vonatkozólag, hogy létezik halál utáni élet

**Mert tudjuk, hogy a mi sátorházunk elbomol,
épületünk van Istentől, nem kézzel csinált,
örökkévaló házunk a mennyben (2Kor 5,1).**

A Szentírásból már rég értesültünk arról, hogy földi életünk megszűntével az életünk nem ér véget. Ha most nem vesszük tekintetbe az előbbi fejezetekben leírt dolgokat, csak magára a négydimenziós téridőgörbületben megfigyelhető eseményekre szorítkozunk, akkor is találunk olyan megfigyeléseket, amelyek azt bizonyítják, hogy létezik egy nem látható, nem észlelhető, nem megfigyelhető világ. Ezt általában túlvilágként emlegetik.

Már évezredek óta foglalkoztatta az embert a túlvilági élet. Találunk erre vonatkozó leírásokat, bizonyítékokat már az ősidőktől fogva. Kronologikus sorrendben említhetnénk a tibeti halotti könyvben található leírásokat. Ebben a könyvben, ami kb. 5000 évvel ezelőtti megfigyelésekből meríti forrásanyagát, részletesen le van írva az emberből halála után eltávozó lélek útja. A tibetiek azt tartották, hogy a lélek, miután az ember meghal, egy sötét verembe kerül, ahova nagyon erős zaj kíséri. Azután a lélek látja elhagyott földi testét, látja, amint a rokonok előkészítik a temetést. A lélek szellemi testet ölt magára, amivel nagyon könnyen mozog, könnyen áthatol minden akadályon. Nem képeznek akadályt a tárgyak, hegyek, építmények. Azután ez a szellemi test találkozik az

előbb elhalt rokonok, barátok szellemeivel, találkozik a Fénylénnel, amely a túlvilágba átvezéri. Itt a Fénylényt a Buddha istennel azonosítják.

Platón görög filozófus *Az állam* című munkájának X. fejezetében arról ír, hogy egy katona, miután elesik a harctéren, meghal, a máglyára kerül, ahol el akarják égetni. A katona a máglyán magához tér. Látja magát megkettőződve, és elmeséli azt, amit átélt halotti állapotában. Miután meghalt, a lelke sötét nyílásokon, üregeken távozott el. Egy tiszta, fényes helyre ért, ahol előbb meghalt társai fogadták és elmeséltek neki mindent, amit véghezvitt a földi életében. Talán kérdőre vonták tettéért. Azután ő is találkozik egy „fényes lénnel”, aki neki megbocsát. Miután nincs kész meghalni, visszaküldik, hogy mesélje el a tapasztalatokat.

Sewenboorg híres skandináv tudós, aki a tudomány több ágával is foglalkozik, egyik művében arról tudósít, hogy ő is átélt halotti állapotban furcsa élményeket. Leírja, hogy halotti állapotában találkozott szellemi lényekkel, ő is áthaladt egy sötét folyosón, amíg egy világos tisztásra érkezett. Találkozott a Fénylénnel, akivel gondolatátvitel formájában beszélt. Sewenboorg is állítja, hogy létezik egy túlvilág, ahol az ember, lelki-szellemi testet öltve magára, tovább él.

1975-ben jelent meg egy olyan munka, amely konkrétabb bizonyítékokat sorakoztat fel a túlvilági élet létezésére mellett. Mody amerikai orvos, pszichiáter több mint 150 olyan esetet ír le, amit olyan személyek mondtak el, akik átélték a halál kezdeti stádiumát. Ezek az egyének különböző okokból haltak meg: baleset, szívinfarktus, agyvérzés, rákos megbetegedés

stb., de a halálból visszatértek. Tehát volt alkalmuk átélni a halál utáni periódust.

Dr. Mody *Élet az élet után* című munkájában részletesen leírja a tanúk által elmondottakat, és összeállít egy eseménysorozatot, amely bekövetkezik a halál beállta után. Ezek röviden a következők: A halál beállta után a lélek a testből eltávozik, látja a saját földi maradványát, amelyből eltávozott, mindent lát és hall, ami történik vele kapcsolatban. A testből való eltávozásakor egy sötét folyosón halad át, akusztikai hangokat hall, amelyek lehetnek félelmetesek vagy kellemesek. Találkozik korábban meghalt rokonaival, ismerőseivel, akik eléje jönnek őt fogadni. Ezeknek szellemi testük van, felismerhetők arcukról, alakjukról, mintha földi testük képmásai lennének. Gondolatátvitel útján értekeznek egymással. Az ő lelke is egy ilyen szellemtestbe öltözködik. Vándorlása során találkozik a Fénylényel, amelyről látszik, hogy egy élőlény. Fényessége leírhatatlan. A Fénylény a halottnak különböző kérdéseket tesz fel, mint: kész vagy meghalni? Eközben a halott előtt egy szempillantás alatt, mint egy filmen, végigfut az egész élete. A Fénylény kérdéseket intéz hozzá arról, hogy mit tart helyesnek és helytelennek az elmúlt életében. Mindezt azonban oly nagy szeretettel és gyöngédséggel teszi, hogy még a kérdőre vonás látszata sem jelentkezik. Továbbá a Fénylény kihangsúlyozza az igazi, teljes szeretet szükségességét, és a tudásvágy ébrentartását az életben, és egyaránt a túlvilági életben is.

Egyes személyek úgy írják le, hogy ez a beszélgetés a Fénylényel egy sorompó mellett történik, és miután az a következtetése a Fénylénynek, hogy a halott nincsen felkészülve a túlvilági életre, visszaküldi a

földre, az otthagytott testbe. Minden olyan egyén, aki halála után találkozott a Fénylénnyel és megtekintette a sorompón túli fényes életet, többé már nem akar visszatérni az elhagyott földi testbe. Visszatérésük úgy hat, mintha mindent álmodtak volna. Az ezutáni életükben mindent arra koncentrálnak, hogy szeretetben éljenek és ismereteiket, tudásukat korra való tekintet nélkül fejlesszék. A szerző a könyvben hangsúlyozza, hogy mindezek az átélt és leírt tapasztalatok nem a hallucináció következményei, se nem az agyban fellépő oxigénhiánynak köszönhetőek. Olyan betegek, akiket a klinikai halál beálltakor különböző technikai (mentési) módszerekkel próbáltak visszahozni az életbe, olyan módszerekkel nyilván, amelyeket nem ismerhettek, észhez térésük után mégis részletesen beszámoltak róluk.

Nagyon sok tapasztalat bizonyítja, hogy létezik egy többdimenziós látás és mozgás. Voltak esetek, amikor a lélek egyszerre több helyen volt jelen (pl. a kórház különböző kórtermjeiben). Ezek a páciensek életükbe való visszatérésük után részletesen elmesélték a látottakat és hallottakat. A hallás nem akusztikailag történik, hanem gondolatátvitel formájában, éppen úgy, mint a kapcsolatfelvétel az előtte elhaltakkal.

Az életbe visszatértek normális családi, társadalmi életet élnek. Nem mutatkozik rajtuk semmi pszichózis vagy más pszichikai betegség nyoma. Életük azonban megváltozik olyan értelemben, hogy igyekszenek a szeretetet táplálni, és a tudomány iránti érdeklődésük is megnő. Volt olyan eset is, amikor oxigénhiányban beállt hallucinációs állapotot figyelt meg az orvos. Ez hasonlított a halálból visszatérők élményeihez, de nem azonosítható azokkal. Nem jelentkezik a több-

dimenziós látás, sem a Fénylénnyel való találkozás. A szerző következtetéseket nem von le. Csupán megemlíti, hogy az e fejezetben előbb felsorolt leírásokkal minden egyezik (tibeti halotti könyv, Platón, Sewenboorg). A megfigyelt közös elemek ezeknél is jelentkeztek.

Dr. Mody nem akar konklúziókat levonni, csak arra hívja fel a figyelmünket, hogy érdemes ezzel a kérdéssel foglalkozni, mert csak úgy értékelhetjük igazán életünket, ha betekintést nyerünk a halál utáni létbe. A munka, amelyet dr. Mody végzett, nagyon átfogó, statisztikai adatokban bővelkedő, analitikus és szintetikus mű. Többek között leír olyan eseteket, amikor öngyilkosság okozta halálból tér vissza a lélek a testbe. Ilyen esetekben a tapasztalatok ijesztően mások, mintha sötét verembe költözne a lélek, kínzó körülmények között. Erre Kant is felhívta a figyelmet, azt állítván, hogy az öngyilkosság Isten elleni lázadást jelent, és ezért szörnyű büntetés jár érte. A Teremtő az életet ajándékba adja minden embernek, s éppen ezért azt visszavenni egyedül csak neki van joga. Ha az ember erőszakosan ebbe az életrendbe beleavatkozik, valóban Isten ellen lázad. A Teremtő ugyanis nem nézi jó szemmel, ha az ember önkényesen – Isten akaratát mellőzve – feladja földi életét. Istennek minden étellel, földi életének minden egyes napján terve van, s azt akarja, hogy ezt a célt minden ember híven betölthesse.

Ha a Szentírás tanításait vesszük figyelembe, nem tűnnek lehetetlennek az előbbieken leírt tapasztalatok. Pál apostol sokat említi a szellemi testet: „Elvetetik érzéki test, feltámasztatik lelki test. Van érzéki test, és van lelki test is” (1Kor 15,44). „Azt pedig állí-

tom, atyámfiái, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem örökli a romolhatatlanságot” (1Kor 15,50). „Ki elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez, amaz Ő hatalmas munkája szerint, mely által maga alá is vethet mindeneket” (Fil 3,21).

Halál után a lélek az Isten örökkévalóságában, a többdimenziós rendszerben marad továbbra is. Beke-
rül az adattároló memóriarendszerbe mindaddig, amíg a feltámadáskor onnan előhívatik. A leírt tapasztalatok, amiket a meghalt emberek életükbe való visszatérésük után elmondtak, nem hallucináció vagy agyban oxigénhiány okozta neurotikus tünetény, hanem éppen az a pillanat, amikor a lélek elhagyja a földi testet és mint szellemi test egy más memória-rendszerbe, adattárolóba kerül. Ott már nincs alkalmá mint elem részt venni a Nagy Program futtatásában, mint földi életében tette, hanem passzívan várja a memóriából való előhívást, a feltámadás óráját.

Megtörténhet, mint ahogy a tapasztalatok mutatják, hogy a lélek nem kerül be mint szellemi test az adattároló rendszerbe, hanem visszatér elhagyott földi testébe. Még tevékenykedik bizonyos ideig, tovább futtatja megszakadt programját a komputerrendszerben, azután halála után megint elhagyja a testet és az adattárolóba kerül.

A leírt tapasztalatok egy érdekes momentumra hívják fel figyelmünket, és pedig arra, hogy a lélek, miután szellemtestet ölt magára, találkozik a „Fénylénnyel”. Mi tudjuk, hogy a Fénylény nem más, mint a világ világossága, maga az Úr Jézus Krisztus. „És hat nap múlva magához vevé Jézus Pétert, Jakabot és ennek testvérét, Jánost, és felvivé őket magukban egy

magas hegyre. És elváltozék előttük, és az Ő orcája ragyog vala, mint a nap, ruhája pedig fehér lőn, mint a fényesség” (Mt 17,1–2); „Ismét szóla azért hozzájuk Jézus, mondván: Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága” (Jn 8,12). A Fénylény, akiről tanúbizonyságot tesznek az életbe visszatérők, akiket dr. Mody meghallgatott, nem más, mint az Úr Jézus Krisztus.

Az a tény, hogy a szellemtestek találkoznak és beszélgetnek vele, mielőtt a sorompón átmennének, világosan megmutatkozik a Szentírásban is, amikor Jézus így szól: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él. És aki csak él és hisz énbenem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?” (Jn 11,25–26)

Természetes, hogy nemcsak Márta, Mária és feltámadt fiútestvérük, Lázár hitte azt, amit Jézus Krisztus mondott, hanem mi is hisszük és valljuk. És lám, nem csalatkozunk benne, mert a tapasztalatok azt mutatják, hogy a halál után is van élet.

Hogy miért kérdez meg minket Jézus Krisztus a halálunk után, mielőtt a sorompón átmennénk, mielőtt lelkünk a jelenlegi memóriatárolóból, ahol aktívak vagyunk, átmenne az adattárolóba szellemtest formájában, az szintén a Szentírásból elég világosan következik: „Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta” (Jn 5,22). Az életbe visszatérők tapasztalatai azt bizonyítják, hogy a Fénylény, mialatt az illető lélek egész földi életét mint fényképet kiterítve bemutatja, kérdéseket intéz a lélekhez, de nem szemrehányóan, haraggal, hanem megértően, szeretettel, kinyilvánítván a megbocsátást az életben elkö-

vetett bűnökért. Ez a tény azt bizonyítja, hogy ezek a lelkek mind az övéi voltak, akiket megváltott, és akik hittek Őbenne. A világ világossága minden bűnt megbocsát annak, aki megtér és hisz Őbenne, és aki hátralevő életében igyekszik az Ő parancsolatait betartani.

Mindezek a tapasztalatok téged, ember, aki még mint lélek az aktív memóriarendszerben tartózkodol és futtatod komputerprogramodat, arra indít, hogy add át neki programod szerkesztését és futtatását, hogy miután az adattárolóba kerülsz és onnan újból előhíatsz, boldogan élvezhessed az örök életet, amely neked készítettett őáltala, aki feláldozta magát éretted és drága vére által a golgotai kereszten megvásárolt magának.

2. A teremtés. A Nagy Program kezdete

**Tieid az egek, a föld is a Tied,
e világot minden benne valóval
Te fundáltad (Zsolt 89,12).**

A teremtés fontosabb mozzanatait a Teremtő a szentírókon keresztül a Szentírásban kijelentette. Ez a „távirati stílusban” elhangzó kijelentés inkább az ember honának, a Föld kialakulásának és magának az ember és környezete megjelenésének szentel nagyobb teret. Ez érthető, hiszen miért lett volna érdekes az Androméda csillagköd kialakulását leírni, amiről az ember akkor hiába értesült volna? Az ember akkori ismeretei nem engedték volna meg, hogy részletesebb felvilágosításhoz jusson az univerzum megszületésé-

ról. A teremtő Isten tudta, hogy a szükséges ismereteket az ember úgyis elnyerheti a megismerés révén, amit Szentlélek az embernek mint léleknek ajándékoz. Az Atya a különböző tudományokon keresztül mindjobban tudósítja az embert alkotásáról, egy bizonyos határig, amit az ember úgysem fog átlépni sohasem.

Minden csak addig lehetséges, amíg a Nagy Program erre vonatkozó részei az embernek mint léleknek és szellemnek megengedik. A programok futtatása a vezérkomputer felügyelete alatt történik. Semmi meg nem változhat benne az Atya jóváhagyása nélkül. Isten a világot hat nap alatt teremtetten, és a hetedik nap megpihent. A napok korszakokat jelentenek, amelyek nem is kell hogy egyformák legyenek, mert Isten számára az idő nem számít, nem egy dimenzió, amit az ember oly érzékenyen vesz tudomásul a négydimenziós téridőgörbületben. A Teremtő a programot hat nap, hat korszak alatt készítette el, a hetedik nap megpihent. Vagyis ma a program az Atya vezérlése nélkül futtatódik. Az egész komputerszisztémahálózat e program szerint automatikusan működik: a Teremtő a hetedik nap megpihent. Az egész program a többdimenziós rendszerben, Isten örökkévalóságában játszódik le, és a négydimenziós téridőgörbületben mint eredmények a „listingen”, holografikus vetületekként jelentkeznek. A Nagy Program keretén belül mi emberek mint lélek és szellem a többdimenziós rendszerben részt veszünk a világ további alakításában. A Teremtő megpihent, de a teremtés folyamata folytatódik.

A továbbiakban a könnyebbség kedvéért vizsgáljuk meg közvetlenül a négydimenziós téridőgörbületben megjelenő holografikus vetületeket, mint a többdi-

menziós rendszerben lejátszódó jelenségek „listingen” megjelenő eredményeit. Az eddigi tudományok, főleg a mikrofizika, szubnukleáris fizika, asztronómia fejlődésének köszönhető eredményeknek tulajdonítható az univerzum evolúciós elmélete. Ezt Isten az embernek ajándékozta, mert megadta ezen tudományok ismereteinek felfedezését. Nem azt jelenti ez, hogy az evolúciós elméletben minden talál a valósággal, de a holografikus vetületek a négydimenziós téridőgörbületben ezekre engednek következtetni. Lehet, sőt valószínű, hogy nem ismerünk, sőt talán nem is fogunk sohasem ismerni megfelelő számú holografikus vetületet ahhoz, hogy biztos következtetéseket vonhassunk le ezen vetületek összeállításáról (fizikai kísérletek = vetítőszogek). Ezt tekintetbe véve mégis megpróbálható – és nem sikertelenül – az evolúciós elmélet határpontjainak egyeztetése a Szentírásban megírt kijelentéssel. Hangsúlyozni kell, hogy a Mózes könyvében található teremtetéstörténet inkább az emberre és környezetére vonatkozik. Mindezeket figyelembe véve induljunk el a Mózes első könyvétől, és haladjunk párhuzamosan az evolúciós elmélettel. Várható eredményként tapasztalni fogjuk, hogy a kettő között semmi ellentmondás nem található, mivel „Emeljétek föl a magasba szemeiteket, és lássátok meg, ki teremté azokat? Ő, aki kihozza seregüket szám szerint, mindnyáját nevéen szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjak sincsen” (Ézs 40,26). „Elrendeli a csillagok számát, és mindnyájokat nevééről nevezi. Nagy a mi Urunk és igen hatalmas, s bölcsességének nincsen határa” (Zsolt 147,4–5).

*

**„Kezdetben teremté Isten
az eget és a földet” (Móz ,).**

A fentiek figyelembevételével megállapíthatjuk, hogy a teremtés műve mögött maga Isten áll.

Ezt a teremtést az evolúciós elmélet a maga nyelvén, a bibliai kijelentés pedig szintén a maga nyelvén mondja el. Próbáljuk meg most egymás mellé tenni a két különböző „nyelven” elmondott eseményeket a tudományosság mai állása szerint.

Az evolúciós elmélet szerint (a standard modell után):

- az anyag és az energia végtelen nagy sűrűséggel egy pontban koncentrálódik;

- Big Bang (ősröbbanás) – 0 s (másodperc). A robbanás általános mindenhol; nem centrális.

- Planck-idő. Az anyag, energia sűrűsége óriási: 10^{19} GeV, a hőmérséklet óriási: 10^{32} K; ez nem tart több ideig, mint 10^{-43} s, megjelennek a gravitonok, a gravitációs tér.

- G. U. T. idő. Az anyag sűrűsége még mindig nagyon nagy, de megkezdődött az univerzum tágulása, ami tulajdonképpen az ősröbbanásnak a következménye. Szétváltnak a különböző kölcsönhatású erők, amelyek eddig egyben voltak. Kezdetét veszi a barionok szintézise: bozonok, antibozonok, kvarkok, antikvarkok, mezonok, gluonok. Különválnak a gyenge és erős kölcsönhatások. Ez az állapot 10^{-39} s-ig tartott. Az anyag és az energia sűrűsége igen nagy: 10^{15} GeV, a hőmérséklet még mindig eléri a 10^{28} K-t.

- t.w.s. idő. Az anyag sűrűsége nagyon nagy, de már lényegesen csökkent az előbbi időkhöz viszonyítva: 300 GeV. A hőmérséklet is csökkent, de még na-

gyon magas: 10^{18} K. Megjelennek az atom alkotóelemei, amelyek ma is megtalálhatók; felszabadulnak az elektrogyenge kölcsönhatások, az elektromágneses erők és a gyenge kölcsönhatások. Az egész idő $t = 10^{-11}$ s-ig tartott. Az univerzum tágulása folytatódik.

– t.Q.C. idő, vagy hadronkorszak. Az anyag sűrűsége még mindig nagy: 300 MeV. A hőmérséklet bár csökkent, de még nagyon magas: $t = 10^{13}$ K. A kvarkok és antikvarkok hadronokká szintetizálódnak. Az idő, amely eltelt, $t = 10^{-6}$ s.

– Lepton-korszak. Az anyag még nagyon sűrű, bár az univerzum sokat tágult. Az energiaszint is még magas: 1 MeV, de lényegesen csökken az előbbi korszakhoz viszonyítva. A termodinamikai egyensúly nem bomlik meg, de nagy számmal megjelennek a leptonok. Kialakul a protonok és neutronok egyensúlya. Jellemző az erős neutrínósugárzás. A hőmérséklet is lecsökken az előző korszakhoz viszonyítva, kb. 10^{10} K (azért még nagyon magas). Az idő, ami eddig eltelt, 1 s (egy másodperc).

– Sugárzás korszaka. Tart 60 s-ig (másodpercig). Az anyag már nagyon sokat ritkul, de még mindig nagyon sűrű. Megjelennek az első atommagok: a hidrogén, deutérium és a hélium. Megkezdődik a nukleoszintézis. A foton-sugárzás nagyon erős. A hidrogén és hélium aránya stabilizálódik. A hőmérséklet még mindig magas, bár sokat hűl az Univerzum tágulása folyamán: $t = 10^9$ K.

– Következik egy hosszabb időszak. Közben a világegyetem mindjobban tágul. Az anyag ritkul, a hőmérséklet csökken, de még számottevően magas ($t = 10^5$ K). Kezd kialakulni az *ősköd*, amiben kezdetben a H- és He-elemek vannak túlsúlyban, de megjelennek

nehezebb atommagok, később atomok is. Ezt az időszakot nevezhetjük az ősköd korszaknak. Az idő, ami eltelt a kezdettől, kb. 100 000 év. Jellemző, hogy megmarad a mikrohullámú sugárzás: 3°K , ami ma is kimutatható. Tulajdonképpen ez a háttér, a 3°K mikrohullámú sugárzás bizonyítja a legjobban az anyagnak ezt az állapotát. (A 3°K mikrohullámú [7,3 cm-es] sugárzást két amerikai fizikus, Penzias és Wilson fedezte fel 1965-ben. 1976-ban ezért a nagyon fontos felfedezésért megkapták a Nobel-díjat.)

– Csillagkorszak. Az univerzum mind tovább tágul, az anyag mindegyre ritkul. A hőmérséklet csökkenésével a nehezebb atommagok szintetizálódnak. Az ősköd kezd széteszni, és az anyag a gravitációs erők következtében, kölcsönhatásban más erőkkel, elkezd csoportosulni, egyenlőtlenül eloszlni. Eddig eltelt 300 000 év. Ezek az ősköd-csoportosulások forgásba jönnek.

– Megkezdődik a galaxisok kialakulása, miközben az univerzum tovább tágul és hőmérséklete tovább csökken. Eltelik 2 milliárd év. Ebben az időben az anyag már egészen elszakadt a sugárzástól.

– Kialakul a tejútrendszer, a csillagrendszerek. Közben az univerzum tovább tágul, és hőmérséklete mindegyre csökken.

– Kialakulnak a csillagok, csillagködök, kvazárok, kistörpék (csillagok). Az eddig eltelt idő 10 milliárd év.

– Megszületnek a naprendszerek és bolygórendszerek. Ebben az időben megszületik a mi naprendszerünk és bolygórendszerünk. Eltelik 15,5 milliárd év. Ugyanakkor a mi nap- és bolygórendszerünkben

megjelenik a Föld is, de még nem szilárd állapotban, hanem cseppfolyós és gáz alakban.

A Földnek erről az állapotáról a Szentírás így tudósít: „A föld pedig kietlen és pusztá vala, és sötétség vala a mélység színén, és az Isten Lelke lebeg vala a vizek felett” (1Móz 1,2).

A Föld megszilárdulásával és a kőzetek kialakulásával kezdetét veszi az *archeozoikus kor* – eltelik 16 milliárd év. A Földet egy sűrű gázburok borítja, ami nem engedi a fény áthatolását. A hőmérséklet még elég nagy ahhoz, hogy különböző vegyi reakciók játszódjanak le, a gravitáció a Föld kérgét mind jobban sűrűsíti, szilárdítja. A centrifugális erő a gázburok ritkulását idézi elő, így lassan a fény is áthatolhat a gáz-gőz burkon, de a Föld színéről nem láthatók az égitestek (Nap és csillagok).

A Biblia erről így tudósít minket: „És monda Isten: Legyen világosság; és lőn világosság. És látá Isten, hogy jó a világosság; és elválasztá Isten a világosságot a sötétségtől. És nevezé Isten a világosságot nappalnak és a sötétséget nevezé éjszakának; és lőn este és lőn reggel, első nap” (1Móz 1,3–5).

– *Proteozoikus kor*. Tart 500 millió évet. A földet bevonta tehát egy gáz-gőz burok, amely átengedte a fényt. Ez nagyon gazdag volt szén-dioxidban és vízgőzben. Különböző vegyi reakciók, vulkanikus működések, a centrifugális és centripetális erők kölcsönhatása a gravitációval összegyűjti a vizeket a Föld felszínén (amelyek lecsapódtak vagy a Föld belsejéből előtörtek), így a vizek szétválasztódtak. A Föld gőz-gáz burkában megmarad a víz gőz és pára formájában. A Föld felszínén a vizek egybegyűlve kialakítják a tengereket és a folyókat. A vízben megjelennek az élet első

formái: a mikroorganizmusok. Megjelenik a Föld atmoszférája (ég). Eltelik 17 milliárd év.

Erről a proteozoikus korról a Szentírás így tudósít: „És monda Isten: Legyen mennyezet a víz között, amely elválassza a vizeket a vizektől. Teremté tehát Isten a mennyezetet és elválasztá a mennyezet alatt való vizeket a mennyezet felett való vizektől. És úgy lőn. És nevezé Isten a mennyezetet égnek; és lőn este és lőn reggel, második nap” (1Móz 1,6–8).

– Megjelenik a szárazföld, amely már különvlik a vizektől, a tengerektől. A Föld atmoszférája igen gazdag szén-dioxidban és vízgőzben, oxigén még nem található csak nagyon kis mennyiségben, viszont a nitrogén annál még más gázokkal keveredve nagyobb mennyiségben van jelen. A föld atmoszférájának hőmérséklete magas. A tengerekből a dagály-apály következtében a mikroorganizmusok, moszatok a szárazföldre kerülnek, amely igen gazdag ásványi sókban, főleg nitrogén-, foszfor-, nátrium-, káliumtartalmú sókban. Így a szárazra került mikroorganizmusok, moszatok bő táplálékhoz jutnak. A fotoszintézis, amelyet a Föld atmoszférájában levő gazdag szén-dioxid és fény biztosít, létrehozza a Földön az első primitív növényzetet, amely mindjobban fejlődik, és kialakulnak a növények, amelyeket az ásatások által megtaláltak. Ezt a *paleozoikus kor* elnevezés alatt ismerjük, amelynek első része (első kor) 2,1 milliárd évig tartott. Eltelt tehát 19,1 milliárd év.

Erről a korszakról a Biblia így ír: „És monda Isten: Gyűljenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre, hogy tessék meg a száraz. És úgy lőn. És nevezé Isten a szárazat földnek; az egybegyűlt vizeket pedig tengernek nevezé. És látá Isten, hogy jó. Azután monda

Isten: Hajts on a föld gyenge füvet, maghozó füvet, gyümölcsfát, amely gyümölcsöt hozzon az ő neme szerint, amelyben legyen néki magva e földön. És úgy lőn. Hajta tehát a föld gyenge füvet, maghozó füvet az ő neme szerint, és gyümölcstermő fát, amelynek gyümölcsében mag van az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó. És lőn este és lőn reggel, harmadik nap” (1Móz 1,9–13).

Tovább folytatódik a *paleozoikus kor*, amely a *másodkor*ba lép. A szárazföldön kialakuló dús növényzet mindjobban megtisztítja a Föld atmoszféráját. Nagy mennyiségben termeli az oxigént, a szén-dioxid hátrányára. A szén-dioxid mennyiségi csökkenése a vírágház-effektus eltűnéséhez vezet. Lehűl a Föld, atmoszférája megtisztul. A Föld felszínéről nappal láthatóvá válik a Nap, és éjjel láthatóvá válnak a csillagok meg a Hold. A növényzet mindjobban terjed, terebélyesedik, a Föld felszíne korróciónak van kitéve, ahol a kőzetek növény nélkül maradnak. A vulkanikus működések nagyon gyakoriak. Új hegyrendszerek alakulnak. Ez a másodkor 300 millió évig tart. Eltelik összesen 19,4 milliárd év.

Erről a korszakról így ír a Bibliában Mózes első könyve: „És monda Isten: Legyenek világító testek az ég mennyezetén, hogy elválasszák a nappalt az éjszaktól, és legyenek jelek, és meghatározói ünnepeknek, napoknak és esztendőknék. És legyenek világítókul az ég mennyezetén, hogy világítsanak a földre. És úgy lőn. Teremté tehát Isten a két nagy világító testet: a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal, és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék éjjel; és a csillagokat. És helyezteté Isten azokat az ég mennyezetére, hogy világítsanak a földre. És hogy uralkodjanak a

nappalon és az éjszakán, és elválasszák a világosságot a sötétségtől. És látá Isten, hogy jó. És lőn este és lőn reggel, negyedik nap” (1Móz 1,14–19).

– Belépünk a *paleozoikus kor harmadkorába*. A vizekben, amelyek közben lehűltek, kifejlődnek a mikroorganizmusok, megjelennek az amőbák, és elterjednek a moszatok. A vízben szabad formában mind több oxigén keletkezik, amely nagyszerűen táplálja a kezdetleges vízi állatvilágot. Megjelennek az őshalak meg egyéb víziállatok. Ugyanakkor a dagály-apály következtében a vízből egyre több élőlény kerül a szárazföldre. Ezek növényekkel és növényi maradványokkal táplálkoznak. Így megjelennek az első szárazföldi állatok, a csúszómászók, rovarok, majd a reptíliák, őshüllők, amelyeket a geológiai ásatások folyamán megtaláltak. A nappalok és éjjelek, amelyek periodikusan váltogatják egymást, kialakítják az első növény- és állatvilág bioritmusát. A Föld nagyon gazdag ebben a korszakban növényekben és állatokban. (Erről szintén a geológiai ásatások tanúskodnak.) Ez a korszak kb. 250 millió évig tart, és ez azt jelenti, hogy eltelt összesen 19,6 milliárd év.

Erről a korszakról a Biblia így emlékezik meg: „És mondá Isten: Pezsdüljenek a vizek élő állatok nyüzsgésétől, és madarak repdessenek a Föld felett, az ég mennyezetének színén. És teremté Isten a nagy vízi állatokat, és mindazokat a csúszómászó állatokat, amelyek nyüzsgönek a vizekben az ő nemük szerint, és mindenféle szárnyas repdesőt az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó. És megáldá azokat Isten, mondván: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a tenger vizeit; a madár is sokasodjék a Földön. És lőn este és lőn reggel, ötödik nap” (1Móz 1,20–23).

– Belépünk a *neozoikus korba*, vagy a *negyedkorba*. Nagyon gazdag eseményekben ez a kor. Az állatfajok a vizekben, a szárazon és a levegőben még jobban szaporodnak. Megjelennek az emlősállatok, különböző fajaik igen gazdagon fejlődnek. Növényevők és húsevők, ragadozók egyaránt. A legtöbb geológiai ásatás bizonyítja ezt a fejlődési szakaszt. A dilúvium, a jégkorszak következik. Utána jön az allúvium, amelyben újraserkennek a növények, állatok a vizekben és szárazon egyaránt. Még változatosabb lesz az élővilág a Földön. Az atmoszféra ismét az életnek megfelelő hőmérsékletre emelkedik. Kitűnő feltételeket biztosít a Föld az élővilágnak. Ez a kor kb. 300 millió évig tart. E kor végéig eltelik 19,8 milliárd év.

– Megkezdődik a *cenozoikus*, vagyis a *legújabb kor*. Isten végül megteremti az embert. Megjelenik a földön a *homo sapiens*. Eddig a mozzanatig eltelik 19,95 milliárd év. Az ember különbözik minden élőlénytől, mert racionális gondolkodó lény.

Erről a korszakról, a hatodikról a Biblia így tudósít: „Azután monda az Isten: Hozzon a föld élő állatokat nemük szerint: barmokat, csúszómászó állatokat és szárazföldi vadakat nemük szerint. És úgy lőn. Teremté tehát Isten a szárazföldi vadakat nemük szerint, a barmokat nemük szerint és a földön csúszómászó mindenféle állatokat nemük szerint. És látá Isten, hogy jó. És monda Isten: *Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön és a földön csúszómászó mindenféle állatokon. Teremté tehát Isten az embert az Ő képére, Isten képére teremté őt: férfivá és asszonnyá teremté őket.* És megáldá Isten őket, és monda nékik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok és

töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a földön csúszómászó mindenféle állatokon. És monda Isten: Íme, néktek adok minden maghozó füvet az egész föld színén, és minden fát, amelyen maghozó gyümölcs van; az legyen néktek eledelül. A föld minden vadainak pedig és az ég minden madarainak és a földön csúszómászó mindenféle állatoknak, amelyekben élő lélek van, a zöld füvetek adom eledelül. És úgy lőn. És látá Isten, hogy minden, amit teremtett vala, íme, igen jó. És lőn este és lőn reggel, hatodik nap” (1Móz 1,24–31).

„És elvégezteték az ég és a föld és azoknak minden serege. Mikor pedig elvégezé Isten hetednapon az ő munkáját, amelyet alkotott vala, megszűnék a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott vala” (1Móz 2,1–2). A teremtés ezzel befejeződött. A Nagy Program azonban tovább folytatódik. Ebben a programban részt vállálnak azok a teremtmények is, akik Isten képére (*mint lélek és szellem*) teremtettek. Ezt tudomásunkra hozta az Atya, amikor prófétáin keresztül így szólt hozzánk: „Áldottai vagytok ti az Úrnak, aki teremtette a mennyet és a földet. Az egek az Úrnak egei, de a földet az ember fiainak adta” (Zsolt 115,15–16).

3. A megismerés határa

**Oh Isten gazdagságának, bölcsességének
és tudományának mélysége!**

**Mely igen kikutathatatlanok az Ő ítéletei
és kinyomozhatatlanok az Ő utai (Róm 11,33).**

**Ha pedig valaki azt hiszi, hogy tud
valamit, még semmit sem ismer úgy,
amint ismernie kell. Hanem ha valaki
az Istent szereti, az ismertetik Őtőle
(1Kor 8,2-3).**

**Mert ami Istenben láthatatlan,
tudniillik az Ő örökkévaló hatalma és istensége,
a világ teremtésétől fogva az Ő alkotásaiból
megértetvén megláttatik (Róm 1,20).**

Az embert már a legősibb korából a kíváncsiság hajtotta a megismerés felé. Kezdetben csak a vele szorosán összefüggő dolgok megismerésére törekedett, majd fokozatosan a megismerés és kíváncsiság szféráját mindjobban kiterjesztette. A XX. század második felében ez több millió fényév távolságra is kiterjed. Ez a „trend” ugyanaz marad a kíváncsiság görbéjénél. Vajon a megismerésnél is? Ezt a kérdést joggal tehetjük fel. Vannak elméletek, amelyek azt tartják, hogy a megismerés határtalan, de már vannak tapasztalatok, amik azt bizonyítják, hogy a megismerésnek áttörhetetlen határai vannak. A próféta az Ószövetségben így kiált fel mint Isten, a Teremtő szavának hordozója: „Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti utaitok az én utaim, így szól az Úr! Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképpen maga-

sabbak az én utaim utaitoknál és gondolataim gondolataitoknál!” (Ézs 55,8–9)

Az Úrnak, a Teremtőnek útjai és gondolatai oly magasak, hogy azokon mi sohasem járhatunk és úgy mi sohasem gondolkozhatunk. Minden tudomány megadatott a teremtménynek, az embernek, de mindegyik révén csak bizonyos határig juthat el. Miért? „Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, amint én is megismertettem” (1Kor 13,12). Mert nem ismerhetjük meg az abszolút jelenségeket. Mi mindent csak a relatív tükrében látunk. Mindent relativisztikusan érzékelünk. Nekünk nem adatott meg csak a négydimenziós téridőgörbületben, -kontinuumban való látás, kutatás. Ebben viszont csak a holografikus vetületeit látjuk, észleljük azon jelenségeknek, amelyek egy többdimenziós rendszerben, a láthatatlanban játszódnak le. Ez a többdimenziós rendszer benne foglaltatik Isten örökkévalóságában. Ezeket tekintetbe véve el kell fogadnunk azt, hogy a megismerésünknek áttörhetetlen határa van, a jelenségeket és így a valóságot csak mindig relativisztikusan ismerhetjük meg. Ezt a következő matematikai-logikai levezetéssel lehet igazolni:

Kezdetben az összefüggések megközelítéséhez elégséges volt egy két koordinátából álló rendszer: $y = f(x)$. A lineáris összefüggés elégségesnek tűnt ahhoz, hogy a jelenség megközelítőleg kifejezhető legyen. Idő múltával a közelítés ugyanazon jelenség megismerésére elért bizonyos non-linearitáshoz, egy: $y = f^k(x)$ függvény formájához. Még később ugyanazon jelenségek vagy események összefüggése

még komplexebb lett. Megjelentek a többsimeretlenes függvények: $y = f^k(x, z)$, amelyek rangja, a „k” mindinkább nőtt. Ez oda vezetett, hogy ugyanazon események, amelyek t_1 időben történtek és kifejezhetők voltak $y = f^k(x)$ függvénnyel, a t_2 időben nem fejezhetők ki csak $y = f^k(x, z)$ függvény segítségével. Ha t_3 időben vizsgáljuk meg a t_1 időben megtörtént hasonló eseményt, észrevesszük, hogy az $y = f^k(x, z)$ függvény már nem jelent megoldást, a modell sokkal komplexebb lesz. A változatlanok hitt paraméterek, $x, z, \dots, j \dots n$ között is léteznek összefüggések, és nem is lineárisak, hanem „k” rangú függvények. Tehát $y = \Phi^k[x(f_j^k z)]_k$ függvény lesz, ahol „i” közelít a „j”-hez. Ez a természeti összefüggés a t_n időben az $y = \Phi_k^m[f^k(x)]_x$ függvényhez vezet, ahol $n \rightarrow \infty$ (közelít a végtelenhez), $m \rightarrow \infty$. Csak nem ismerjük a gyorsaságot, amellyel az „n” és „m” halad a végtelen felé. A függvény általános formája a következő lesz:

$$y = \Phi^m[f_j^k(x_n)], \text{ ahol } m \rightarrow \infty, n \rightarrow \infty, i \rightarrow \infty, j \rightarrow \infty$$

Tehát végső esetben „y” mindjobban megismerhetetlenné válik. A megismerés egyre inkább lemarad az igazi valóságtól (az abszolút valóságtól). Tehát csak relativisztikus megismerésről beszélhetünk. Ezért az események vizsgálatánál meg kell határoznunk az abszolút változatlanokat, mondjuk x_1 paramétert, és azt kell állítanunk, hogy x_1 nem egyenlő az $f(x_2 \dots x_n)$ függvénnyel. Vagy szükséges bizonyos összefüggések leegyszerűsítése, $x_1 = f(x_1)$, $x_2 = f(x_2)$, linearizálása. Így a modell egyszerűsödni fog, és találunk egy $y_1 = \Theta_1^k(f_j x_n)$ függvényt, ahol $K \neq \infty$; $i \neq \infty$; $j \neq \infty$ és $n \neq \infty$. Ez elvezetett a jelenség relativisztikus megismeréséhez.

Azt a tényt, hogy a részfüggvények mennyire linearizálhatók, vagy x_1 , x_2 , x_3 mennyire abszolútizálható, gyakorlati, statisztikai számmutatók határozzák meg. Ez az elmélet is elvezet a létezés általános elméletéhez, amely kimondja, hogy a jelenségek (Y_x) az „N” dimenziós rendszerben játszódnak le, egy $Y_x = \Phi_a^\gamma[x_n(x)_n]$ függvény szerint, s a $\Gamma = \Gamma(x,y,z,t)$ téridőgörbületben, -kontinuumban mint holografikus vetületek jelennek meg az $y_\lambda = F^\alpha[\omega(\chi)_j]$ formában. A jelenségek teljes, pontos meghatározásához szükség van az „N” vetület ismeretére. Vannak olyan makroszkopikus fizikai jelenségek, ahol a négy paraméter (x,y,z,t) ismerete az $Y_x = \Phi_\alpha^\gamma[x_v(x)_v]$ függvényt azonosítássá teszi az $y_\lambda = \Phi^\alpha[\omega(\chi)_j]$ függvényvel. Ezek határesetei az N dimenziós rendszerben lejátszódó jelenségeknek, amelyek a $\Gamma = \Gamma(x,y,z,t)$ téridőgörbületben tükröződnek. Ezek határesetek, vagyis az „indeterminált”, a meghatározatlan határesetei. Ez még úgy is kifejezhető, hogy a meghatározatlanok egymásban és egymással olyan összefüggésben állanak, hogy a $\Gamma = \Gamma(x,y,z,t)$ rendszerben meghatározottak, kiszámíthatók lesznek. Általában az ilyen összefüggések lineárisaknak látszanak, vagy nem magasrangú függvények formájában jelentkeznek. Ezek, hangsúlyozni kell, csak határesetek és nem általánosíthatók. A függvény-egyenletrendszer multiszisztémikus:

$$Y_\chi = \Phi_\alpha^\gamma[x_\mu(x_v)] \text{ ahol } \chi \rightarrow \infty, \mu \rightarrow \infty, v \rightarrow \infty.$$

Tehát Y_c abszolút megismerése lehetetlen, mert az egyenletrendszer nem megoldható. Meg kell tehát

elégednünk a valóság relativisztikus megismerésével. Ez a mi megismerésünk határa, nem tudjuk megoldani az $Y_\chi = \Phi_\alpha \gamma[x_\mu(x_v)]$ függvényt. Ez arra készítet bennünket, hogy alázatosan hajtsuk meg fejünket a Teremtő előtt, aki e függvényt szerkesztette és algoritmusát a Nagy Programba belehelyezte. Elégedjünk meg azzal a lehetőséggel, hogy konverzációt, kapcsolatot tarthatunk fenn a grandiózus komputerrendszerben a vezérkomputerrel. Használjuk ki azt a lehetőséget, hogy az „ Y_χ ” függvény megközelítéséhez kutatómunkánkban Őt segítségül hívhatjuk. Örvendjünk és legyünk hálásak, hogy adta nekünk egyszülött Fiát, aki mindjobban tökéletesíti, ha megengedjük, a mi programunkat a komputerrendszerben, hogy elküldte nekünk a Vigasztalót, a Szentlelket, aki a mi alprogramunkat futtatja a komputerrendszerben, hogy megmentsen minket az örök kárhozattól és nekünk ajándékozza az örök életet. Bízunk Őbenne, a Teremtőben, használjuk szeretettel kódrendszerét – a Szentírást – mindennapi életünkben, tudván azt, hogy „Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. Ámen.

4. Dimenziók... vagy energiasűrűségi szintek?

Mid van ugyanis, amit nem kaptál volna?

Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekedel,
mintha nem kaptad volna? (1Kor 4,7)

Igen, ha a bölcsességért kiáltasz,
és az értelemért a te szódat felemeled,
ha keresed azt, mint az ezüstöt, és mint
a kincseket kutatod azt, akkor megérted
az Úrnak félelmét, és az Istennek
ismeretére jutsz. Mert az Úr ad
bölcsességet, az Ő szájából tudomány
és értelem származik (Péld 2,3-6).

Hosszú kutatások és vergődések után, Istennek hála, megértettem, hogy a látható a láthatatlanban lakozik, és az Isten örökkévalóságában. Ezt a Szentírásból már nagyon régen tudjuk: Különösen Pál apostol hívja fel erre a figyelmet: „...mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók” (2Kor 4,18). Megpróbáltam elképzelni a többdimenziós rendszert a láthatatlanban. Ez lehetetlennek bizonyult. Meg kellett elégednem azzal, hogy a többdimenziós rendszer tartalmazza a négydimenziós térgörbületet vagy a téridő-kontinuumot, ahol még a mi megfigyeléseink lehetségesek. Tehát mi csak a holografikus vetületeit tapasztalhatjuk, figyelhetjük meg azon jelenségeknek, amelyek a többdimenziós rendszerben játszódnak le. A makroszkopikus jelenségeket már másképpen figyelhetjük meg. Ezek már oly módon mennek végbe a többdimenziós rendszerben, hogy ugyanakkor jelennek meg a négydimenziós

téridőgörbületben is. Hogyan? Mintha a téridőgörbület egyik síkja lenne a többdimenziós rendszernek, és a makroszkopikus események vagy jelenségek egybeesnek saját vetületeikkel. Tehát a meghatározatlanon épül fel a meghatározott, a makroszkopikus jelenségek a nagy számok törvénye szerint.

A meghatározatlan, indeterminált jelenségek viszont már nem a síknak elképzelt téridőgörbületben mennek végbe, hanem „ezen felül”, a többdimenziós rendszerben, és ezeknek a téridőgörbületben csak a holografikus vetületeit észlelhetjük (korpuszkuális vagy hullámtulajdonságát a mikrorészecskéknek) a vetítőszög-kísérlet függvényében.

Hogyan lehet elképzelni a többdimenziós rendszert, amely a téridőgörbületet, -kontinuumot is magában foglalja? Semmiképpen sem hasonlít egy négydimenziós téridőgörbülethez, mert akkor megfigyelhető – vagy ha nem is közvetlenül megfigyelhető, de matematikailag azonosan felépíthető lenne. A makrofizikai, de főleg a mikrofizikai jelenségek hosszas tanulmányozása oda vezetett, hogy a különböző energiasűrűségi szinteknél keressem a dimenziók számának rejtélyét. De miért éppen az energiasűrűségi szinteknél? A Szentírás útmutatása nélkül nem jöttem volna erre rá. Tekintsünk csak vissza a Bibliában leírt csodákra. Mindegyik óriási energiaátvitelnek volt az eredménye. Most itt nem fogjuk részletezni, elég az, ha arra gondolok, amit Jézus Krisztus mondott a tanítványainak és nekünk is: Ha csak egy mustármagnyi hitetek volna, a hegynek azt mondnátok, boruljon a tengerbe, és úgy lenne. A hitnek mérhetetlen eredményeire hívja fel a figyelmünket Jézus. Hit által minden lehetséges, mondja Pál apostol. Tehát rop-

pant nagy energiák mozgósításáról van szó, amiket Krisztus az Ő Szent Lelke által mozgósít azok számára, akik teljes bizalommal hisznek benne. Csodálatos energiaátalakulások történnek a láthatatlanban, a többdimenziós rendszerben. Tehát a dimenziók rejtélyét az energiáknál kell keresnünk, illetve az energiasűrűségi szinteknél.

De hogyan induljunk el, milyen kritériumok alapján? Elképzelhető, hogy a *dimenziók száma az energiasűrűségi szintekkel* arányos. Melyek ezek az arányok? Minél magasabb az energiasűrűségi szint, annál több dimenziót igényel a jelenség, ami végbemegy. Az energiát mint mennyiséget valamihez viszonyítani kell. Így jutunk el az energiasűrűséghez. Mindjárt látjuk, hogy a legnagyobb energiasűrűségeket vagy energiasűrűségi szinteket a mikrorészecskéknél találjuk meg. Egy tárgynak, ami mozog, mozgási és potenciális energiája van. Ha tehát mozgási energiája van, mindjárt jelentkezik a sebesség is. Még tekintetbe kell venni azt, hogy van gravitációs tér, vannak kvantummennyiségek, és nem kerülhetjük el az általános relativitást sem. A kép lassan összeáll. De matematikailag levezetni egy olyan képletet, amely az energiasűrűségi szinteket és a dimenziók számát is meghatározza, nagyon nehéz. Még fennáll egy másik nehézség is. A makrofizikai jelenségeknél a fizikai törvények egyik határesetével találkozunk. Itt már nem kell számolnunk a kvantummennyiségekkel, és a határozatlansági relációt sem szükséges, hogy igénybe vegyünk. A makrofizikai jelenségekre a determináltság = meghatározhatóság jellemző. Ezzel szemben a mikrofizikai jelenségeknél mindezekkel számolni kell. Ezek a megfigyelhetetlenben, a láthatatlanban, a többdimenziós

rendszerben játszódnak le, tehát az *energiasűrűségi szinteket* és ennek megfelelően a *dimenziókat* csak empirikus képletek segítségével számíthatjuk ki (ha egyáltalán kiszámíthatók?), logikai spekulációk alapján.

Nem mondtam le a dimenziók száma és a specifikus energiasűrűségi szintek összefüggéséről.

A makrofizikai jelenségeknél a fény sebessége nem léphető át. $C = 300\,000$ km/s (mert erre a relativitáselmélet kötelez, ami igazolt). A jelenségek pontosan megfigyelhetők, kiszámíthatók, tehát nem lépik át a négydimenziós téridőgörbületet, -kontinuumot. Az empirikus matematikai képlet meg kell hogy feleljen ezeknek a követelményeknek.

A makrofizikai jelenségek energiasűrűségi szintjeinek képletét a következő elgondolások alapján vezetjük le: W = energia; v = térfogat, amelyben az energia hat; $V(x, y, z, t)$ téridő; Y = energiasűrűségi szint; W_0 , V_0 = kezdeti állapot.

$$Y = \left[\frac{w/v}{W_0/V_0} \right]^4 = \left[\frac{w}{W_0} \cdot \frac{V_0}{v} \right]^4; w = mv^2; w_0 = m_0 c^2; \frac{v}{c} = u \quad (1)$$

A relativikus képletek a Minkowski-térben (Lorenz-transzformációk): m_0 = nyugalmi tömeg, m = a test tömege, t = relativikus idő, x, y, z , a tér dimenziói, 0-val jelzett kezdeti állapotok.

$$m = \frac{m_0}{\sqrt{1 - \left(\frac{v}{c}\right)^2}} = \frac{m_0}{\sqrt{1 - u^2}}; x = \frac{x_0}{\sqrt{1 - \left(\frac{v}{c}\right)^2}} = \frac{x_0}{\sqrt{1 - u^2}};$$

$$y = \frac{y_0}{\sqrt{1 - u^2}}; z = \frac{z_0}{\sqrt{1 - u^2}}$$

$$t = t_0 \sqrt{1 - \left(\frac{v}{c}\right)^2} = t_0 \sqrt{1 - u^2};$$

$$\frac{w}{w_0} = \frac{m_0}{\sqrt{1 - u^2}} v^2 \cdot \frac{1}{m_0 c^2} = \frac{u^2}{\sqrt{1 - u^2}}; \frac{v_0}{v} = \frac{x_0 y_0 z_0 t_0}{xyzt} = 1 - u^2$$

$$Y = \left[\frac{u^2}{\sqrt{1 - u^2}} (1 - u^2) \right]^4 = u^{12} - 2u^{10} + u^8, \text{ ahol } u = \frac{v}{c}$$

$$Y_{\max}, \text{ ahol } \frac{\partial Y}{\partial u} = 0 \text{ és } \frac{\partial^2 Y}{\partial u^2} < 0; \frac{\partial Y}{\partial u} = 12u^{11} - 20u^9 + 8u^7 = 0$$

egyszerűsítve

$$12u^4 - 20u^2 + 8 = 0$$

$$\text{nevezzük el } u^2 = k \text{ kapjuk; } k_{1,2} = \frac{20 \pm 4}{24}; k_1 = 1$$

$$u^2 = 1; u = \pm 1; v = c \text{ behelyettesítve } Y_0 = 0; Y_{\max} = 0,02194$$

Az energiasűrűségi szint nagyon alacsony, a dimenziók száma $N = e^y + b \equiv 4$; $e^y = 1$; $b = 3$; $e^{Y_{\max}} = 1,0022$ (a tér 3 dimenziója)

$$N = 1,002 + 3 = 4,002 \approx 4$$

Tehát a téridőgörbületben, téridő-kontinuumban a makroszkopikus jelenségek sohasem lépik át a negyedik dimenziót. Amint mondtuk az előbbieken, a jelenségek egybeesnek saját holografikus vetületeikkel, mert magában a négydimenziós téridőgörbületben, -kontinuumban történnek.

A *mikroszkopikus jelenségeknél* az energiasűrűségi szintek nem ilyen egyszerűen találhatók meg. Amint mondtam, tekintetbe kell venni a relativitáselméletet, az általános gravitációs állandó (G) és a fény

sebességének jelenlétével (C) a határozatlansági relációt és a kvantummenntiségeket (h). Így eljutunk egy új állandóhoz: „CGh”, amit holografikus állandónak neveztem, h = a Plank-állandó.

Ily módon a következı empirikus képletet ajánlom, figyelembe véve az elıbb elmondottakat.

Y = energiasırúségi szint, N = a dimenziók száma:

$$Y = \left[\ln \left(\frac{w \cdot v \cdot CGh}{v} \right)^4 \right]^{1/3} ; w = \frac{mv^2}{2} ; m = \frac{m_0}{\sqrt{1 - \left(\frac{v}{c} \right)^2}} \text{ (tömeg)} \quad (4)$$

r = a részecske sugara, $V = \frac{4\pi r^3}{3}$ (a részecske térfogata)

az állandók: $h = 6,625 \cdot 10^{-27}$ cgs.

$G = 6,67 \cdot 10^{-8}$ cm³/grs²

$C = 300\,000$ km/s = $3 \cdot 10^{10}$ cm/s

$CGh = 132,5 \cdot 10^{-25}$.

Y = energiasırúségi szint $N = Y \cdot Y + \sqrt{Y}$,

ahol N a dimenziók száma: $N = Y^{3/Y+1}$.

Az „idı” dimenzióján kívül legalább 4 dimenzió szükséges ahhoz, hogy átlépjük a négydimenziós téridıgörcbületet, de a jelenségek holografikus vetületei a 3+1 dimenziós „sík” téridıgörcbületben jelentkeznek.

A többdimenziós rendszerben az „idı” dimenziója nem azonos a téridıgörcbületben található idı dimenziójával, de ennek minden holografikus vetületében *szimulitin* módon reprodukálódik, mintha egy „idı”-nek nevezett tengely körül helyezkednének el a többi dimenziók. Mindaddig, amíg a többdimenziós rendszerben végbemenı jelenségeknek lehetséges holografikus vetületeként megjelenni a téridıgörcbületben, a

többdimenziós rendszer e részét analóg módon szintén egy görbült felületnek képzeljük el. A továbbiakban láthatjuk, hogy lesznek olyan energiasűrűségi szintek, amelyek olyan nagy számú dimenzióhoz vezetnek, ahol az idő „imagináriussá”, gyakorlatilag nemlétezővé válik: ez az Isten *Örökkévalósága*, ahol a múlt, a jelen és a jövő egybeesik. A Bibliában megtalálható: „ott nem lesz már idő”. Az időt leképezhető többdimenziós görbült felület addig a dimenzióig tart, ahol az „ősrobbanás”, a Big Bang kezdődött. ($t = 0$).

A fent megadott képlet segítségével – a számításokat elvégezve – azt látjuk, hogy a mikroszkopikus jelenségek minden esetben több dimenziót igényelnek mint 4!

A mikrorészecskéknél a számításokat elvégezve, a következő eredményekre jutunk. Az *energiasűrűségi szintek* a korpuszkulák (részecskék) esetében a sebesség függvényében nőnek, de sohasem lépnek át bizonyos energiasűrűségi szintet és ennek megfelelően bizonyos dimenziót. Így a számítások eredményei:

– elektronok és pozitronok :

4,8–6,9 energiasűrűségi szintek

6–8. dimenziók

– neutrino-antineutrinok:

4,85–7,77 energiasűrűségi szintek

6,5–8,5. dimenziók

– protonok és antirészecskék:

4,5–5,3 energiasűrűségi szintek

6–7. dimenziók

(a gyorsított protonon a fénysebességhez közel érik el a 7. dimenziót)

– deutérium:

4,7–5,3 energiasűrűségi szint és ennek
megfelelő
6–7. dimenziók

– trícium:

4,8–5,3 energiasűrűségi szint és ennek
megfelelő
6–7,6. dimenziók

Általában a hadronok, mezonok és leptonok a legnagyobb sebesség, a fénysebesség közelében sem haladják meg a 6,7 energiasűrűségi szintet és az ennek megfelelő 8. dimenziót.

A hadronok, mezonok alapköveinek a kvarkok esetében a fénysebesség közelében megtaláljuk 7-nél nagyobb energiasűrűségi szintet, ami megfelel a 10. dimenzióknak.

Tehát a „kvantumlétrán” a legnagyobb energiájú részecskék a kvarkok alkotóelemei, ezután következnek a kvarkok és a leptonok, csak ezek után jönnek a mezonok és a hadronok.

A komplex részecskék, mint a deutérium, trícium, kisebb sebességek esetében az 5–6. dimenzióban „mozognak” vagy játszódnak le a mikrojelenségeik.

A *sugárzás*nál át kell alakítani a képletet, mert a *fotonok* esetében nem ismerjük ezek sugarát, hogy kiszámíthassuk térfogatukat, ha nem ismerjük a frekvenciájukat (rezgésszámaikat) és hullámhosszukat. A fotonokra ható erők egyensúlyából viszont kiszámítható egy fiktív térfogat:

$$V = \frac{2e^2}{c^2} \lambda \quad e = 4,8 \cdot 10^{-10} \text{ cgs}$$

ahol e = az elektromos töltés

λ = a sugárzás hullámhossza

a $v = c = 3 \cdot 10^{10}$ cm/s

Behelyettesítve a fenti értékeket, ezt kapjuk:

$$Y = \left[\ln \left(\frac{w \cdot v \cdot CGh}{v} \right)^4 \right]^{1/3} = \left[\ln \frac{5,67 \cdot 10^{44}}{\lambda^8} \right]^{1/3} \quad (5)$$

és

$$N = Y^{3/Y+1} \text{ vagy } N = Y^{Y+\sqrt{Y}}$$

Elvégezve a számításokat a különböző hullámhosszú sugarakra, $v = c$

– infravörös:

$$\lambda = 10^{-3} \text{ cm } Y = 5,4; N = 7. \text{ dimenzió}$$

– látható sugarak:

$$\lambda = 10^{-4} \text{ cm } Y = 5,6; N = 7,26$$

– ultraviola 1:

$$\lambda = 10^{-5} \text{ cm } Y = 5,78; N = 7,87$$

– ultraviola 2:

$$\lambda = 10^{-7} \text{ cm } Y = 6,14; N = 7,92$$

– X-sugarak:

$$\lambda = 10^{-8} \text{ cm } Y = 6,3; N = 8,1$$

$$\lambda = 10^{-9} \text{ cm } Y = 6,45; N = 8,28$$

– γ -sugarak: $\lambda = 10^{-14}$ cm $Y = 7,08; N = 9$

$$\lambda = 10^{-20} \text{ cm } Y = 7,78; N = 9,83 \text{ e} = 1,3 \cdot 10^7 \text{ GeV}$$

$$\lambda = 10^{-22} \text{ cm } Y = 7,98; N = 10 \text{ e} = 1,3 \cdot 10^9 \text{ GeV}$$

Ilyen nagy energiákat laboratóriumban még nem sikerült előállítani. A sugárzás lépcsője a hullámhosszszat (λ -t) csökkentve:

$$\lambda = 10^{-23} \text{ cm } Y = 8,07, N = 10,16$$

$$\lambda = 10^{-24} \text{ cm } Y = 8,17, N = 10,27$$

$$\lambda = 10^{-25} \text{ cm } Y = 8,26, N = 10,38$$

$$\lambda = 10^{-26} \text{ cm } Y = 8,35, N = 10,48$$

$$\lambda = 10^{-27} \text{ cm } Y = 8,43, N = 10,57$$

$$\begin{aligned}
\lambda &= 10^{-28} \text{ cm } Y = 8,52, N = 10,67 \\
\lambda &= 10^{-29} \text{ cm } Y = 8,6, N = 10,76 \\
\lambda &= 10^{-30} \text{ cm } Y = 8,68, N = 10,85 \\
\lambda &= 10^{-31} \text{ cm } Y = 8,77, N = 10,95 \\
\lambda &= 10^{-32} \text{ cm } Y = 8,85, N = 11 \text{ e } = 10^{19} \\
&\text{Gev; } t = 10^{-43} \text{ s.}
\end{aligned}$$

Ez történt a Planck-időben, amely nagyon közeli volt a Big Banghez: $t = 0$ s.

A Big Bang pillanatában, ha a Planck-időn belül $t = 10^{-43}$ s, ha a fizika törvényei nem változnak vagy nem változnának, a sugárzás hullámhossza $\lambda = 10^{-75}$ cm; $Y = 11,4$, $N = 14$, ez lenne a $t = 0$ s. dimenzió, amikor a hordozott energia $e = 1,3 \cdot 10^{62}$ GeV a $V = 4,2 \cdot 10^{-225}$ cm³, az energiasűrűség $\delta = 10^{283}$ gr/cm³.

Ebben az esetben nem képzelhetünk el a fénysebességet meghaladó sebességet. Az ezzel a sugárzással elinduló rezgésidő $t = 3,5 \cdot 10^{-86}$ s. A képlet nem akadályozza meg a $v > c$ fénysebességének átlépését: Ez viszont imaginárius időhöz vezet. Ugyanakkor a térfogat is imaginárius. Az átalakított képlet a következő:

$$Y = \left[\ln \frac{v^{16}}{\lambda^8} \cdot 13,17 \cdot 10^4 \cdot 10^{-32 \times 4} \right]^{1/3} = \left[\ln \frac{v^{16}}{\lambda^8} \cdot 13,17 \cdot 10^4 \cdot 10^{-128} \right]^{1/3}$$

és $N = Y^{3/Y+1}$ (6)

$$\begin{aligned}
v &= 10 \quad C = 3 \cdot 10^{11} \text{ cm/s } \lambda = 10^{-76} \text{ cm } Y = 11,52 \\
&\quad N = 14,03 \\
v &= 100 \quad C = 3 \cdot 10^{12} \text{ cm/s } \lambda = 10^{-77} \text{ cm } Y = 11,68 \\
&\quad N = 14,18 \\
v &= 10^3 \quad C = 3 \cdot 10^{13} \text{ cm/s } \lambda = 10^{-78} \text{ cm } Y = 11,87 \\
&\quad N = 14,33
\end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
v = 10^4 \quad C = 3 \cdot 10^{14} \text{ cm/s} \quad \lambda = 10^{-79} \text{ cm} \quad Y = 11,95 \\
N = 14,47 \\
v = 10^5 \quad C = 3 \cdot 10^{15} \text{ cm/s} \quad \lambda = 10^{-80} \text{ cm} \quad Y = 12,07 \\
N = 14,6 \\
v = 10^6 \quad C = 3 \cdot 10^{16} \text{ cm/s} \quad \lambda = 10^{-81} \text{ cm} \quad Y = 12,2 \\
N = 14,75 \\
v = 10^7 \quad C = 3 \cdot 10^{17} \text{ cm/s} \quad \lambda = 10^{-82} \text{ cm} \quad Y = 12,32 \\
N = 14,87 \\
v = 10^8 \quad C = 3 \cdot 10^{18} \text{ cm/s} \quad \lambda = 10^{-83} \text{ cm} \quad Y = 12,44 \\
N = 15 \\
v = 10^9 \quad C = 3 \cdot 10^{19} \text{ cm/s} \quad \lambda = 10^{-84} \text{ cm} \quad Y = 12,5 \\
N = 15,1 \\
v = 10^{10} \quad C = 3 \cdot 10^{20} \text{ cm/s} \quad \lambda = 10^{-85} \text{ cm} \quad Y = 12,67 \\
N = 15,26 \\
v = 10^{20} \quad C = 3 \cdot 10^{30} \text{ cm/s} \quad \lambda = 10^{-95} \text{ cm} \quad Y = 13,70 \\
N = 16,4
\end{aligned}$$

Ebben az esetben

$$\begin{aligned}
e = 1,5 \cdot 10^{112} \text{ GeV}; \gamma = 3,4 \cdot 10^{132} \text{ GHz} \\
v = 10^{25} \quad C = 3 \cdot 10^{35} \text{ cm/s} \quad \lambda = 10^{-100} \text{ cm} \quad Y = 14,2 \\
N = 16,91 \\
v = 10^{30} \quad C = 3 \cdot 10^{40} \text{ cm/s} \quad \lambda = 10^{-105} \text{ cm} \quad Y = 14,64 \\
N = 17,38 \\
v = 10^{40} \quad C = 3 \cdot 10^{50} \text{ cm/s} \quad \lambda = 10^{-110} \text{ cm} \quad Y = 15,33 \\
N = 18,12 \\
v = 10^{50} \quad C = 3 \cdot 10^{60} \text{ cm/s} \quad \lambda = 10^{-125} \text{ cm} \quad Y = 16,2 \\
N = 19 \\
v = 10^{60} \quad C = 3 \cdot 10^{70} \text{ cm/s} \quad \lambda = 10^{-135} \text{ cm} \quad Y = 16,87 \\
N = 19,75 \\
v = 10^{65} \quad C = 3 \cdot 10^{75} \text{ cm/s} \quad \lambda = 10^{-140} \text{ cm} \quad Y = 17,72 \\
N = 20
\end{aligned}$$

A 20. dimenzióban az energia: $e = 1,3 \cdot 10^{183}$ GeV, és az ennek megfelelő tömeg:

$$m = h \frac{v}{\lambda} = 2,2 \cdot 10^{48} \text{ gr} = 2,2 \cdot 10^{33} \text{ GTo (GigaTonna)},$$

a rezgésidő

$$t = \frac{\lambda}{v} = 10^{-205} \text{ s.}$$

A sebességek csökkenésével arányosan nőnek a hullámhosszak, vagy csökkennek a sugárzás rezgésszámai. Így ha a sebesség a fény sebességére csökken le: $v = C$ (a sugárzás „fénnyé fagy” – az egyik tudós szerint), a hullámhossz meg nő: $\lambda = 10^{-75}$ – ez a $t = 0$ s, ami megfelel a Big Bangnek. Ez a megállapítás nagyon fontos a „szingurálítások” elkerüléséhez a „standard” elméletben. (Meghatározás a szerzőtől.)

Amint látjuk, semmi sem akadályozza a matematikai számításoknál a sebesség és a rezgésszám (frekvencia) növekedését. Mindkettő haladhat a végtelen felé, de a dimenziók száma lassabban nő és halad a végtelen felé. Például $v = 10^{100} C = 3 \cdot 10^{110} \text{ cm/s}$ $\lambda = 10^{-175} \text{ cm}$; $Y = 19,14$; $N = 22,15$; az ennek megfelelő energia $e = 1,3 \cdot 10^{262}$ GeV, behelyettesítő tömeg $m = 4,45 \cdot 10^{38} \text{ gr}$, rezgési idő $t = 3,3 \cdot 10^{-286} \text{ s}$.

Tovább növelve a sebességet: $v = 10^{1000} C = 3 \cdot 10^{1010} \text{ cm/s}$; $\lambda = 10^{-1075} \text{ cm}$ $Y = 38,43$; $N = 42,15$; az energia $e = 1,3 \cdot 10^{2062}$ GeV a tömege $m = 4,45 \cdot 10^{-38} \text{ gr}$; a rezgési idő $t = 3,3 \cdot 10^{-2086} \text{ s}$ $V = 4,2 \cdot 10^{-3225} \text{ cm}^3$;

$$m = \frac{2e}{v^2} = 2ev^2.$$

Látszik, hogy van egy maximuma, ahonnan a sebesség növekedésével négyzetesen csökken. A tömegsűrűség állandóan nő. Ebben az esetben

$$\rho = \frac{m}{v} = 1,2 \cdot 10^{3187} \text{ gr} / \text{cm}^3.$$

Ha feltételezzük, hogy $v = 10^{10\,000} \text{ C} = 3 \cdot 10^{10\,010} \text{ cm/s}$ $\lambda = 10^{-2075} \text{ cm}$, akkor $Y = 39,37$; $N = 43,12$; $m = 4,45 \cdot 10^{-7956} \text{ gr}$.

Ez egy nagyon lényeges észrevétel. Ezek vagy ilyen fajta rezgések ma is léteznek, de a jelenségek olyan dimenziókban játszódnak le, ahonnan a négydimenziós téridőgörbületben *holografikus vetület* nem jelenhet meg. Ez a megállapítás megengedi a *párhuzamos univerzumok* létezését, amelyek alapiában különböznek a mi univerzumunktól, a mi téridőgörbületünkétől. Hogy hány ilyen párhuzamos univerzum létezik, ahol a sebesség meghaladja a fény sebességét, azt nem tudhatjuk, és földi életünkben nem is tudhatjuk meg soha. Ez örökre a Teremtő titka marad. Mindenesetre grandiózusak azok a dolgok is, amiket teremtő Istenünk nekünk sejteni enged. Gondolom, hogy ezek után a világ materialista elméletét (eredetét) senki sem fogja tudni fenntartani.

Ezek a rezgések (ahol $v > c$), ha anyaggá alakulnak, akkor csak tahiionok keletkezhetnek. Megjegyzésként: a tahiionok nyugalmi tömege imaginárius értéket vesz fel. Ezért igen csodálatos lehet a párhuzamos univerzumok karaktere és az ezekben működő fizikai törvények jellege.

Meglátjuk a következő részekben, mily fontos szerepet játszhattak a tahiionok a mi univerzumunk megteremtésében, illetve mi módon használhatta fel a Teremtő e furcsa, de csodálatosan viselkedő entitásokat a világok megteremtésében.

A tahionok világa

$$m = \frac{m_0 i}{\sqrt{1 - \left(\frac{v}{c}\right)^2}},$$

ha $v < c$ (a mi univerzumunkban),

m = imaginárius,

ha $v = c$, az m = imaginárius végtelen (ez nem értelmezhető, csak matematikai jelentősége van)

Az előbbi fejezeteknél láttuk, hogy azon sugárzásoknál, ahol a sebesség meghaladja a fény sebességét, egy olyan dimenziót érünk el, ahol az idő imaginárius!

$$t = t_0 \cdot \sqrt{1 - \left(\frac{v}{c}\right)^2} \quad \text{imaginárius.}$$

Hasonlatosan a tér koordinátái is imaginárius értéket vesznek fel, így

$$x = x_0 \cdot \left(1 - \left(\frac{v}{c}\right)^2\right)^{-1/2}, \quad y = y_0 \cdot \left(1 - \left(\frac{v}{c}\right)^2\right)^{-1/2},$$

$$z = z_0 \cdot \left(1 - \left(\frac{v}{c}\right)^2\right)^{-1/2} \quad \text{imagináriusak.}$$

Tehát ha beszélhetnénk téridőgörbületről, az a mai ismereteinknek megfelelően csak *imaginárius* lehet. Így a tahionok világa egészen különleges és számunkra érzékelhetetlen. Mégis, az előbbi fejezetnél bemutatott rezgéseknél $v > c$ kiszámítható a hordozóenergia és a tahionok relativisztikus tömege, amelyek valós értékeket vesznek fel. Bizonyos sebességig a tömeg nő, azután meg rohamosan csökken. Nem ez

mondható el az energiáról, amely a sebesség és a frekvencia növekedésével, azaz a hullámhossz csökkenésével állandóan nő. Látható, hogy olyan rezgések esetében, ahol például $v = 3 \cdot 10^{10\ 010}$ cm/s és $\lambda = 10^{-2075}$ cm, a tömeg értéke nagyon kicsi: $m = 4,45 \cdot 10^{-7956}$ gr $t = 3,3 \cdot 10^{-12085}$ s. Ez a jelenség a 43. dimenzióban történik, ahol már *az időtengely imaginárius*. Ezzel szemben, ha a tahiionok sebessége csak $100\ C = 3 \cdot 10^{12}$ cm/s $\lambda = 10^{-77}$ cm $Y = 11,68$; $N = 14,18$, a dimenziók száma (viszonylagosan) nagyon alacsony, $N = 14,18$, az előbbi esethez képest. Itt a hordozott energia $e = 20 \cdot 10^{62}$ erg $m = 4,45 \cdot 10^{38}$ gr $= 4,45 \cdot 10^{23}$ GTo; a relasztivisztikus tömeg értéke nagyon nagy: Valamint $= 4,2 \cdot 10^{-231}$ cm³, az energia sűrűsége nagyon nagy, tömegsűrűsége szintén nagyon nagy: $1,3 \cdot 10^{269}$ gr/cm³. A tahiionok világa az „ellentétek” világa; ebben az esetben a *komplementaritás* elmélete érvényesül. Az anyag sűrűsége, koncentrációja igen nagy: $1,3 \cdot 10^{269}$ gr/cm³; elképzelhető, hogy ez nem más, mint tahiionokból összetevődött „fekete lyukak”, amelyek mégis sugároznak. Ilyen fekete lyukból alakulhatott ki a mi univerzumunk is.

A szingularitások elkerülésének lehetősége

Az előbbi fejezetekből láthattuk, hogy a nagyon nagy frekvenciájú és nagyon nagy sebességű sugárzásoknál a tömeg értéke nagyon kicsi, az idő értéke imaginárius, de kicsi. Az „anyag”, jobban mondva a tömeg sűrűsége nagyon nagy.

Elképzelhető, hogy a Teremtő igen nagy frekvenciájú és sebességű (∞) sugárzással kezdte a Teremtést.

Amint láttuk, a téridő imaginárius, az idő imaginárius, a sugárzás térfogata imaginárius. De a sugárzás mégis létezhetett/létezett. A sugárzás frekvenciája fokozatosan csökkent, a sebessége is csökkenően közelített a fény sebességéhez: $C = 3 \cdot 10^{10}$ cm/s. A jelenségek a magasabb dimenziók rendszeréből haladtak az alacsonyabb dimenziók (a 14. dimenzió) felé. Amikor a sebesség eléri a fény sebességét: $v = C$, a hullámhossz megnő a $\lambda = 10-75$ cm értékre, a $v = 4,2 \cdot 10^{-225}$ cm³, az ekvivalens tömeg értéke $m = 4,45 \cdot 10^{38}$ gr, a sugárzást hordozó energia $1,3 \cdot 10^{62}$ GeV. *Tehát egy kvantumjelenséggel találkozunk. Nem végtelen az energiasűrűség és nem végtelen a kezdeti téridő görbülete. Tehát nem léteznek a szingularitások.* Ezzel megoldódott a „gordiuszi csomó”, az ősrobbanás, a Big Bang elmélet a standard modell esetében. Tehát elindult a világora, a 14. dimenzióban végbement ősrobbanás indította el. Ez jelentette az idő kezdetét a téridőgörbületben és az univerzumban, ami azóta is expanzióban (kitágulásban) van. Még egyszer összefoglalva: a $t = 0$ s pillanatában a sugárzásnak a következő karakterisztikái voltak:

$v = C = 3 \cdot 10^{10}$ cm/s, $e = 1,3 \cdot 10^{62}$ GeV; $\lambda = 10^{-75}$; $m = 5,45 \cdot 10^{23}$ GTo, $V = 4,2 \cdot 10^{-225}$ cm³, a tömegsűrűség $\delta = 1,3 \cdot 10^{263}$ gr/cm³. Ez jelentette univerzumunk megszületését. A jelenségek nagy gyorsasággal peregenek, mert a $t = 10^{-43}$ s Planck-időben a $v = C = 3 \cdot 10^{10}$ cm/s, az energia lecsökken: 10^{19} GeV-re, a téridő térfogata megnő: $V = 4,2 \cdot 10^{-96}$ cm³, a tömeg sűrűség is csökken $\delta = 1,3 \cdot 10^{91}$ gr/cm³ értékre. A jelenségek a 11. dimenzióban játszódnak le.

Elképzeltető, hogy a $t = 0$ s és $t = 10^{-43}$ s között jelent meg a graviton sugárzás és a téridőgörbület –

kontinuum– gravitációs tere. A 10. dimenzióban már olyan jelenségek játszódhatnak le, amik a kvarkok alkotó-elemeinek (risonok, fermionok) megjelenését eredményezik, a nagyon nagy energiájú fotonok ütközése folytán. Azután a 9. dimenzióban játszódhatnak le azok a jelenségek, amelyek a kvarkok kialakulását jelentik. Következnek a 8. dimenzió jelenségei: a leptonok megjelenése. Ezek után a hadronok és a mezonok következnek, majd megjelennek az atommagok és végül az atomok. Mindezekről az előbbi fejezetekben beszéltünk.

Az ismert kölcsönhatások a következőképpen válhattak ki (jelenhettek meg): Először kiválhatott a gravitációs kölcsönhatás a 12. dimenzióban; ezzel létrejött a gravitációs tér. Következett az erős kölcsönhatások kiválása a 9. dimenzióban (esetleg már a 10.-ben?) – ami a kvarkok szintetizálásának kezdetét jelentette. Ezen kölcsönhatások az atommagokban találhatók mint az alkotó részecskéket összetartó erők. Ezután következett a gyenge kölcsönhatás kiválása, ami a leptonokra hat és az atom stabilizálásában játszik szerepet. Legutoljára vált ki az elektromágneses kölcsönhatás, ami elvezetett a hidrogénatom megjelenéséhez. Az utóbbi két kölcsönhatásnak megfelelő jelenségek a 6–7. dimenziókban következtek be.

Az előbbieken említett részecskék a különböző energiájú fotonok, a különböző részecskék és fotonok ütközésének tulajdonítható. A teremtés folyamán a sugárzás és a megalkotott részecskék állandóan dinamikus egyensúlyban voltak. Kölcsönösen átalakultak részecskékre és sugárzásokra. Ez a folyamat mindaddig folytatódott, míg be nem állt az illető részecske termikus határa. Így jutott el az univerzum a mai for-

májához és a mai jelenségekhez, amelyek a jelenben is végbemennek a többdimenziós rendszerben a megfelelő dimenziókban és a megfelelő energiasűrűségi szinteken.

Összefoglalva az előbbi fejezetekben ismertetett folyamatokat, Isten örökkévalóságából állott elő a Láthatatlan – a különböző nagy frekvenciájú és a fénysebességet jóval meghaladó sugárzások és ezeknek megfelelő jelenségek a többdimenziós rendszerben. Tehát elmondhatjuk, hogy számunkra a többdimenziós rendszer láthatatlan és az is fog maradni. Nem létezett más, mint a többdimenziós rendszer, amelyet a Teremtő hozott létre, és az imaginárius tér és idő, illetve imaginárius téridőgörbület. Folyamatosan csökken a sugárzás rezgésszáma, és csökken a sebesség a fénysebesség felé. Amikor a $v = c$ a 14. dimenzióban, megjelenik az első kvantumsugárzás, és ezzel együtt kialakult a téridőgörbület. A téridőgörbület a láthatóhoz tartozik. Nyugodtan mondhatjuk azt, hogy a láthatatlanból állott elő a látható Isten parancsára.

Még egyszer hangsúlyozzuk, hogy mikor a sugárzás hullámhossza megnő $\lambda = 10^{-75}$ cm-re és sebessége lecsökken $v = C$ -re, az energiasűrűség nem végtelen és a téridőgörbület sem az. Az energia: $e = 1,3 \cdot 10^{62}$ GeV, a téridő térfogata: $V = 4,2 \cdot 10^{-225}$ cm³. *Tehát ez volt a Bib Bang kezdeti pillanata*, és nem volt szükség egyetlenegy *szingularitásra sem*. A Planck-időig ($t = 10^{-43}$ s) jelennek meg a 12–14. dimenzióban azok a jelenségek amelyek létrehozták a gravitonsugárzást és a gravitációs teret. Ekkor vált ki a gravitációs kölcsönhatás. A Planck-időben az energiasűrűség: $e = 10^{19}$ GeV, a hőmérséklet: $T = 10^{32}$ K°. Nagyon erős a foton-sugárzás, ami hozzájárult a gravitációs tér erősítéséhez. Ezen a

magas hőmérsékleten az anyagi részecskék még nem jelenhettek meg. Ha mégis jelentek meg a fotonok ütközése következtében, annak antirészecskéivel ütközve újra sugárzássá alakultak – egy alacsonyabb szintű dimenzióban.

A $t = 10^{-39}$ s időben az energiasűrűség lecsökken 10^{15} GeV-ra, a hőmérséklet meg $T = 10^{-28}$ K°; ezt GUT időnek nevezik. A sugárzás hullámhossza megnőtt $\lambda = 10^{-28}$ cm-re. Ezen a hőmérsékleten már megjelennek a *risonok*, fermionok és antirészecskéik. Megjegyzendő, hogy csak a fotonnak és a gravitonnak nincs antirészecskéje. Kialakul a termodinamikus egyensúly és fennáll mindaddig, míg az erős kölcsönhatás ki nem válik. Így megtalálhatóvá válnak a kvarkok alkotóelemei, a fermionok és/vagy a risonok.

Ezzel megkezdődik a kvarkok (18 kvark) kialakulása, szintézise és mindjárt utána a barionok szintézise (gluonok, bozonok). Ezek a nukleáris részecskék alkotói, illetve az atommag szerkezetében található rend fenntartói. Sokkal több kvark található az univerzumban mint antikvark. Máskülönben nem jöhetett volna létre az univerzum.

A Big Banggel megindult expanzió oly nagy, hogy a jelenségek felgyorsulnak, és a gravitációs meg az erős kölcsönhatás kiválása után a téridőgörbület meg az Univerzum mindjobban terjed (kiterjed). Ebben az állapotban általában egymilliárd foton jut egy anyagi részecskére: $n_\beta/n_\gamma = 10^{-9} \pm 1$.

Az expanzió, a kiterjedés a fény sebességével arányosan történik minden irányban. Ez nagymértékben lecsökkenti az energiasűrűséget és a hőmérsékletet. A t.w.s időt a $t = 10^{-11}$ s; $e = 300$ GeV; és $T = 10^{18}$ K° jellemzi. A sugárzás hullámhossza megnő $\lambda = 4,4 \cdot 10^{-16}$

cm-re. Az univerzum sugara „már” $r = 3$ mm-re nő (átmérője 6 mm). A termikus folyamatok dinamikus egyensúlya nem engedi megjelenni a protont, neutron, elektront, pozitront. Ezek antirészecskéikkel találkozáskor, egymást megsemmisítik. Kisugárzott energiává alakulnak át. A t.Q.C. idő jellemzői: $t = 10^{-6}$ s $E = 0,3$ GeV.

A hőmérséklet is sokat csökken: $T = 10^{13}$ K°. Növekszik az univerzum, a kvarkok hadronokká szintetizálódnak, megjelennek a hadronok antirészecskéi is. A termikus egyensúly már stabilnak tartja a hadronokat és a mezonokat. A jelenségek a 8–9. dimenziókban mennek végbe. A sugárzás hullámhossza sokat nő: 10^{-13} cm. Ez már a γ -sugárzás. Az univerzum átmérője $6 \cdot 10^4$ cm = 600 m.

Következik a Lepton-korszak. Jellemzői: $t = 1$ s. $e = 1$ MeV. $T = 10^{10}$ K°. Lassabban hűl le az univerzum. A téridőgörbület az univerzummal együtt szépen kitágul. Átmérője eléri 600 000 km-t. A sugárzás hullámhossza 10^{-9} cm. A jelenségek a többdimenziós rendszerben a 7–8. dimenziókban játszódnak le. Kiválik a gyenge kölcsönhatás. Bár hadronok és leptonok már léteznek, antirészecskéikkel együtt (elektronok, pozitronok, neutrínók, antineutrínók, mionok stb.), még mindig nagyon erős a foton-sugárzás, ami már az X-sugárzásának felel meg. A termikus folyamatokban itt már nem vesznek részt a hadronok. Mivelhogy az elektronok megmaradásának határa a $T = 5 \cdot 10^9$ K° alatt van, az elektronok és a pozitronok ütközése következtében még mindig gyakori az erős kisugárzás. Ennek ellenére megmarad egy nagy mennyiségű részecske (elektron, pozitron), ami a később kialakuló atomoknál játszik nagyon fontos szerepet. A

mionok mint nem stabil részecskék sugárzássá alakulnak. A fotonok ütközése miatt sok szabad elektron jelenik meg. A rejtett részecskék, a neutrínók és antineutrínók nagyon nagy számban válnak ki a termikus egyensúlyból és sugárzást eredményeznek. Ez a sugárzás ma is tart. Nagyon nehezen detektálható a neutrínók semleges viselkedése miatt. A protonok és neutronok hányadosa állandóvá válik. Erre a periódusra a sugárzás korszaka jellemző. Az eltelt idő: $t = 100$ s. Kiválik az elektromágneses kölcsönhatás. Megjelennek az első H-atomok, majd a hélium- (He) atomok és ezek izotópjai: H, D, ^3He , ^4He . A két elem között (H és He) az arány stabilizálódik. A hőmérséklet $T = 10^9 \text{ K}^\circ$ alá csökken, ami már megengedi az atomok szintetizálását. A sugárzás hullámhossza $10^{-3} \sim 10^{-2}$ -re nő meg. A jelenségek a 6–7. dimenziókban mennek végbe. Az energiasűrűség nagyon sokat esik: $e = 1,3 \cdot 10^{-7} \text{ Mev}$; az univerzum átmérője $6 \cdot 10^7 \text{ km}$.

A következő korszak a mikrohullámú sugárzás korszaka. Az eltelt idő $t = 180 \text{ s} = 30 \text{ perc}$. A sugárzás termalizálódik, bezáródik az univerzumba, és ezzel együtt tágul, illetve növeli hullámhosszát. Ez a sugárzás ma is megtalálható. Kiterjedt az univerzummal együtt: $\lambda = 7,3 \text{ cm}$, és ennek megfelelően a hőmérséklet: $T = 3 \text{ K}^\circ$. A sugárzás a fekete test sugárzásának felel meg. Ezt a háttérsugárzásnak ismert sugárzást fedezte fel két amerikai tudós, Pensias és Willson az 1970-es években. Munkásságukért Nobel-díjat kaptak. Ez a háttérsugárzás meggyőzően bizonyítja, hogy univerzumunk jelenleg is tágulásban van. Az univerzum átmérője a mikrohullámú sugárzás korszakában 10^8 km volt.

Látható tehát, hogy a teremítő Jóisten az első percben megteremtett minden anyagi részecskét és a mai mennyiségben található H-, He-atomokat is.

A további teremítési szakaszokat lásd egy előbbi fejezetben. Nem bocsátkozunk ismétlésekbe.

A nem anyagi sugárzások (rezgések)

Az előbbieken láttuk, hogy a Big Bang pillanatában ($t = 0$ s) elindul a „világóra”, ez a 14. dimenzióban történik. Illetve itt játszódtak le azok a jelenségek, amelyeknek holografikus vetülete jelentkezett a kialakult téridőgörbület „síkjában”. Ugyanakkor a relativitáselmélet megmutatja, hogy a „v” nagyobb, mint a C (km/s) fény sebessége az idő $t =$ imaginárius értéket vesz fel. Tehát ha a dimenziók száma meghaladja a 14. dimenziót, már reális idő nem létezik csak az imaginárius. Vagyis: ha a dimenziók száma meghaladja a 14. dimenziót, már időről nem beszélhetünk olyan értelemben, mint azt az alacsonyabb dimenziókban lejátszódtott jelenségek esetében tehetjük, melyeknek holografikus vetületeit a mi négydimenziós téridőgörbületünkben, -kontinuumban észleljük. A $v > C$ esetben a tömeg és tér szintén imagináriussá válik, kivéve azokat a részecskéket, amelyeknek nyugalmi tömegük zéró: $m = 0/a_i = 0$. Tehát ebben a többdimenziós rendszerben, ahol a $v \gg C$ részecskék nem keletkezhetnek, kivéve a tahiionokat, amelyekről bővebben beszélgettünk az előző fejezetben. Ezeknek a nyugalmi tömege imaginárius, tehát a mi téridőgörbületünkben úgyszintén nem mutathatók ki.

Tehát ha $v > C$, létezik sugárzás, amely már nem elektromágneses jellegű, és amely „fotonjainak” ütközéséből nem keletkeznek részecskék. (Ez egy nagyon fontos megállapítás!) Ezt a sugárzást nevezzük el nem anyagi sugárzásnak. Ezek betörhetnek a mi négydimenziós téridőgörbületünkbe, és kimutathatók benne? A válasz kategorikus nem! Esetleg közvetve, hatásaikon keresztül szerezhetünk tudomást róluk. Ezek telepatikus, telekinetikus rezgések, sugárzások, parapszichológiai jelenségek előidézői lehetnek. (Frekvenciájukat, hullámhosszukat nem ismerjük, nem objektíválhatók.) Azonban léteznek, és óriási energiákat képesek szállítani. A használható matematikai képletek megengedik a sebesség és a rezgésszám növekedését egészen a végtelenig. A sebesség és a hullámhossz létrehoz egy erőteret, amelynek erőssége szintén nem mérhető. Ebből következik, hogy az energiasűrűségi szint, lassabban ugyan, mint a sebesség és a rezgésszám, de tart a végtelen felé; ugyanez mondható el a dimenziók számáról is. Itt található a kapocs az anyagi és a szellemi világ között. És ha a nagyobb sebességektől és rezgésszámoktól indulunk el a kisebbek felé, hogy végre elérjünk a mi négydimenziós térgörbületünkbe, -kontinuumunkba, világosan látható és kétségtelen, hogy a látható (négydimenziós téridőgörbület-univerzum) a láthatatlanból állott elő a Teremtő akaratából, és az Isten örökkévalóságában ma is benne foglaltatik. Tehát már a világ teremtetésekor az „Ige testté lett” és lakozik miközöttünk. Továbbmenve e logikai fonalon, feltételezhetjük azt, hogy a nagyon nagy frekvenciák és a fénysebességnél nagyobb rezgések állandó kapcsolatban vannak az anyagi rezgésekkel; ezek az információk hordozói. És nemhiába

állítják egyes tudósok, hogy ez a világ – különben nagyon üres világ – tele van információval. Ezen az információs hálózaton keresztül kommunikál a Teremtő a teremtményeivel, így az emberrel is. Mi úgy mondjuk, hogy a Szentleke ereje által. Ezek után megkérdőjelezhető, hogy a Szentlélek személy-e. A válasz egyértelmű, hogy nem! Lassan eljutunk a végkövetkeztetéshez, hogy a világot csakis egy szuperintelligens lény teremthette, aki ősforrása mindennek. Így teljesen beigazolódik a Pál apostoli íge, hogy Őérte és Őbenne (mármint Krisztusban) teremtetett minden láthatatlan és látható, olyképpen, hogy a látható Isten parancsára a láthatatlanból állott elő. Igen, Ő a végtelen, Aki a végtelen nagyfrekvenciás és végtelen nagysebességű rezgésekből-hullámokból megteremtette a láthatatlan (többdimenziós rendszert) és a látható világot, a legcsodálatosabb módon, amit földi gyarló ember sohasem fog tudni megfejtteni. Mi csak annyit tudhatunk, amennyit Magáról nekünk kijelentett a szentírókon, de legfőképpen Szent Fia által, amikor a földön járt. Nyugodjunk bele ebbe, dobjunk le magunkról a gőg ruháját, és öltözzük fel az aláztosságot és a szentség palástját!

Epilógus

Ha még ezek után is akadna valaki, akik megkérdőjeleznék az univerzum isteni eredetét, az csak sajnálni való. Sajnálni való, mert látható, hogy a holografikus vetületek elmélete nem mond ellent semmi tudományos felfedezésnek, kísérleti eredménynek és a mai napig még meg nem magyarázott jelenségnek

mind a mikro-, mind a makrokozmoszban. Miért? Mert még mindig felfedezhetünk egy újabb holografikus vetületet, amit eddig nem ismertünk. A lényeg ugyanaz marad: a jelenségek egy általunk nem látott többdimenziós rendszerben játszódnak le, és mi ezeknek a „holografikus vetületeit” észleljük, látjuk, tapasztaljuk a mikrofizikai jelenségek esetében! A makrofizikai jelenségek úgy történnek a többdimenziós rendszerben, hogy egybeesnek saját holografikus vetületeikkel. Tehát itt a négydimenziós téridőgörbületben játszódnak le. Ezért mérhető, követhető és kiszámítható. A többdimenziós rendszerre jellemző a meghatározatlanság, a kiszámíthatatlanság, Heisenberg híres határozatlansági relációjának megfelelően. A téridőgörbületre jellemző a határozottság, a kiszámíthatóság. Így megállapíthatjuk, hogy a meghatározott a meghatározatlanon nyugszik, vagy még plasztikusabban kifejezve: a meghatározott a meghatározatlanban, a láthatatlanban, Isten örökkévalóságában foglaltatik vagy található.

Azt is láthatjuk, hogy létezhetnek párhuzamos univerzumok, amelyekbe mi nem nyerhetünk betekintést, csak esetleg spekulációk alapján, ami viszont nem vezet bizonyossághoz. De hallgassunk Teremtőnk parancsára, és koncentráljunk a mi univerzumunkra, legfőképpen földi környezetünkre!

Azt is láttuk, hogy a nagyon nagy rezgésszámú és nagyon nagy sebességű hullámoknál, sugárzásoknál lehetőségünk nyílik a Teremtővel kommunikálni, amit mi meditációnak vagy a Szentírás megnevezése által imádságnak nevezünk. Tudományos nyelven kifejezve információcsere ez a Teremtő és a teremtmények között. Erre az információcserére nagyon

nagy szükség van. Jézus Krisztus úgy jellemezte, hogy az „élő vizek forrásából meríteni”. Ha ez sikerül valakinek, akkor szellemileg értelmezve soha nem szomjúhozik. Hogyan értelmezhető ez? Úgy, hogy megteremtődik az állandó kapcsolat a nagyfrekvenciás kommunikációs csatornán keresztül a Teremtő és a teremtett között. Ez a kapcsolat maga Isten Szent Fia, Jézus Krisztus. Ezért mondotta, hogy „senki sem mehet az Atyához csak Énáltalam”. Átgondolván az előbbi megállapításokat, megismerjük azt az igazságot, amiről a Megváltónk beszélt. Véggövetkeztetésként kimondhatjuk: Isten teremtette és igazgatja a legcsodálatosabb módon ezt a világot, a „láthatatlant” és a „láthatót”! Legyen áldott mindenért az Ő nagy neve. Köszönet a létezésért, az irgalomért és a kegyelemért, amit végtelen nagy szeretetével ad nekünk Szent Fiának, a Jézus Krisztus érdeméért.

A makrofizikában a $\sqrt{1-(v/c)^2}$ jelenléte nem engedi meg a fénysebesség túllépését, és ezáltal az N soha nem lesz nagyobb, mint $N < 4$. Minden esetben a négydimenziós téridő-kontinuumban, téridőgörbületben maradunk, a látható világban. Tehát az első négy energiaszintnek a határköve a fény sebessége, ez is átléphetetlen.

A mikrofizikai jelenségek képleténél ez a határ nem jelentkezik. Az első formájánál, vagyis az alapképletben jelentkezik a tömeg, amely viszont Einstein relativitása alá veti magát. Tehát a sebesség tetszés szerint nem növelhető olyan részecskék esetében, ahol a nyugalmi tömeg nem egy „imaginárius” érték.

Az $N > 4$ specifikus energiaszintek és dimenziók már a többdimenziós rendszerhez, a láthatatlan világ-

hoz tartoznak. Mindazon jelenségek, amelyek itt játszódnak le, közvetlenül nem megfigyelhetők, nem objektiválhatók, ezeknek a téridő-kontinuumban csak a hatásait, a holografikus vetületeit észlelhetjük.

A (6) képlet megengedi, hogy a fény sebességét túllépjük, és akkor az energianívók száma is nőni fog. Mit jelentsen ez? Ez jelenti a rejtélyt. Olyan energiaformák létezését, amelyek hordozói túllépik a fény sebességét. Itt gondolhatunk a feltételezett telepatikus hullámokra, vagy a parapszichológiából ismert sajátos energiákra, amelyek nem elektromágneses jellegűek. Léteznek tehát olyan erőterek, amelyeket a téridő-kontinuumban nem „detektálhatunk”, nem tapasztalhatunk ki, és amelyek óriási energiaszinteken hatnak.

A legmagasabb energiaszintet a Szentlélek erőtere képviseli. A mi számunkra sebessége végtelen, energiaszintjei végtelenek. Ez az az erőter, amely az egész univerzumot betölti, de nem a téridő-kontinuumban, hanem a többdimenziós rendszerben, a láthatatlanban található. Mi emberek ennek az erőternek a hatását érezhetjük, mert a Teremtő mint Lélek a léleknek és Szellem a szellemnek megadta ezt a gyönyörű, csodás lehetőséget. Ezen az erőteren keresztül kapcsolódik a teremtmény a Teremtőhöz. Ez az erőter Istennek szent Fiában, a mi Urunk Jézus Krisztusban koncentrálódik és összpontosul. Mondhatjuk azt is, hogy Őbelőle sugárzik felénk, mint egy nagyon erős, mindent magába ölelő rádióhullám. Ahhoz, hogy mi is részesüljünk az erőter hatásából, rá kell hangolnunk magunkat hitünk által, mint egy rádiókészüléket, mikor azt a keresett adóállomás hullámhosszára hangoljuk. Ezért lehetséges az, hogy mindnyájan, ha kell, az egész föld lakossága egyszerre részesedjünk a Szentlé-

lek ajándékából. Minden csak attól függ, hogy mi hogyan hangoljuk erre a drága hullámhosszra készülékünket, lelkünket.

Természetesen nem olyan könnyű ez a művelet, és nem mindig sikerül, mert létezik egy másik erőter, amely ha nem is olyan erős, de képes megzavarni a ráhangolást a Szentlélek hullámhosszára. Ez a Sátán erőtere, és a bűnt sugározza. Annak következménye minden rossz: a nyomorúság, betegség és a kárhozat. Ettől kell megóvnunk magunkat, de egyedül nem tudjuk. Csak a mi Urunk Jézus Krisztus segítségével, az Ő drága áldozata által. A hit a mi rezgőkörünk, amivel a készülékünk hangolását elvégezhetjük. Ha a Sátánban hiszünk, akkor az ő hullámhosszára hangoljuk magunkat, és akkor teljesen elvesztünk.

Ha a mi Urunk Jézus Krisztusban, az Atyában és a Szentlélekben hiszünk, akkor a Szentlélek erőterének frekvenciájára hangoljuk magunkat, és akkor minden megpróbáltatást könnyen elviselünk. Lelkünkben a béke, nyugalom és szeretet honol, táplálva azt a reményt, hogy elnyerjük a Szentlélek ajándékát és az örök életet. Akkor mindvégig benne maradunk e csodálatos erőterben, és semmi sem fog tudni kimozdítani belőle. Jézus Krisztus ennek az erőternek a forrása, központja az alfa és az ómega. „Az Úrnak Lelke van énrajtam” – mondja a Lukács evangéliuma (4,18), és továbbá „a Lélek az, ami megelevenít” (Jn 6,63). Ő tart meg és elevenít meg bennünket, feltámaszt majd a halálból a Szentlélek által. Ő a világ világossága, a legnagyobb frekvenciájú sugárzás, ami a legnagyobb energiát szállítja, besugározza egész életünket. „Én vagyok az életnek... kenyere” (Jn 6,35). „Én vagyok a feltámadás és az élet” (Jn 11,25). Mennyi biztató kije-

lentés, amely nekünk reményt nyújt arra, hogy nem maradunk a téridő-kontinuumban, nem veszünk el és nem jutunk a Sátán birodalmába. Van Megváltónk és Szabadítónk, csak bízzuk egészen reá magunkat. Ő képes minket a többdimenziós rendszerbe felemelni mint lelket és szellemet, mint ahogy megmondta: „Ha felemeltetem a földről, mindeneket magamhoz vonzok” (Jn 12,32), hogy ne csak ennek a holografikus vetületnek legyünk a részesei, hanem a láthatatlannak is Isten örökkévalóságában.

Mily csodálatosan teremtette Isten e világot. A láthatót a láthatatlanban, a meghatározhatót a meghatározhatatlanban. És milyen csodálatos és üdvös ez az ajándék, amit nekünk adott, hogy Ővele állandó kapcsolatban legyünk, hogy megadatott nekünk az, hogy ne maradjunk magunkra, elhagyatottan, hanem legyen egy Gondviselőnk, Segítőnk, Megváltónk és Megtartónk. Nem akartam Isten létezését bizonyítani, mert hiszek Őbenne. De megnyugtató az, hogy megengedte nekem, halandónak, hogy a tudományon keresztül is eljussak hozzá. Legyen áldott ezért az Ő szent neve, szálljon drága nevére dicsőség, tisztesség és hálaadás mindörökkön örökké. Ámen.

5. Bizonyságtétel

Ha a prizmára egy fénysugár esik, az felbomlik, megtörik, mert más közegbe került, de miután kilép a prizma közegéből, újból fénysugárként lép ki ugyanolyan szög alatt, mint amellyel belépett. Tehát folytatja útját, a szimmetrikus utat a prizma szögfelezőjéhez viszonyítva. Így történt az életemben. Gyermekek

koromban hittem Istenben és Jézus Krisztusban. Rendszeresen kaptam a lelki táplálékot a templomban, vallásórákon. Boldog voltam, mindig éreztem, hogy sohasem vagyok egyedül, ezért mindennapi lelkéimet lelkiismeretesen végeztem és minden évet kitűnő jegyekkel zártam. A középiskola elvégzése után, egyetemi éveim alatt tanáraink vagy tankönyveink „új-fajta” természettudományosság fele irányítottak. Lehet, hogy a Sátán munkája volt. Az új tudományos kutatások és sajátos beállítottság, valamint a materialista filozófia hatására mindjobban eltávolodtam Istentől. Beálltam olyan gögös, magabiztos, bölcs, „tudós” emberek sorába, akik saját maguk fejére helyezték a természet koronáját, akik kikiáltották magukat a természet urának. Ez jelentette a fénysugár új közegbe, prizmába való belépését, amikor az alkotó színeire bomlik. Egy Saulus voltam, aki üldöztem Krisztust, aki erősnek és bölcsnek tekintettem magam, és aki örültem is kisebb-nagyobb sikereimnek. Mindig szomjúhoztam a tudományok új szenzációi után. Így hát amennyire lehetett, az atomkutatás, a mikrofizika terén tett felfedezések és újdonságok után érdeklődtem. Észrevettem, hogy útvesztőbe kerültem, hogy lassan a világosságból a sötét erdőbe jutottam, ahol semmi útjelzőt nem találtam. Nem tudtam megmagyarázni, mint ahogy mások sem tudták, hogy miként lehet az, hogy bizonyos természettörvényeknek nem vetik magukat alá az új részecskék, hogy az atommagon belül újfajta erőkre bukkantak, amelyek a klasszikus fizikának ellentmondanak, hogy a fény az egyik kísérletben miért hullámjellegű és a másokban miért részecske, korpuszkula szerint viselkedik. A kérdőjelek sokasodtak körülöttem, és választ nem adott sem Ein-

stein relativitáselmélete, a téridőgörbület fogalma, sem Heisenberg határozatlansági relációja. Éreztem, hogy rejtett dolgok előtt állok, amelyekre én ember egyedül választ nem találok. Éreztem, hogy a természeti törvények alá vannak rendelve „Valaminek”, amit én akkor nem tudtam megnevezni. És hosszú vergődésemben, mint egy fénysugár amikor kilép a prizma közegéből és újra egységes fénynyalábbá alakul, mint annak idején a damaszkuszi úton Saulnak megjelent Jézus Krisztus üzenete: „Saul, Saul, miért kergetsz engem?”, megjelent és mindjobban erősödött bennem egy leírhatatlan érzés, egy új látás. Megéreztem, hogy a négydimenziós téridőgörbületben hiába keresek választ számtalan kérdőjelre, mert nem találhatok. Éreztem, hogy az anyag, amit addig örökkévalónak tartottam, nem az, csak átmeneti. Teremtett és megszűnik, átalakul, de nem a klasszikus fizikában tanult energiaformákká, hanem egészen mássá. Mássá, amihez a négydimenziós rendszerben való kutatás nem vezethet el, mert ez nekünk embereknek megtapasztalhatatlan, felfoghatatlan. Ekkor újra elkezdtem olvasni a Bibliát úgy, mint mikor a szomjas vándor hosszú útja során kiszáradt kutak után forrásra bukkan. Kaotikusan magamba akartam szívni az isteni üzeneteket. Mindig találomra nyitottam ki a Bibliát, és olvastam az első oldalt figyelmesen. Mindjobban rádöbbsentem arra, hogy üzenetet találok benne a magam számára. Új megvilágításban kezdtem vizsgálni az univerzumot, a minket körülvevő világot, a mikro- és makrokozmoszt, és mintha valami sugallatra, ami a Szentlélek munkája volt, minden addigi kérdőjelre megtaláltam a választ.

Röviden az új természettudományi képem így foglalható össze: Ma nem négydimenziós téridőgörbületben, a Minkowski–Lorenz transzformációra hallgató térben vagyunk, hanem egy többdimenziós valami-ben, amit már nem nevezhetünk térnek. Nekünk embereknek megadatott az, hogy a négydimenziós térben kutassunk, dolgozzunk, de többdimenziós jelenségeket már nem figyelhetünk meg, csak a hatásukat érzékelhetjük. Tehát megvan a válasz: az anyag nem állandó, nem létezik, hanem történik, az anyag kizárólagosan a négydimenziós rendszerhez, téridőgörbülethez tartozik. A törvények, amelyek az anyag alkotóelemeit irányítják, a szubnukleáris fizikai jelenségek nem a négydimenziós, hanem a többdimenziós rendszerben játszódnak le, a számunkra láthatatlanban, és mi csak ezek eredményeit érzékeljük, mintha egy térben mozgó tárgynak a vetületét látnánk azon a síkon, amelyen vagyunk. Képzeljük el, hogy mi egy gömbfelületen élünk, ez a gömb nem más, mint a négydimenziós téridőgörbület. Ez a mi számunkra végtelen, mert ha elindulunk egy irányba és semmi jelet nem találunk, számtalanszor leírva útjainkat, a végtelen fele tartunk. Számunkra a gömb felülete, K köbtartalma kiszámíthatatlan, végtelen. Egy rajtunk kívül álló megfigyelőnek viszont a gömb minden adata megfigyelhetővé válik. De mi emberek nem lehetünk kívülálló megfigyelők, ami az eseményeket a négydimenziós téridőgörbületben látjuk. Arra, hogy ezen a gömbön, téridőgörbületen kívül levő tárgyak hogyan mozognak, mi csak a gömb felületére esett vetületekből következtethetünk. A vetület szöge függvényében, ami számunkra a kísérlet, a gömb felületére projektált vetület, árnyék változik, ezért egyszer a fény korpusz-

kuláris, részecske természetű, máskor pedig hullám-jellegű. Pedig mindkét tulajdonságát (amelyek ellentétesek) magában viseli. De a törvényszerűség, mi szerint viselkedik, nem a négydimenziós, hanem a többdimenziós valóságban játszódik le.

Ugyanígy állunk Heisenberg határozatlansági magyarázatával. A részecske helye és impulzusa ugyanabban az időben csak bizonyos pontossággal határozható meg. Tehát a szubnukleáris fizikában létezik egy indetermináltság, meghatározatlanság, mert a törvények, amelyek a részecskék viselkedését irányítják, nem a négydimenziós téridőgörbületben, hanem a többdimenziós valóságban játszódnak le. Mi ezeket a négydimenziós téridőgörbületben mint egy vetületet láthatjuk, annak a függvényében, hogy milyen szögből vetítődnek, tehát milyen kísérletben keressük. Ezen az indetermináltságon alapszik viszont a makrofizikában a meghatározhatóság. Tehát dacára az alkotó elemek határozatlansági törvény alá vetett viselkedésének, az összetevők sokasága, atomok, molekulák, kristályok, tárgyak pontos törvényszerűség szerint viselkednek. Miért? Mert ezek a négydimenziós téridőgörbületben nyilvánulnak meg. Tehát az anyag megfigyelhető. Az anyagi viselkedések a nagy számok törvényének vetik alá magukat, amelyek a téridőgörbületben történnek. Tehát az anyag nem állandóan létezik, hanem történik. Továbbá megmagyarázhatunk más fizikai jelenségeket, a Fitch-féle effektust, a kaonok, mezonok bomlásában felfedezett furcsaságokat, a CP-szimmetria megsértését. Mindent, mert olyan törvények irányítják, amelyek egy többdimenziós valóságban játszódnak le. Ezt mondhatjuk talán az örökkévalóság-

nak, amit mi már nem tudunk objektívalni, megfigyelni.

Feltevődik a kérdés: mi történik az anyaggal? Átalakul egy olyan energiává, amit mi nem ismerünk és nem ismerhetünk? Mert ez az örökkévalóságból ered? Mi emberek érzékelhetjük a többdimenziós létezésünket? Igen, hit által, a Teremtőbe vetett hit által. A hit nem a négydimenziós téridőgörbületben található, hanem egyik dimenziója a többdimenziós örökkévalóságnak. A hit az a paraméter, amely minket a Teremtővel, Istennel összeköt. Ha hiszünk Istenben és imádságainkban kérjük őt, akkor neki mint a Teremtőnek hatalma van még a természeti törvényeket is megváltoztatni. Ezért mondotta az Úr Jézus Krisztus a tanítványainak, amikor a földön járt, hogy ha csak egy mustármag nagyságú hitetek volna, a hegyet a tengerbe dönthetnétek. A hit hallásból van, a hallás a láthatatlanból, a többdimenziós valóságból, az örökkévalóságból. Mi a hitet Jézus Krisztus által kapjuk, aki mikor a földön járt, egymagában ember és Isten volt. Komplementáris, részünkre felfoghatatlan, ha nem hit által élünk, miként a fény ugyanabban az időben korpuszkula és hullámjellegű. Jézus Krisztusban maga a teremtő Isten tanított, gyógyított, halottakat támasztott fel és legyőzte a halált. Legyőzte a négydimenziós téridőgörbületben történő anyagi halált, és ezáltal nekünk ajándékozta az örökkévalóságban, a többdimenziós örökkévalóságban levő életet. Nekünk ajándékozta, ha hiszünk, ha bízunk benne, ha Krisztusba vetett hit által élünk. A mi életünk is átmenet lesz a négydimenziós téridőgörbületből, az anyagi világból a mennyei életbe.

A legújabb kor természettudománya nem mond ellent a Bibliának, sőt mindjobban kezd rájönni arra, hogy a világ teremtetett, és egy bizonyos idő után megszűnik, bekövetkezik az entrópia általi hőhalála, az anyag megint egyenletesen, izotropikusan eloszlik, utána meg az örökkévalóságban átalakul. A hitnek nincsen szüksége a tudományos bizonyításra, mert a látható a láthatatlanban rejtőzködik, miként a meghatározható a meghatározhatatlanon alapszik. Ez is egy komplementaritás, ami mindenben megtalálható. De a tudomány legújabb felfedezései nem mondanak ellent az Istenben való hitnek, az Ő szent Igéjének, ami a Bibliában található, a „tudományok könyvében”, annak az embernek a számára, aki a Teremtőjében hisz. Erre nagy filozófusok, Nobel-díjasok is rájöttek. Eddington ezt mondja: „valami a háttérből irányítja az eseményeket, amelyek az előtérben játszódnak le. A háttérbe mi nem láthatunk bele, ott az örökkévalóságban az Isten van.” Jordan Pascal ezt mondja: „az új természettudományos kép ellentmond a régi világképnek, ami ellentmondott Istennek. Ezzel a kettős tagadással minden megmagyarázható.” Einstein is kereste az Istennel való kapcsolatot, lehet, hogy igen későn találta meg, mert nem ott kereste, ahol Ő található, mert úgy van ez, mint ahogy az Erdélyi Református Énekeskönyv 260. éneke mondja: „Az Úr csodásan működik, de útja rejtve van. Tenger takarja lábnyomát, szelek szárnyán suhan. Mint titkos bánya mélyében, formálja terveit, de biztos kézzel hozza föl, mi most még rejtve itt.” Ezután, aki ezeket elmondta, helyére ment, megkönnyebbülve magába roskadt, de nem összetörve, hanem felszabadultan, mint soha korábban. Nem ő beszélt, hanem talán a Szentlélek általa.

UTÓSZÓ

**Hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák
Őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze
egyikünkötől sem. Mert Őbenne élünk,
mozgunk és vagyunk (ApCsel 17,27-28).**

**Én vagyok az Alfa és az Ómega,
kezdet és vég, ezt mondja
az Úr (Jel 1,8).**

Az előbbieket során láttuk, hogy van egy látható világ, amit úgy is nevezhetnénk, hogy négydimenziós téridőgörbület, és van egy láthatatlan világ, a többdimenziós rendszer, amelyből mindazok a hatások jönnek, amelyeket mint holografikus vetületeket megfigyelhetünk, regisztrálhatunk a négydimenziós téridőgörbületben (-kontinuumban).

A Nagy Program segítségével (mint modell) meg lehet magyarázni minden jelenséget és eseményt, amellyel az életünk folyamán találkozunk. Ugyanakkor világosan látszik az állandó harc, amit a program elrontójával kell vívni, és amire egyedül képtelenek vagyunk; csak Jézus Krisztus és a Szentlélek-Isten segítségével lehetséges a harc megvívása.

Továbbá láthattuk, hogy a mikrofizikai jelenségek, amelyek magas, specifikus energiaszinteken mennek végbe, a többdimenziós rendszerben történnek és a négydimenziós téridő-kontinuumban csak a hatásait észlelhetjük mint holografikus vetületeket. Ugyanakkor a vetületek sokasága ugyanolyan jelenségekre lehetővé teszi, hogy bizonyos valószínűséggel a jelenségeket előre meghatározhassuk, de a valóság teljes és

abszolút megismerése lehetetlen, csak megközelíthetjük azt. A valóság abszolút megismeréséhez képességünk kéne legyen arra, hogy a négydimenziós rendszerből kilépjünk és a többdimenziós rendszerben végezzünk megfigyeléseket. Ez teljesen lehetetlen, ez a mi megismerésünk határa.

Azt is láthattuk, hogy a technikai megvalósítások, tudományos kutatások végzéséhez nem is szükséges a valóság abszolút megismerése, tökéletesen elég a négydimenziós téridő-kontinuumban való tevékenységünk. A makrofizikai jelenségek a nagy számok törvénye alapján nagy valószínűséggel (mint határesetek) kiszámíthatók, meghatározhatók, dacára a mikrofizikában tapasztalt Heisenberg-féle határozatlansági reláció érvényességének. Tökéletesen alkalmazhatjuk az eddig megállapított fizikai törvényszerűségeket, egy kivétellel: a mikrofizikában csak bizonyos valószínűséggel tudjuk meghatározni a jelenségeket, az anyag viselkedését.

A hatások, amelyeket regisztrálunk különböző kísérletekben, a láthatatlanból, a többdimenziós rendszerből állnak elő, amely Isten örökkévalóságában található.

Tudományosan nem lehet többé Isten nemlétezését bizonyítani. Letörtek a tudomány áttörhetetlennek látszó korlátai. Istent meg lehet találni mindenhol és mindenkor, a tudományon keresztül is. De nem a tudomány hivatott az embernek Istenhez való elvezetésére. Hit által üdvözülünk a Jézus Krisztus érdeméért. Ezt a hitet pedig mint a Szentlélek ajándékát az Anyaszentegyházban nyerhetjük el az Ige hallgatása és tanulása közben. Mert a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által. Isten az embert partnerévé

választotta. Elvárja tőle, hogy parancsolatait megtartsa. Üdvtervében szerepel, hogy megváltson minket, az emberiséget a bűntől, az örök kárhozattól. Ezért elküldte a földre szent Fiát, az Úr Jézus Krisztust, az Alfát és az Ómegát, a kezdetet és a véget. „...minden teremtménynek előtte született mert Őbenne teremtett minden, ami van a menny és a földön, láthatók és láthatatlanok” – írja Pál apostol a kolossébeli gyülekezetnek. Őt kell keresnünk állandóan, de ott kell keresnünk, ahol megtalálható, az Anyaszentegyházban, ahol a Biblia és a prédikáció szavain keresztül keres bennünket.

Ó, ember, megadatott neked az a lehetőség, hogy ne csak a négydimenziós téridőgörbületben létezz mint anyag, hanem a láthatatlanban élj mint lélek és szellem Isten örökkévalóságában. Ne habozz, ha egy lépést teszel feléje, Aki a világ világossága, Ő ezer lépést tesz. Magához vonz, és elnyerheted az élet koronáját.

Nem szabad elfelednünk, Isten úgy szerette ezt a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

„Dicsőítsétek velem az Urat, és magasztaljuk együtt az Ő nevét” (Zsolt 34,4). „Akik Őreá néznek, azok felvidulnak és arcuk meg nem pirul” (Zsolt 34,6). „Az Úr kimenti az Ő szolgálói lelkét, és senki meg nem lakol, aki Őbenne bíz” (Zsolt 34,23).

„A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés” (Zsid 11,1).

Ó, Istenem, bocsáss meg nekem, hogy nincsen nyugtom és állandóan kereslek, kutatlak. Hálát adok neked, hogy megnyitottad szemeimet, hogy lássak.

Megmutattad azt, hogy a tudomány is, amelyet teremtményeidnek ajándékoztál, Tehozzád vezet el.

Ó, Krisztusom, megremeg a szívem, amikor én értelmetlen, gyámoltalan teremtmény arra gondolok, hogy Tebenned teremtetett minden láthatatlan és látható, hogy annyira szeretsz minket, hogy földi életedben megalázva magad drága véred árán váltottál meg minket. Nyugtalan az én lelkem, hogy semmit sem tehetek azért a nagy kegyelemért, amit ingyen adtál nekem, és csak ezt rebeghetem: „Jövök semmit sem hozva, keresztedbe fogózva. Meztelen, hogy felruházz, árván, bízva, hogy megszánsz. Nem hagy a bűn pihenést, mosd le, ó, mert megemészt” (Erdélyi Református Énekeskönyv 256,3).

Az anyag és a szeretet

**Kezdetben vala az Íge, és az Íge vala
az Istennél, és Isten vala az Íge (Jn 1,1).**

És az Ige testté lett... (Jn 1,14a)

1) A szeretet mindennek alapját képezi. Amit Isten megteremtett, szeretetből tette, mert Ő maga a tökéletes szeretet. Mindent Isten teremtett, akkor a Sátánt is? – teszik hozzá mindjárt egyesek. Igen, a Sátánt is. De nem mint a gonoszság megtestesítőjét teremtette, hanem mint egyiket a főangyalok (arkangyalok) közül, aki kezdetben Isten mennyei udvartartásához tartozott és Istent szolgálta. A megteremtése idején jónak teremtett, csak később lázadt fel Isten ellen, s lett a jóból gonosz. Ma már a Sátán, vagy a latin mitológia szerint Lucifer (fényhordozó) egyértelműen a gonosz-

ság megtestesítője. Hogy miért és hogyan történt ez? – nem tudhatjuk. Ez Isten titka. Mi annyit tudunk, amennyit ő nekünk kijelentett (Ézs 14,12). *„Miként estél alá az égről fényes csillag, hajnal fia!? Levágtattál a földre, aki népeken tapostál! Holott te ezt mondtád szívedben: „Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, és lakom a gyülekezet hegyén messze északon. Felbök hágok a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz.”* Tehát nem tudhatjuk, miért esett alá a „fénylő csillag”. Miért történt Isten ellen ez a lázadás? Miért kezdődött el éppen a mennyben a bűn, hogy azáltal bekerüljön a látható univerzumba is, amit Isten oly tökéletesnek teremtett? Talán az ellenpólusok létrejötte miatt? Mindez titok maradt. Visszatérünk oda, hogy Isten Szeretet, és a teremtmények saját magából teremtette a láthatatlant és a láthatót. Isten tudta, hogy Lucifer lázadni fog. A tökéletesség is a szeretetet jelenti. Isten szent fiában Jézus Krisztusban, a Szeretben jött el hozzánk teremtményeihez és áldozta fel magát, hogy a szeretet győzedelmeskedjék a bűn felett. A láthatóban, az anyagi világban is a szeretetet kell hogy keressük. Meg is találjuk. Az anyag létezésének az alapköve és összetartó ereje a szeretet. De ugyancsak az anyagban megtalálható, illetve belevihető a szeretet ellentéte – a gyűlölet. De ez a maximális kifejezője, mert már ellentét a semlegesség, nemtörődömség, indifferencia is.

2) Röviden foglaljuk össze, hogyan jött létre az anyagi világ, az Univerzum. A Big Banggel kezdődött minden, mely mögött, határozott véleményem szerint, Isten állott, aki nem bízta a dolgokat a véletlenre, hanem gondviselő szeretetével irányította ennek az ősrobbanásnak a lépésről lépésre történő pontos lefo-

lyását. Kezdetben minden anyag nem a mai anyag formájában, inkább egy besűrűsödött energia formájában egyben volt. Következett az ősrobbanás. Meg kell még említeni azt, hogy az ősrobbanás pillanatában még minden kölcsönhatás együtt volt. Jelen pillanatban 5 kölcsönhatásról beszélhetünk, de már jelentkezik egyes fizikai jelenségek megfigyelésénél a 6. meg nem nevezett kölcsönhatás is. Most azonban ez nem lényeges. Fontos elindulni az ősrobbanástól, ahol minden kölcsönhatás egyben volt. Az ősrobbanás okozta a kölcsönhatások szétválását és az univerzum megszületését. Legelőször kivált a szupergravitáció kölcsönhatása, azután következett a gravitáció kiválása. Ebben a korszakban az univerzum sugárzással volt tele, és a fotonokból kezdtek kialakulni a kvarkok, a nehéz részecskék alapkövei, utána pedig a könnyű részecskék, a leptonok és a bozonok. Következett az úgynevezett erős kölcsönhatás kiválása, és megjelentek a mezonok, nehéz részecskék, a hadronok, majd az atommagok, megannyi alapköveikkel, protonok, neutronok, meg az átmeneti, nagyon rövid életű, mondhatni instabil részecskék. Még mindig nem hasonlított az univerzum a maihoz, bár az energia sűrűsége sokat csökkent, hőmérséklete is lényegesen mérséklődött, de téridőgörbülete nem volt a mai, bár sokat terjedt ki, expanziós állapotát fokozva, mégis az atomok sem léteztek még – legkezdetlegesebb formában sem. Az atom csak a következő, ún. elektromágneses gyenge kölcsönhatás kiválása után jött létre, legegyszerűbb formájában a hidrogénatom, amely alkotóelemét képezi az egész univerzumnak. Még mindig hiányzott az elektromágneses kölcsönhatás teljes jelenléte, amelynek kiválásával megindulhatott az univerzum mai ar-

culatának kialakulása, a téridőgörbület mai vagy ahhoz nagyon hasonló formájának megjelenése. Megjelentek a nehezebb atommagok, a Mengyelejev-táblázat kockái beteltek. A molekulák először egyszerűbb formában jelentek meg, majd később a komplexebbek is. Megszületik az anyag mai formája, az univerzum a maga csillagrendszereivel, galaktikáival, bolygórendszerével együtt, beleértve a mi bolygónkat, a földet, a „terrát” is. Ez jelenti a Móz 1,1-ben a „kezdetet”. Kezdetben teremté az Isten az eget és a földet.

3) Az anyag teremtésének leírása folyamán 5 kölcsönhatás kiválásával találkoztunk (de lehet hogy 6 van), amelyek okát képezik az anyag mai formájának megjelenésének. A szupergravitáció mint kölcsönhatás kiválása jelenti a tér és idő megjelenését, a téridő formálását, az ősrobbanás utáni első leírhatatlan pillanatot, mert az idő $t=10^{-40}$ s-ra becsülhető mérhetetlen, kifejezhetetlen idő. A gravitációs kölcsönhatás kiválása a gravitációs erő megjelenését jelentette, ugyanakkor az univerzális gravitációs tér kialakulását is. A gravitációs tér formálja tulajdonképpen a maihoz hasonlóvá a téridőgörbületet.

Az anyag viszont még nem a mai megjelenési formájában jelentkezett. Amint az előbbiekből láttuk, kiválik az erős kölcsönhatás – megjelenik az a vonzóerő, amelynek az atommagok létezése tulajdonítható, az azokban megtalálható alapkövek, kvarkok, hadronok, mezonok, protonok, neutronok összetartása. Tehát egy erős vonzóerővel találkozunk, amely a neutrális részecskék összetartására képes oly módon, hogy ez az anyagban a legnagyobb stabilitást jelentse. Megjelenik a gyenge kölcsönhatás, vagyis az a vonzóerő, amely az atomon belül uralkodik és a leptonokat

az atommaghoz köti, hogy atomot alkotassanak. Ez már nem annyira erős, mint az erős kölcsönhatás, de meghatározza az atom stabilitását. És utolsónak válik ki az elektromágneses kölcsönhatás, amely a molekuláris anyagi formát is jelenti, és ugyanakkor a már expanzióban levő téridőgörbület az univerzum formájának is a kialakulását adja, biztosítja.

4) Amint láthatjuk, az anyagvilág és az egész univerzum létezése mai formájában és evolúciós formáiban is a kölcsönhatások kiválásának, különböző vonzóerők megjelenésének köszönhető. De minek felel meg a vonzóerő vagy kölcsönhatás? Világosan látható, hogy a szeretetnek. Mert a szeretet vonzást jelent. Két egyén szeretete az egymáshoz való vonzásban nyilvánul meg. Tehát látható, hogy a szeretet alapját képezi az anyagi világnak is. A szeretet a tökéletességet jelenti. A Teremtő minden egyes teremtményi fázisnál a szeretetet építette be a teremtményekbe, azért alakult ki a világ a mai formájában és jelent meg köztünk teljes tökéletességében, mikor az Ige testté lett. A szeretet valamikor egy volt, egységes volt. A láthatatlanban egységes és egy. Az ősrobbanás, a Big Bang előtt egységes volt. A Big Bang, az ősrobbanás látszólag majdnem megsemmisítette – mert expanziót, kiterjedést, lehűlést eredményezett. Milyen érdekes! Az ősrobbanás pillanata megegyezik a Sátán Isten elleni lázadásával (diabolosz = szétszóró, szétdobáló). Ezzel a Big Banggel akarta a Sátán kivívni függetlenségét a Teremtővel szemben. De ez nem válhatott lehetségessé, mert maga a Sátán is teremtmény volt. És mi történt? Hiába lett az ősrobbanás, a Big Bang, a Teremtő Isten szeretetéből adódó kegyelme nem engedte eltűnni a szeretetet; a Sátán akarata ellenében, a Teremtő

beavatkozása következtében kezdetét veszi a láthatatlansból a látható előállása, az anyagi világ kialakulása, megteremtése.

Ezért kellett az anyagi világnak, az egész univerzumnak alapját képezze a vonzóerők formájában megnyilvánuló szeretet. Az Isten szétszította szeretetét, hogy szeretet által tartsa meg a világot. De Isten, a Teremtő nemcsak a szeretet Istene, hanem igazságos Isten is. Megteremtette az egész világot, beleértve az embert is, és megajándékozta szabad akarattal, lehetőséget adva minden teremtményének, hogy döntson, kinek az oldalán áll. A *teremtő Szeretet*, vagy a *lázadó Gonosszal*, bűnnel tele Sátán oldalán. A bűnbeesés történetéből tudjuk, hogy miként cselekedett az ember Isten saját képére teremtett teremtménye. De hála a jó Isten szeretetéből fakadó kegyelmének, mégsem engedi a teremtett embert elveszni, mert egyszerűen Fiát adta érte, hogy valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. A Teremtő viszont meghagyta az egész univerzumban a negatív előjelű szeretet megnyilvánulásának lehetőségét.

5) Így jelennek meg az anyagi világban is azok az erők, amelyek az anyag destabilizációját, szétbomlását eredményezik.

És milyen egyszerű. A szeretet előjelének megváltoztatásával az anyagnál is a taszító hatást, az eltávolító hatást éri el. Így érthető az, hogy az anyag lebontását alkotóelemeire az ezeket összetartó kölcsönhatások megsemmisítésével érjük el. De honnan nyerjük mi ezeket az erőket? Energiák felszabadításából, amelyek forrását képezik a vonzó és ezzel ellentétes hatású erőknek is. Minden erőnek ugyanaz az energiaforrása, csak a megnyilvánulási formája különbözik. Tehát

mondhatjuk, hogy a jónak és rossznak mint energiának ugyanaz az ősforrása, csak a megnyilvánulási formája tér el, ami egyfelől Istennek köszönhető, másfelől pedig a Sátán lázadásának tudható be. Ezért úgy gondolom, hogy részben ezzel függ össze az is, hogy az édenkert egyik fáját a jó és gonosz tudás fájaként említi a Biblia.

6) Mindezekből visszatérve az anyagi világba, mire következtethetünk? Arra, hogy nem a taszítóerő fogja a véget jelenteni. Nem az univerzum expanziója a végtelenségig, hanem lesz új ég, új föld és új Jeruzsálem (Jel 21,1), amikor már a Sátán a tűz és kénkő távába vettetik, amikor minden rossz, minden negatív hatás megszűnik az univerzumban. Talán bekövetkezik az összes kölcsönhatások egyesülése, a Big Bang előtti állapot? Tehát következik az Univerzum összehúzódása, kontrakciója? Eszerint nagyon valószínű!

7) Ez bennünket embereket egyáltalán nem szomoríthat el, mert mi, akik hiszünk Őbenne, Krisztusban el nem veszünk, hanem örök életet nyerünk. A Jelenések könyvében ezt olvassuk: „Ímé, mindent újjá teszek” (21,5).

Hogy milyen lesz ez az újjáteremtés? Szintén isteni titok. Mi csak annyit tudhatunk, amennyit számunkra kijelentett. Egyet viszont biztosan tudunk, hogy az újjáteremtés után minden tökéletes lesz és semmi más nem fog létezni, csak a Szeretet, lehet az a szeretet, amit még nem ismerünk, amit csakis Jézus Krisztusban ismerhetünk meg. Az Ő drága egyszeri áldozata nyitotta meg előttünk a szeretet titokzatos kapuját. Bemenni ezen a kapun azt jelenti: elfogadni Őt személyes Megváltónknak és Őbenne újjászületni.

8) Ember, te is anyag vagy. Már itt rejtett formában, mint kölcsönhatások, megtalálhatók benned a szeretet megnyilvánulási formái. De bűnt örököltél az első ember bűnesete folytán, és így mint lélek hajlandó vagy minden rosszra, hajlandó vagy a szeretet totális visszautasítására is. Mert a Sátán nem alszik, és aki nem átalította Jézus Krisztust, Isten Fiát megkísérteni, téged is állandóan kísért. A gyűlöletet ülteti beléd, a gonoszt. Isten ellen lázít annyira, hogy magát nevezi ki Istennek, azt követeli, hogy őreá hallgass, őt imádjad, teljesen neki adjad magad. És ezt te milyen könnyen teszed, mert a jelenség nagyon komplex, ami erre vezet. A Sátán nagyszerűen, gyönyörű csomagolásban átnyújtja neked azt a robbanóanyagot, ami az egész életedet végleg megsemmisítheti. És akkor már minden S. O. S. késő, nincsen beavatkozásra lehetőség, mert te magad már nem létezel. Még mielőtt kezdedbe vennéd a becsomagolt robbanóanyagot, kell hogy történjen valami megmentésed érdekében. A szabadulást csak magától a Teremtőtől és Jézus Krisztustól várhatod.

És Ő nem késik sohasem, ha te hajlandó vagy szeretetből felajánlott segítségét elfogadni.

9) Lássuk azonban, hogy miképpen sikerül a Sátánnak ez a törbe csalása? Amint láttuk, mi egy téridőgörbületben élünk, az igaz, hogy négydimenziós, de a teremtett világ nem négy, hanem többdimenziós. E négydimenziós téridőgörbületnek viszont megvan az a tulajdonsága, hogy a fizikai jelenségeket nem úgy mutatja, ahogy azok történnek, hanem eltorzítva. Mindezt matematikai úton tudjuk tapasztalni. A torzítás pedig számottevő. Az egyenes vonalú egyenletes mozgást pl. egy görbének látod, mert az égites-

tek, bolygók pályája, amelyek egyenes vonalú egyenletes mozgást végeznek, körnek, ellipszisnek, görbének látszanak, de semmiképpen sem egyenesnek.

Ahhoz, hogy a mozgás egyenes vonalúnak látszódjon, egy erő hatása szükséges, ami legyőzi a gravitációs teret. Ha egyenes vonalban elindítunk egy tömeggel rendelkező testet, anélkül, hogy más erő is hatna rá, a test kb. 20 milliárd fényév út megtétele után visszatér a kiindulópontjába. Természetesen gyakorlatilag kivihetetlen egy ilyen kísérlet, de elméletileg elvégezhető. Az univerzum téridőgörbülete a fényt is elhajlásra készíti. A fény sem tud leírni olyan egyenes vonalú egyenletes mozgást, amelyet mi egyenes vonalúnak találunk, észlelünk.

Az anyag felelős a téridőgörbület ilyen alakulásáért. Azt mondhatnánk, az anyag, amelyben a domináló erő a szeretet, a különböző kölcsönhatások megjelenési formáiban egységesen mégis olyan téridőt képez, amely nem úgy tükrözi a jelenségeket, ahogyan azok végbemennek. Ahhoz, hogy a mozgást egyenes vonalú egyenletesnek észleljük, egy külső erő hatására van szükség, amely semlegesíti a *téridőgörbület előbb bemutatott* torzító vagy csalóka hatását.

10) (Ahogyan hat az anyag a téridőgörbület alakulására, ugyanúgy hat a Sátán a mi lelki téridőgörbületünkre.) Nem tudjuk a jót jónak, a rosszat rossznak látni, hanem a rosszat jónak és a jót rossznak látjuk. Eltorzította a Sátán a mi látásunkat. A tisztán látásra mi egyedül képtelenek vagyunk. Szükség van egy

---

* A mi lelki téridőgörbületünk alakulására éppúgy meghatározó jellegű a Sátántól eredő hatás, mint az anyag hatása az univerzum téridőgörbületére.

olyan erőre, amely a Sátán által kialakított lelki téridőgörbületet, amely torzítja a látásunkat, semlegesíti, sőt megsemmisíti, és lehetővé teszi, hogy a jót jónak, a rosszat meg rossznak lássuk.

Mi lehet ez az erő? A válasz egyszerű, a Szentlélek erőtere, amely Jézus Krisztusból sugárzik felénk. Ez az erőter képes a Sátán erőterét teljesen semlegesíteni. Más szóval megszabadítani minket a bűn és a gonosz börtönéből, a halál fogságából és biztosítani az örök élet elnyerését. Ennek az erőternek a központjában a tökéletes *Szeretet* áll. És csak Ő tudja legyőzni a Sátánt. Jézus Krisztus, mikor a földön járt, mindent a szeretetre épített, mert Őbenne testesült meg a tökéletes szeretet. Ezért adta a szeretet kettős nagy parancsolatát: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat” (Mt 22,37–39). Mily gyönyörűen hangzik e két parancsolat, amely a szeretetre alapoz mindent. Mindkét koordináta mentén a szeretet helyezkedik el, és ebben beteljesül a tökéletesség. Ha az ember a koordináta-rendszer középpontjában van, az első nagy parancsolat a vertikális, függőleges koordinátára mutat: Szeresd a te teremtet, szabadító Megváltódat, Istenedet. Ez lentől felfelé mutat. Szeresd az Isten minden teremtményét (kivéve a Sátánt) – ez lefele mutat, és a horizontális, vízszintes tengely mentén találjuk; jobbra: szeresd felebarátodat, balra: szeresd ellenségedet.

A szeretetnek így módon való elhelyezkedése a te életedben a tökéletességet jelenti. Így könnyen megérthető, de csakis ebben a kontextusban, Jézus Krisztusnak a Máté 5,43–44-ben tanítványaihoz intézett

parancsa: „Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet. Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek...”

Humánus szemmel olvasva ezeket a szavakat, a lehetetlenség, botránkozás kövébe ütközünk, mert a Sátán eltorzította lelki téridőgörbületünket. Egyedül Jézus Krisztus Szentlelke által képes megszabadítani e torz látástól. Hogy lehetne ezt a parancsolatot betartani? A válasz: egyedül te magad semmi esetre nem tudod, ha csak a Szentlélek el nem végzi benned ezt a munkát, hogy lehetségessé váljon. Ezért mondta Megváltónk a nagy tudással rendelkező Nikodémusnak: „Ne csodáld, hogy azt mondtam néked: Szükség néktek újonnan születnetek” (Jn 3,7–8). Hasonló ehhez a Szentlélek munkája. Ezt a tökéletességet csak akkor érhetjük el, amikor végleg megszabadulunk a Sátán erőterétől. Hol lehetséges ez? Az örökkévalóságban. Akkor az anyag nem a mai formáját fogja felvenni. Az anyagban sem lesz lehetőség a szeretet ellenkezőjére, a vonzóerők helyett a taszítóerők megnyilvánulására. Egy olyan új anyagi világ fog létezni, amiben nyoma sem lesz olyan erők jelenlétének, amelyek nem a teljes, tökéletes szeretet kifejezői. A Jelenések könyvében világosan olvasható: a Sátán a tűz és kénkö távába vettetik, és ezzel örökre megszűnik minden rossz, minden, ami nem Szeretet.

11) Képes vagy, te ember, bekapcsolódni a szeretet láncába? Egyedül ez képtelenség. De a Teremtő mennyei édes Atyánk a bűn megjelenése előtt már megalkotta a megváltás tervét – amelyet közölt is az első emberpárral a bűnbeesés után az édenkertben,

amikor kijelentette (1Móz 3,15): „És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.”

Az ígéret betelt... „És az Ige testté lett és lakozék miközöttünk (és láttuk az Ő dicsőségét mint az Atya egyszülöttének dicsőségét), aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal” (Jn 1,14). Igen, Ő a te meg az én szabadulásomra jött el, megváltani téged és engem bűneinkből drága vére árán. A Golgotán meghalt helyettem és helyetted a bűneinkért. Mindez akkor történik meg, ha elfogadod Őt személyes megváltódnak. Teljesen átadod magad Neki, hogy Ő kormányozza tovább az életed hajóját. Ő mindent megtett, csak add át magad Neki.

A Sátán erőterében, amelyben vagy, az új erővonalak mentén csak akkor mozdulhatsz el, ha mindezt alázatos bűnbánó szívvel őszintén kéred. Akkor észrevétlenül eltávolodsz a gonosz vonzási köréből, és szárnyalni fogsz a Szentlélek által adott szárnyakon Krisztusunk felé – a tökéletes szeretet felé –, hogy vele egygyé lévén elmondhassuk örömteli hálaadással, amit Pál apostol is elmondott: élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.

Adja a Mindenható Teremtő Jó Atya, hogy mindezt minél hamarabb elmondhassuk, te és én is.

12) A Sátán meg akarta rontani a világot, de a jó Isten nem engedte! Nem engedhette, mert Ő a tökéletes *szeretet*.

Marosvásárhely, 1988. szeptember 12.

Kommentár

Az energiasűrűségi szintek számításainak eredményeivel kapcsolatban

A makrofizikai jelenségek energiasűrűség szintjeinek valószínűsített számítási eredményei.

Láttuk, hogy az energiasűrűségi szintek kiszámítása nagyon jó megközelítése az

$$Y = \{[W/V]/[W_0/V_0]\}^4$$

képletre hallgat a legjobban.

A relativisztikus energiák és terek (téridőgörbület) hányadosai negyedik hatványon egy 12 fokú egyenlethez vezetnek az „ $u=v/c$ ” relativisztikus sebesség függvényében.

A műveletek elvégzése után az $Y = u^{12} - 2u^{10} + u^8$ egyenletet kapjuk, az egyenlet megoldása után pedig a következő gyököket: $\partial Y / \partial u = 0$

$$u_1=0, u_2=0, u_3=0, u_4=0, u_5=0, u_6=0, u_7=0$$

ebből adódik, hogy ezekre a gyökökre az $Y=0$, vagyis amikor az $u=0$, a sebesség $v=0$, ennek az állapotnak megfelelő dimenziók száma $N=4$. A további gyökök megtalálása: $u_8=1, u_9=1, u_{10}=1$ a $v=c$ -vel azonos.

Ebben az esetben is a gyökök behelyettesítésével az $Y=0$ -t kapjuk, ami szinten az $N=4$ dimenzióra mutat. Van azonban két gyök $u_{11}=0.8165$ és $u_{12}=0.8165$, ami nagyon nagy sebességre mutat $v=244950$ km/s; gyakorlatilag a makroszkopikus világban elérni (egyelőre) talán nem is lehet. Ezekkel a gyökökkel $Y_{\max} = 0.022$ és $e^{Y_{\max}} = 1.0222$.

$N = e^{Y_{\max}} + b = 1.0222 + 3 = 4.0222$, tehát ilyen sebességnél létrejön egy kevésbé stabil szerkezetű

téridőgörbület, mivel nem egész számú a dimenziók száma, ami talán egy átjáró kapu lehet egy másik fajta még nem ismert téridőgörbületbe (párhuzamos univerzumba).

Mivel a közeljövőben ilyen nagy sebességet elérni még nem tudunk, nyitott kérdés marad, hogy milyen más jelenségek megtapasztalásában lehetne részünk. Vajon valamikor megismerhetővé válik? Én már biztos nem érem meg! de vajon más sem?

Miért lényeges ez a felfedezés? Azért, mert a világ egyik leghíresebb tudósa, Einstein azt a képletet vezette le, hogy a nyugalmi tömeggel rendelkező részecskék, testek a Minkowsky téridőgörbületben nem érhetik el a fény sebességét, mert akkor a tömeg a végtelent éri el, ez meg nem lehetséges. A TEREMTŐ ISTEN viszont még elméletileg sem engedi megközelíteni a fény sebességét, mint ahogy nem engedte felépíteni a Bábel tornyot. A megtalált 244 950 km/s sebességnél a részecske (nyugalmi tömeggel rendelkező test) elhagyja a mi téridőgörbületünket. Ennek a megállapításnak, amit később talán kísérletileg is igazolni lehet, nagyon nagy jelentősege van az univerzum fejlődésének vizsgálatában, de még a részecske-fizikában is. A jelen pillanatban a neutrínók esetében még nincs eldöntve, hogy nyugalmi tömegük zéró vagy nagyobb mint zéró. A tahionok esetében viszont, amik reális tömeget csak akkor vesznek fel, ha sebességük nagyobb, mint a fény sebessége, más téridőgörbületből (párhuzamos univerzumból) jöhetnek. És akkor a $v > 244\,950 \text{ km/s}$ sebességnél már a mi Univerzumunkban is kimutathatók lehetnek?

A neutrínók esetében viszont, ha a nyugalmi tömegük nagyobb mint zéró, akkor a sebességük növe-

kedésével a tömegük nőni fog. Ha ez a maximális sebesség a 244 950km/s alatt marad, akkor az univerzumunk tömege állandóan nő, és tart a kritikus érték felé, ami majd az univerzum tágulásának megállását okozhatja és elvezethet ennek összehúzódásához. Ez az összehúzódás viszont a folytonos és fokozatos tömegnövekedéssel együtt előidézheti az univerzum fekete lyukká való átalakulását, amelynek számtalan változata állhat elő. Még egy újabb Big Bang is lehetséges. Mindez természetesen csak „filozofálás a mostanig ismert jelenségek felhasználásával”. A jövő továbbra is megismerhetetlen, megjósolhatatlan. És ez nem is annyira rossz dolog.

Az új sebességhatár azonban az anyagi világban, egy izgalmas új tudományágat nyithat meg.

Ha én Istentől már megkaptam ezt az ajándékot, a talentumot nem ásom el, hanem ha Krisztus arra kér, gyarapítóm – ez keresztyéni kötelesség.

Mindenképpen SOLI DEO GLORIA!

Moldován Béla

Marosvásárhely, 2007. augusztus

a Bolyai öreg diákok szövetségének

A szövegben gyakran előforduló kifejezések rövid magyarázata

- abszolút fekete test* az a test, amely az összes rá eső sugárzást elnyeli
- atom* az anyag azon legkisebb komponense, amely még megőrzi kémiai tulajdonságát; két fő részből áll: kb. 10^{-12} cm átmérőjű magból és 10^{-8} cm átmérőjű atomhéjból
- bozon* az a mikrorészecske, amelynek spinje $h=h/(2\pi)$ egy ségekben kifejezve 0 vagy egész szám
- elektron* elemi részecske, az atom stabilis része; negatív töltésű
- fekete lyuk* az anyag olyan nagy sűrűségű állapota, amely minden sugárzást elnyel
- fermionok* az atom elemi részei: neutron, proton, elektron
- foton* az elektromágneses sugárzás elemi kvantuma
- hadronok* a szubnukleáris fizika által megnevezett nehéz részecskék
- holografikus vetület* a szakirodalom még nem ismeri ezt a kifejezést; analogikusan hasonlítható a holográfiához, abból az elgondolásból kiindulva, hogy a részben (bár mely részben) megtalálható az egész
- kvantum* a legkisebb létező energiamennyiség
- kvark* a legkisebb anyagi elemi részecske, az anyag utolsó alapköve; kvarknál kisebbre lebontható anyagi részt még nem találtak
- lepton* kis nyugalmi tömegű, feles spinű, erős kölcsönhatásba nem lépő instabilis elemi részecske; lehet neutrínó, elektron, pozitron, müon
- mezon* középnehéz elemi részecskék elnevezése
- molekula* a korpuszkuláris anyagnak az a legkisebb része, amely viszonylag önálló egységként mozog, az anyag fizikai és kémiai tulajdonságait megtartja

molekulaion két vagy több atom összekapcsolásával keletkezett kémiai molekulából elektron felvételével vagy leadásával keletkező ion

miön mikrorészecske, elemi töltéssel rendelkezik; lehet pozitív vagy negatív

neutrínó a neutron antirészecskéje, töltés nélküli, végtelen élettartamú, feles spinű részecske

neutron az atommag komponense, semleges töltésű stabil részecske

nukleonok az atommag összetevői: protonok és neutronok

pozitron az elektron antirészecskéje, korpuszkuláris anyag jelenlétében rövid életű

proton pozitív töltésű részecske, az atommag komponense, stabil

spin az elemi részecskék saját, minden rezgéstől független impulzusnyomatéka

többdimenziós rendszer matematikailag kifejezhető rendszer, amelyet nem háromdimenziós térben kell elképzelni, hanem matematikailag kell felfogni, ahol az x, y, z, t koordináták mellett megjelennek az ún. u, v,...,n koordináták; a koordináták száma tarthat a végtelen felé is

A munkában előforduló más kifejezések mint a Kronin Fitch effektus, a CP szimmetria megsértése a k mezonok bomlásánál, a Big Bang (ősrobbanás), a tér torziója, kompenzációs torziós terek stb. magyarázata megtalálható az Irodalomban feltüntetett művekben. Ezek közül nagyon ajánlanám Toró Tibor *Kvantumfizika, művészet, filozófia* c. művét, amelynek olvasása nagyon élvezetes, és amely feleletet ad nagyon sok ismeretlen kérdésre.

IRODALOM

1. Berkely H. Wichmann: *Kvantumfizika*.
2. Bodó Barna: *Mit tettem mint fizikus?*
3. Einstein, A.: *Speciális és általános relativitáselmélet*.
4. Heisenberg, W.: *A rész és az egész. Beszélgetések az atomfizikáról*.
5. Jodál Endre Kiss Sándor: *Programozási alapismeretek*.
6. Nyiri Tamás: *Antropológiai vázlatok*.
7. Dr. Rohrbach, Hans: *Természettudomány, világkép, bit*.
8. Sauer, Erich: *Az ember nemessége*.
9. Toró Tibor: *Kvantumfizika, művészet, filozófia*.
10. Weinberg, Steven: *The First Three Minutes*
(A világegyetem első három perce).
11. Wigner Jenő: *Események, természettörvények és invariancia elvek. Szimmetriák és reflexiók*.

TARTALOM

Előszó.....	9
I. fejezet. Az anyag a téridő-kontinuumban.....	16
II. fejezet. Az anyag egyáltalán magában létezik-e?	32
III. fejezet. A láthatatlan valóság	40
IV. fejezet. A világegyetem szellemisége	51
V. fejezet. A nagy program.....	58
VI. fejezet. Jézus Krisztus szerepe a Nagy Programban	69
VII. fejezet. A Szentlélek szerepe a Nagy Programban..	72
VIII. fejezet. A Sátán szerepe a Nagy Programban.....	76
IX. fejezet. A Teremtő a Nagy Program által irányítja az egész Univerzumot.....	79

Függelék

1. Gyakorlati bizonyítékok arra vonatkozólag, hogyan létezik halál utáni élet	85
2. A teremtés. A Nagy Program kezdete	92
3. A megismerés határa	104
4. Dimenziók... vagy energiasűrűségi szintek?	109
5. Bizonyágtétel.....	137
Utószó	144
Az anyag és a szeretet	147
Kommentár.....	159
A szövegben gyakran előforduló kifejezések rövid magyarázata.....	162
Irodalom.....	164